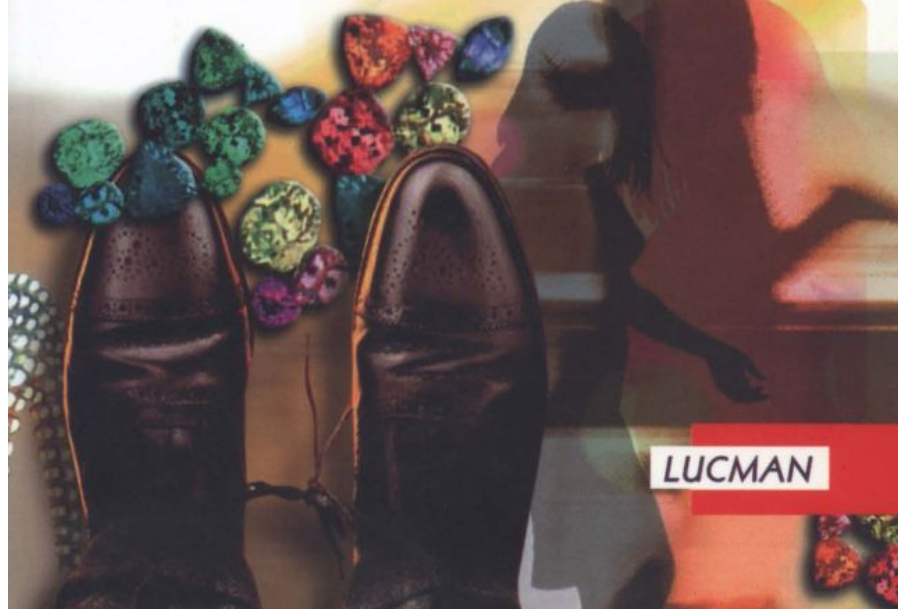

colecția romanul polițist

James Hadley **Chase**

**SCHIMBARE
DE
DECOR**

**James Hadley
CHASE**

SCHIMBARE DE DECOR

Titlu original:
Have a Change of Scene

Traducere de MIRCEA LĂZĂRESCU

Editura LUCMAN 2003

Capitolul 1

Abia la vreo lună după accident, au început să se facă simțite efectele. Dumneavoastră și cu mine am numi aceasta un șoc întârziat. Bineînțeles, doctorul Melish, fidel programului său profesional, a folosit un alt termen. Însă, până la urmă, era vorba de un șoc întârziat.

Cu o lună înainte de accident, mă afluam în culmea succesului. Să luăm un exemplu situația mea. M-am zbatut până s-o obțin, dar am reușit. Eram vânzătorul numărul unu la Luce & Fremlin, care erau cei mai cotați bijutieri din Paradise City și care n-aveau niciun motiv să invidieze vreun Cartier, sau Van Cleef. Orașul acesta, unde magazinele, prăvăliile, galeriile de artă, cele de bijuterii se bat în lux, este locul preferat al miliardarilor, snobilor, băieților de bani gata, vedetelor de cinema, ca și al tuturor celor ce se dau în vânt să-și afișeze bogăția.

Luce & Fremlin se bucură de o reputație fără egal și ei îmi dau, în calitate mea de expert în diamante, un salariu anual de patruzeci de mii de dolari, ceea ce, fie și aici, unde costul vieții e cel mai ridicat din întreaga coastă a Floridei, reprezintă o sumă bunicică.

Eram posesorul unui Mercedes decapotabil, al unui apartament ce dădea spre mare, al unui cont confortabil în bancă, plus încă aproximativ optzeci de mii de dolari, în titluri și acțiuni.

Aveam o garderobă bine pusă la punct. Înalt, frumos, după cum vorbea lumea, eram cel mai bun jucător de golf și squash din Country Club. Înțelegeți acum de ce spuneam mai devreme că mă afluam în culmea succesului... Dar, atenție, pentru a încorona toate astea, o aveam pe Judy. Dacă o menționez ultima pe Judy, o fac pentru că era (remarcați folosirea verbului la timpul trecut), de departe bunul meu cel mai de preț.

Judy era o brunetă încântătoare, inteligentă și bună. Ne-am întâlnit la club, unde am descoperit că era o excelentă jucătoare

de golf. Dacă îi acordam un avans de șase lovituri, mă bătea, lăsându-mi un handicap de minus unu, ceea ce dovedește cât de bine juca. Venise la Paradise City din New York, să adune documentele necesare bătrânului judecător Sawyer, care se ocupa cu redactarea propriei biografii. S-a integrat rapid în Paradise City, devenind foarte populară și, totodată, unul dintre elementele tinere ale clubului. Am avut nevoie de cam o lună și vreo treizeci de parcursurile de golf, pentru a descoperi că Judy era femeia vieții mele. Mi-a mărturisit mai târziu că ei îi trebuise mai puțin timp ca să-și dea seama că eu eram bărbatul vieții ei. Ne-am logodit.

Când patronul meu, Sydney Fremlin, unul dintre acei homosexuali cu suflet mare, dând pe dinafară de bunăvoință, ce trăiesc mereu cu impresia că n-au făcut destul pentru cei pe care-i iubesc, află de logodna noastră, se hotărî să ofere o recepție în onoarea noastră. Sydney adora mondenitățile. Dorea să ia asupra sa toate cheltuielile, serata urmând să se desfășoare la club, toți membrii – am spus bine, toți – fiind invitați.

Eu nu țineam în mod deosebit la asta, însă pe Judy ideea părea să o încânte, așa că am cedat.

Sydney știa perfect că mă număram printre cei mai mari experți din lume în materie de diamante și fără mine afacerea sa n-ar mai fi avut același nivel, la fel cum în ghidul Michelin un restaurant franțuzesc lipsit de șeful său își pierde dintr-o dată cele trei stele. Mai știa și că aveam „lipici” la clienți, cărora le plăcea să mă consulte, urmându-mi sfaturile. Pentru toate aceste motive, Sydney mă aprecia, iar când Sydney apreciază pe cineva, nu mai știe cum să facă să i-o dovedească.

Toate acestea se petreceau acum o lună. Retrăiesc diverse episoade ale seratei, cam cum face un tip care, suferind de o durere turbată de dinți, nu se poate stăpâni să-l zgândăre cu limba pe cel bolnav.

Judy ajunse la apartamentul meu pe la șapte. Recepția începea la nouă, dar conveniserăm să ne întâlnim mai devreme, ca să stabilim în ce fel de casă vom locui, odată căsătoriți. În fața noastră apăreau trei posibilități: o cabană gen ranch, plasată în mijlocul unei uriașe grădini, un apartament cu terasă sau o vilă

de rondins, la marginea orașului... În ceea ce mă privește, înclinam pentru apartamentul cu terasă, însă Judy prefera cabana, din cauza grădinii. Ne târguirăm o oră, cu argumente pro și contra acestor trei tipuri de locuință, însă, în final, Judy mă convinge că nu puteam renunța la grădină.

— Când vom avea copii, Larry... o să ne trebuiască grădina.

Intrasem deja în discuții cu Ernie Trowlie, agentul imobiliar care se ocupa de toate tranzacțiile noastre, și l-am prevenit telefonic, urmând ca a doua zi să ne întâlnim în biroul său și să-i plătesc un avans pentru fermă. Am părăsit apartamentul simțindu-ne stăpânii lumii întregi și ne-am îndreptat spre club. Cam la doi kilometri de oraș, în timp ce rulam pe autostradă, lumea se năruie. O mașină țâșnește la o turnantă și intră în noi, exact ca un distrugător care lovește un submarin. Timp de o clipă, ca un fulger, am zărit mașina, o vechitură de Cadillac, toată cârpăcită, având la volan un puștan îngrozit, însă n-am putut evita izbitura. Cadillacul lovi puternic partea laterală a Mercedesului, proiectându-l tocmai în cealaltă parte a drumului. Înainte de a mă prăbuși în neant, ultimul meu gând a fost la Judy.

Tot la ea mă gândeam când mi-am revenit, într-o rezervă particulară a luxoasei clinici Jefferson, unde mă instalase pe cheltuiala sa Sydney Fremlin, care plângea la căpătâiul meu, cu nasul într-o batistă de mătase.

Fiindcă veni vorba despre Sydney Fremlin, dați-mi voie să vi-l descriu. Înalt, extrem de manierat, cu păr lung, blond, puteai să-i dai între treizeci și cincizeci de ani. Toată lumea îl iubea pentru felul său calduros de a se purta, ca și pentru energia sa. Poseda adevărate daruri artistice și știa să creeze bijuterii cu totul ieșite din comun. Tom Luce, asociatul său, se ocupa exclusiv de partea financiară a afacerii. N-ar fi fost capabil să distingă un diamant de o bucată de cristal șlefuit, dar se revanșa prin știința de a înmulți dolarii. Luce și Sydney treceau drept bogați, iar ca să treci drept bogat în Paradise City, asta înseamnă să ai în mână toți așii. În vreme ce Luce, un omuleț cam la cincizeci de ani, destul de corpulent și cu o figură pe care ar fi invidiat-o și un bulldog, rămânea în culise, Sydney, atunci când

nu crea noi bijuterii, în atelier, se vântura prin magazin. Lui îi cedam toate vechile cliente, care-l adora. În schimb, femeile mai tinere, pline de bani, marii oameni de afaceri în căutarea vreunui cadou original, cei ce moșteniseră bijuterii de la vreo bunică și doreau să le facă o montură nouă, mie mi se adresau.

Homosexualii sunt, în general, niște ciudați, însă mă înțelegeam bine cu ei. Am descoperit că de multe ori au mai mult talent, mai multă generozitate și chiar loialitate decât cea mai mare parte din bărbații virili cu care-mi fac de obicei de lucru în acest oraș al opulenței. Există, evident, și reversul medaliei, de cele mai multe ori neplăcut crizele lor de gelozie, momentele când sunt lipsiți de umor. Limba lor de viperă, partea „negativă” din ei, mai rea decât la cele mai rele femei. În Sydney se regăseau toate calitățile și toate defectele unui pederast, însă țineam mult la el și ne înțelegeam perfect.

Cu fondul de ten scurgându-i-se pe obraz și ochii plini de lacrimile disperării, Sydney îmi dădu cu glas tremurător năucitoarea veste. Judy murise pe masa de operație.

Îmi spuse că, în ceea ce mă privea, avusesem baftă. Scăpasem cu o comoție cerebrală și o tăietură la frunte, însă, în câteva zile, aveam să fiu iarăși proaspăt ca un trandafir. A, exact așa a spus: „Proaspăt ca un trandafir”. Așa vorbea el. Studiase într-un colegiu englezesc excelent, de unde fusese zvârlit pe ușă-afară, pentru că încercase să seducă un profesor de gimnastică.

L-am lăsat să-mi plângă soarta, însă cu mine lucrurile stăteau altfel. Deoarece mă îndrăgostisem de Judy și hotărâsem să-mi leg viața de a ei, făcusem să se nască în mine embrionul unei fericiri. Știam că era fragil, acel embrion. În lumea în care trăim, e curată nebunie să visezi la o fericire nesfârșită, însă speram, cu toate astea, ca fericirea noastră să fie durabilă. În momentul în care Sydney m-a anunțat despre moartea lui Judy, am simțit spărgându-se în mine embrionul acela micuț, iar universul meu multicolor a devenit alb-negru.

În trei zile eram pe picioare, însă nici vorbă să mă simt „proaspăt ca un trandafir”. Înmormântarea a fost o încercare teribilă. Erau prezenți toți membrii clubului, iar părinții lui Judy veniseră de la New York. Cu greu îmi mai amintesc de ei, însă

mi-au făcut o impresie bună, ca oameni. Mama lui Judy mi-o aminti dureros pe fiica ei, lucru care mă dădu peste cap. M-am simțit ușurat, odată ajuns acasă. Sydney mă însoți. Aș fi dat orice să mă lase singur, însă el se încăpățână să rămână. Acum, când mă gândesc, poate că mi-a fost de ajutor. Pe la zece seara, se hotărî, în sfârșit, să plece.

— Ia-ți o lună de concediu, Larry, îmi spuse. Du-te și joacă golf... Călătorește... Încearcă să lipești cioburile la loc. N-ai s-o poți înlocui niciodată, dar va trebui să continui să trăiești... Du-te într-o călătorie, apoi întoarce-te acasă și apucă-te de muncă.

— De întors la muncă, o să mă întorc chiar mâine, am declarat eu. Îți mulțumesc pentru tot.

— Nici nu poate fi vorba să te întorci mâine! Nu vreau să te văd pe-aici mai devreme de o lună... E un ordin!

— Prostii! De muncă am eu nevoie, așa că, de muncă mă voi apuca! Pe mâine.

Cam așa vedeam eu lucrurile. Cum aș fi putut să colind terenurile de golf, când eu eram obsedat de Judy? Ce mă interesa să obțin performanțe? În timpul scurtei mele șederi la clinică, făcusem niște planuri.

Embrionul de care vorbeam era sfărâmat pentru totdeauna. Cu cât mai repede mă reapucam să vând diamante, cu atât mai bine avea să fie pentru mine. Devenisem îngrozitor de realist. Sunt lucruri care se întâmplă, îmi spuneam. Mor oameni pe care-i iubești. Oameni care fac planuri, construiesc castele în Spania, sau merg până acolo încât își anunță agentul imobiliar că au hotărât să cumpere o fermă, își văd viața năruindu-se, iar planurile reduse la zero. Da, sunt lucruri care se întâmplă în fiecare zi. Și-atunci de ce să-mi plâng de milă? O găsisem pe femeia vieții mele. Făcusem planuri împreună, iar acum ea era moartă. Aveam treizeci și opt de ani. Cu puțin noroc, îmi mai rămânea de trăit încă pe atât. Trebuia deci să-mi adun cioburile la un loc, să mă reapuc de muncă și, cine știe, să iau într-o zi de nevastă o fată care să semene cu Judy. În sinea mea însă, știam că toate astea erau false. Că nimeni n-ar fi putut s-o înlocuiască vreodată pe Judy. Pe ea o alesesem. De-acum încolo aveam să judec toate fetele după tiparul ei, iar asta avea să le creeze un

handicap imposibil de depășit.

Deci, m-am întors la magazin, cu fruntea ornamentată de un plasture. Mă căzneau să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar toți ceilalți încercară să se poarte, la rândul lor, ca și când nimic nu se întâmplase. Prietenii – și am destui – îmi strângeau mâna ceva mai lung. Dădeau toți dovadă de un tact apăsător, căutând cu orice preț să dea impresia că Judy nici nu existase vreodată. Și mai greu de suportat însă au fost clienții mei. Îmi vorbeau cu glas aproape scăzut, evitând să se uite la mine, și acceptau fără comentarii toate condițiile puse de mine, în loc să se tocmească veseli, așa cum aveau obiceiul.

Cât despre Sydney, acesta nu contenea să se gudure pe lângă mine, hotărât parcă să nu mă lase o clipă singur. Venea tot timpul prin saloane, cu desene în mână, încercând să-mi afle părerea despre ele – lucru pe care înainte nu-l făcuse niciodată – părănd să-și atârne ochii de buzele mele, întorcându-se în biroul lui, pentru ca să revină după vreo oră.

Terry Melville, secondantul meu în saloane, care-și făcuse ucenicia la Cartier, la Londra, cunoștea amănunțit comerțul mondial de bijuterii. Cu cinci ani mai tânăr ca mine, micuț și delicat, pederast, purta părul lung, platinat. Avea ochii de un albastru închis, nări subțiri și gura mică, precum o cicatrice. Cu câțiva ani în urmă, lui Sydney i se aprinseseră călcâiele după el și-l adusesse la Paradise City, însă acum nu-l mai plăcea. Terry mă ura, dar nici eu nu-i rămâneam dator. Superioritatea mea în tot ceea ce însemna diamante îl exaspera, iar ceea ce nu puteam eu să sufăr la el erau încercările meschine de a-mi fura cei mai buni clienți, ca și ieșirile sale pline de venin. În sfârșit, un alt fapt important: cu toate că nu eram pederast, Sydney mă favoriza întotdeauna. De astfel, Terry și cu el erau într-o veșnică ceartă. Dacă n-ar fi fost valoarea sa reală, ca și – probabil – alte lucruri cu care îl șantaja, sunt convins că Sydney s-ar fi descotorosit de el.

Când am ajuns, la câteva minute după ce Sam Goble, paznicul de noapte, deschisese magazinul, Terry, care se instalase deja la biroul său, se apropie de mine.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, Larry, spuse. Putea fi și

mai rău. Puteai să rămâi tu însuși acolo.

Avea în priviri o lumină răutăcioasă care mi-a trezit dorința de a-i trage un pumn în mutră. Simțeam că se bucura de nenorocirea mea.

I-am acceptat condoleanțele cu un simplu gest din cap, așezându-mă la birou. Jane Barlow, secretara mea, o femeie de patruzeci și cinci de ani, dolofană și distinsă, îmi aduse corespondența. Am schimbat o privire. Tristețea pe care i-am citit-o în ochi, efortul pe care l-a făcut ca să-mi zâmbească, m-au mișcat. I-am atins mâna, spunându-i:

— Sunt lucruri care se întâmplă, Jane. Nu-i nevoie să spui ceva... De altfel, ce-ar fi de spus?... Mulțumesc pentru flori.

Atențiile excesive ale lui Sydney, tonul moale al clienților, privirile răutăcioase pe care mi le arunca Terry de la biroul său, toate au fost greu de suportat, însă am ajuns, cu chiu cu vai, la sfârșitul zilei.

Sydney insistă să mă invite la cină, însă l-am refuzat. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să înfrunt singurătatea, și deci cu cât mai repede, cu atât mai bine. În ultimele două luni, Judy și cu mine luam împreună masa de seară, fie la mine, fie la ea, iar această dulce obișnuință fusese întreruptă brutal. M-am gândit să mănânc la club, dar am renunțat, la gândul că urma să fac față unui nou val de mărturii de compasiune, mulțumindu-mă cu un sandviș, de unul singur, la mine acasă, bântuit de spiritul lui Judy. Nu era cea mai bună idee, însă această primă zi fusese greu de înfruntat.

Mi-am spus că în două sau trei zile aveam să mă adaptez la noua viață... însă n-a fost deloc așa.

În urma accidentului, nu numai embrionul meu de fericire se sfărâmasese. Nu-mi caut scuze. Pur și simplu, mă raportez doar la ce spune, ca ultimă soluție, psihanalistul meu. Mă consideram în stare să reînnod firul, dar nu numai fericirea se sfărâmasese. Sufeream de o comotie cerebrală. N-a fost descoperită decât mai târziu și, după părerea aceluiași analist, în asta consta explicația ciudatului meu comportament ulterior.

Nu voi intra în detalii. Fapt este că, în cele trei săptămâni care au urmat, starea mea fizică și psihică s-a degradat. Mi-am

pierdut complet interesul pentru ceea ce până atunci îmi umpluse viața: munca mea, golful, squash-ul, garderoba mea, bârfele, banii chiar.

Cel mai grav a fost, evident, interesul pe care-l manifestam față de munca mea. Am început să fac greșeli, minore la început, apoi din ce în ce mai grave.

Mi-am dat seama că puțin îmi păsa dacă Jones alegea pentru noua lui cucerire un port-țigaret de platină, ornat cu cifra vârstei ei din rubine. I-am livrat port-țigaretul, dar am uitat să-i încrustez pe el inițialele. Am mai uitat și că doamna Van Sligh comandase, în mod cu totul special, pentru nepoțelul ei – un mic monstru – un ceas de aur, cu calendar. I-am trimis, evident, un ceas de aur, însă fără calendar. A venit la magazin, cu voalurile fâlfâind, și l-a făcut ca pe-o albie de porci pe bietul Sydney, care numai că nu plângea. Aceste exemple vă pot da o idee despre starea mea de fapt. În trei săptămâni am comis mai multe erori sau omisiuni de felul acesta. Numiți asta lipsă de concentrare, sau cum doriți însă cel care trăgea ponoasele era Sydney, în vreme ce Terry își freca mâinile. Și încă ceva. Judy fusese aceea care îmi dădea lenjeria la spălat. Acum mi se întâmpla chiar să uit să-mi schimb zilnic cămașa... Cui îi păsa? Eu care până atunci mă duceam săptămânal să mă tund, aveam acum șuvițe lungi, pe ceafă... Ei și? Iar exemplele ar putea fi mai multe. N-am mai jucat nici golf. Trebuie să fii într-adevăr nebun ca să-ți vină chef să lovești o minge albă și apoi să alergi după ea. Despre squash? Nu mai însemna decât o amintire pentru mine.

La trei săptămâni după moartea lui Judy, Sydney, ieșind din biroul său, se apropie de masa mea de lucru, unde, prăbușit pe scaun, priveam în gol, și mă întrebă dacă-i puteam acorda un minut.

— Un minut, Larry, nicio secundă în plus.

Am avut, brusc, muștrări de conștiință. Tava mea de corespondență era plină de scrisori și comenzi, pe care nici nu catadicseam să le deschid. Era trei după amiază, iar corespondența fusese distribuită la ora nouă.

— Sydney, am toate scrisorile astea care m-așteaptă. Ceea ce

ai să-mi spui e atât de important?

— Da.

M-am ridicat și, în timp ce făceam acest lucru, i-am aruncat o privire lui Terry, aflat la biroul său. Mă observa, zâmbind ironic. Tava sa de corespondență era goală. Despre Terry puteai spune orice doreai, însă harnic era. L-am urmat pe Sydney în biroul său, unde închise ușa în urma noastră cu atâta grijă, de parc-ar fi fost făcută din sticlă de pahare.

— Ia loc, Larry.

Ceea ce am și făcut.

A început să umble de colo-colo prin încăpătorul său birou, precum un fluture de noapte în căutarea unei lumânări. L-am întrebat, ca să-i vin în ajutor:

— Ce te frământă, Sydney?

— Tu. Se opri în fața mea, privindu-mă cu un aer dezolat.

— Aș dori să-mi faci o favoare.

— Ce fel?

Reîncepu plimbatul.

— Pentru Dumnezeu, stai jos, am strigat. Despre ce e vorba?

Se duse direct la masa de lucru, unde se așează, începând să-și tamponeze fața cu o batistă de mătase.

— Încă o dată, despre ce e vorba?

— Treaba nu merge ca lumea, Larry, nu? făcu, fără să mă privească.

— Ce nu merge ca lumea?

Își îndesă batista în buzunar, se întinse peste masa perfect lustruită, chinuindu-se să mă privească în ochi și spuse iarăși:

— Aș vrea să-mi faci o favoare.

— Da, mi-ai spus odată asta... dar ce favoare?

— Du-te să te consulte doctorul Melish.

Nici dacă mi-ar fi dat o palmă n-aș fi rămas mai surprins. M-am lăsat pe spate, fără să-l scap din ochi.

Doctorul Melish era cel mai solicitat și cel mai scump psihanalist din oraș. Dacă vă gândiți că orașul acesta numără, la fiecare cincizeci de locuitori câte un „neînțeles”, vă dați seama cam ce înseamnă asta.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-ar plăcea să te duci să te consulte, Larry. Onorariul îl plătesc eu. Sincer, cred că ar trebui să te vadă.

Mă pregăteam să protestez, dar el ridică mâna.

— O clipă, Larry. N-am terminat. Vorbind în cei mai eleganți termeni, s-ar putea spune că nu ești proaspăt ca un trandafir. Știu prin ce iad ai trecut și cât de mult te-a afectat pierderea groaznică pe care ai suferit-o. Toate acestea, le înțeleg. E foarte simplu: în locul tău, eu cred că nici n-aș fi supraviețuit... îți spun sincer. Ai dat dovadă de un curaj minunat, încercând să-ți reiei munca, însă nu a mers. Ești conștient de asta, Larry?

Mă privi implorator:

— Ești conștient de asta?

Mi-am frecat bărbia, cu dosul palmei, și-am tresărit simțind cât de aspră era. Doamne! Am uitat să mă rad în dimineața asta. Dintr-un salt m-am ridicat, am traversat încăperea și m-am postat în fața peretelui oglină, în care lui Sydney îi plăcea să se admire atât de frecvent. M-am cutremurat văzându-mi propria imagine. Cerșetorul ăsta eram eu? Mi-am privit manșetele dubioase ale cămășii și pantofii care nu mai cunoscuseră lustrul de cincisprezece zile.

M-am întors, încet, așezându-mă în fotoliu și-am ridicat ochii la Sydney, care mă studia. Pe chipul său am citit neliniște, bunătate, compasiune. În ciuda necazului meu, eram încă în stare să mă pun în locul lui. Mă gândeam la erorile comise, la corespondența care se tot aduna pe biroul meu, ca să nu mai vorbesc de spectacolul pe care îl ofeream. Cu toată încrederea pe care-o aveam în mine, a curajului pe care-l afixam – dacă-l pot numi astfel – mă vedeam obligat să recunosc că nu eram, așa cum Sydney tocmai îmi spusese, proaspăt ca un trandafir.

Am oftat din adâncul plămânilor și, în sfârșit, am spus:

— Ascultă, Sydney. Să-l lăsăm naibii pe Melish. O să-mi dau demisia. Ai dreptate. În mine e ceva care nu se învârte chiar rotund. O să plec de aici, iar tu o să-i poți acorda lui Terry șansa la care are dreptul. O să facă treabă. Nu te lăsa înduioșat de soarta mea, fiindcă eu am încetat să-mi mai plâng de milă.

— În lumea asta nu există specialist în diamante mai mare ca tine, spuse calm Sydney, care încetase să se mai agite,

controlându-se acum perfect. Nici nu se pune problema să demisionezi. Nu-mi pot permite luxul de a te pierde. Ai nevoie să te adaptezi la noua ta viață, iar doctorul Melish o să te ajute. Acum, ascultă-mă cu atenție, Larry. Socotesc că în trecut am făcut destul pentru tine, ca să mă consideri prieten. Acum e rândul tău să faci ceva pentru mine. Țin neapărat să te duci să te vadă doctorul Melish. Sunt convins că te va pune pe picioare. Vor fi necesare, poate, două-trei luni însă chiar dacă tratamentul s-ar lungi până la un an, așa accepta. Locul tău aici nu va fi luat de nimeni. Însemni mult pentru mine. Și, îți repet, ești cel mai mare expert în diamante din lume. Te afli sub efectul unui șoc îngrozitor, dar ai să-ți revii. Iar în ceea ce privește dusul la doctorul Melish, atâta lucru poți face și tu pentru mine.

Așa că m-am dus să mă vadă doctorul Melish. Cum spusese Sydney, măcar atâta puteam face pentru el, însă înainte de a-l cunoaște, n-aveam nicio încredere în Melish. Era un tip mărunț, slab, chel, cu o privire pătrunzătoare. Sydney se întâlnise cu el, așa că știa tot trecutul meu, despre Judy, cât și despre felul în care mă comportam.

Dar, încă o dată, nu voi intra în detalii. La sfârșitul celei de a treia ședințe își formulă verdictul. Suna cam așa: aveam nevoie de o schimbare completă de decor. Trebuia să mă rup de Paradise City pentru cel puțin trei luni.

— Dacă înțeleg bine, n-ați mai condus după accident, spuse, ștergându-și lentilele ochelarilor. Vă veți procura o mașină și vă veți urca din nou la volan. Credeți că sunteți singura persoană din lumea asta care a suferit o pierdere ireparabilă. Asta e problema dumneavoastră. (Am încercat să protestez, dar a ridicat mâna.) Știu că refuzați să admiteți, totuși în asta constă problema dumneavoastră. Vă sfătuiesc deci să intrați în contact cu oamenii care au probleme infinit mai mari decât ale dumneavoastră. Numai așa veți reda lucrurilor proporțiile lor reale. Am o nepoată care locuiește în acest moment la Luceville. E asistentă socială și are nevoie de un ajutor voluntar. Drept care vă sugerez să vă duceți la Luceville și să lucrați cu ea. I-am spus deja. Să fiu sincer, prima ei reacție a fost de a-mi declara că are altceva mai bun de făcut decât să-și ia pe cap o ființă pentru

moment dezaxată. Are nevoie urgentă de ajutor și niciun chef să se aplece peste necazurile dumneavoastră. I-am promis că-i veți da tot concursul și n-o să-i faceți probleme. Am reușit s-o conving, așa că acum e rândul dumneavoastră să vă jucați cartea.

— I-aș fi la fel de folositor nepotei dumneavoastră, precum a cincea roată la căruță, am spus, scuturând din cap. Nu e o idee bună. O să-mi găsesc eu ceva de lucru. Și, ne-am înțeles, voi sta departe de-aici trei luni. Eu...

— Nepoata mea are nevoie de ajutor, făcu doctorul Melish, frecându-și de zor ochelarii. Așadar, nu aveți niciun chef să veniți în ajutorul oamenilor? Vreți, deci să continuați să vă bazați pe ceilalți din jur?

Ce puteam răspunde la asta? Și, mai ales, ce aveam de pierdut. Sydney ar fi continuat să-mi plătească salariul, până la restabilirea completă și n-aș mai fi fost nevoit să suport dovezile de simpatie ale clienților sau rânjetele lui Terry. În fond, poate era o idee bună. Cel puțin, era ceva nou, iar eu tânjeam după ceva nou. Rezistența mea începu să scadă.

— Nu am niciun fel de calificare pentru asistența socială, am obiectat. Habar n-am de asta și aș fi mai degrabă o piedică, decât un ajutor.

Melish se uită la ceas, dându-mi de înțeles că se gândea deja la pacientul următor.

— Dacă nepoata mea consideră că îi puteți fi de ajutor, înseamnă că știe dinainte ce să vă dea de lucru, fără să se enerveze. Și-atunci, de ce să nu faceți o încercare?

Chiar, de ce nu? Am ridicat din umeri, acceptând să plec la Luceville.

Am început prin a-mi cumpăra un Ford Capri. A fost nevoie de o luptă cu mine însumi, ca să mă întorc la casa mea la volanul lui. Când am parcat îmi vâjâia capul și tremuram. Am rămas în mașină timp de cinci minute, după care mi-am impus să plec din nou și să conduc pe cea mai importantă stradă comercială, cu circulație intensă. Apoi, urcând pe bulevardul Seaview, m-am reîntors pe artera comercială, ajungând în final în fața casei mele. De data asta, când am oprit, nu mai

transpiram și nici nu mai tremuram.

Sydney veni să-și ia la revedere de la mine.

— Larry, spuse, strângându-mi mâna, în trei luni vei fi îndărăt și vei fi în continuare cel mai mare expert în diamante, din lume. Mult noroc și Dumnezeu să-ți ajute.

Și așa, cu o valiză de haine și fără cea mai mică încredere în viitor, am pornit la drum, înspre Luceville.

○

Doctorul Melish n-ar fi putut găsi pentru mine o schimbare de decor mai totală ca asta.

Luceville, care se află cam la o mie două sute de kilometri la nord de Paradise City, e un oraș industrial de mare întindere, deasupra căruia plutește permanent un nor gros de praf și fum.

Principala sa industrie constă în tratarea pietrei de calcar, în caz că nu știți, se macină piatra de calcar, obținându-se astfel calcarul, ca și materialele folosite în construcție sau la asfaltarea drumurilor. De altfel, aceasta e principala industrie a Floridei. Cum conduceam foarte încet, mi-au trebuit trei zile ca să ajung la Luceville. Devenisem un șofer foarte nervos, tresărind de fiecare dată când o mașină trecea cu viteză pe lângă mine, din sens contrar, însă asta nu m-a împiedicat să-mi continui drumul. Am petrecut două nopți în hoteluri jalnice ajungând, în sfârșit, la Luceville, pe la unsprezece dimineața, frânt, cu nervii la pământ.

Pe când mă apropiam de periferia orașului, praful de ciment începu să mi se lipească de piele, făcându-mă să mă simt murdar și lipicios. Același praf acoperea, bineînțeles, parbrizul și caroseria. Nici cea mai palidă rază de soare. Oricât de puternic era, nu reușea să străpungă calota de fum și praf de ciment ce apăsa deasupra orașului. De-a lungul șoselei ce ducea spre centru se înșirau uzine de piatră de calcar, al căror zgomot de piatră măcinată aducea cu cel al tunetelor îndepărtate.

Am găsit hotelul Bendix care, după spusele doctorului Melish, era cel mai bun din oraș, pe o străduță perpendiculară cu drumul mare. Un loc sumbru. Ușile de sticlă dispăreau aproape sub praful de ciment, holul era mobilat cu fotolii balansoar din nuiel, iar recepția se reducea la o simplă teighea

înălțată pe un podium, având în spate o scândură pe care erau atârinate mai multe rânduri de chei.

Un tip înalt, solid, cu favoriți lungi se înghesuia în spatele tejghelei aceleia, dând impresia că tocmai încasase o ciomăgeală bună și-și lungea nările.

Mă înscrise în registrul său, fără să manifeste grabă sau interes. Un negru mititel, cu un aer melancolic, se atârna de valiza mea, conducându-mă la cameră, undeva pe la etajul al treilea, cu vedere spre locuințele muncitorești. Am urcat împreună cu el într-un ascensor leneș care scârțâia și zdruncina în așa hal încât am răsuflat ușurat când am ieșit din el.

Am examinat camera. Avea patru pereți, tavan și o sală de duș cu W.C. Cam asta-i tot ce puteam spune despre ea. Ca schimbare de decor, pot spune că era, și încă cum!

Era o diferență atât de mare între Paradise City și Luceville, ca între un Rolls Royce și un vechi Chevrolet de ocazie... Și când spun asta insult Chevroletul.

Am desfăcut valiza, mi-am atârnat hainele în dulap și am făcut apoi un duș. Pentru că eram hotărât să nu mă las în voia sorții, am îmbrăcat o cămașă albă și unul dintre cele mai bune costume. M-am studiat în oglinda pictată de muște, regăsindu-mi oarecum încrederea în mine. Recăpătasem alura unuia cu o situație solidă, obosit, dar plin de autoritate. Extraordinar, îmi spuneam, ce pot face niște haine bine croite, o cămașă albă și o cravată bună dintr-un bărbat, fie el atât de lovit, cum eram eu.

Doctorul Melish îmi dăduse numărul de telefon al nepoatei sale, Jenny Baxter. Am sunat, însă fără succes. Enervat, am început să umblu prin cameră, de colo-colo, iar după cinci minute am sunat din nou. Tot niciun răspuns. Apropiindu-mă de fereastra larg deschisă, m-am uitat în stradă. Era plină de trecători, toți îmbrăcați prost, majoritatea murdari. Cât despre femei, acestea își făceau cumpărăturile. Forfoteau și o mulțime de copii care ar fi avut mare nevoie de o baie. Mașinile, îngrămădite una într-alta erau pline de praf de ciment. Mai târziu, am aflat că dușmanul numărul unu al orașului Luceville era acest praf, numărul doi constituindu-l teama.

Am sunat pentru a treia oară la Jenny Baxter, iar de această

dată o voce feminină gâfâită îmi lansă un:

— Alo?

— Domnișoara Baxter?

— Da.

— Aici Lawrence Carr. Unchiul dumitale, doctorul Melish...

Mai mult n-am apucat să spun. Era la curent, sau nu știa nimic?

— Ah, da, perfect. De unde telefonezi?

— De la hotel Bendix.

— Acordă-mi o oră și sunt la dispoziția dumitale. În ciuda gâfâitului – lăsa impresia că a urcat șase etaje în fugă, ceea ce era perfect adevărat – o simțeam exactă și capabilă, însă n-aveam niciun chef să mai întârzii în camera aceea jalnică.

— Și dacă aș veni eu la birou? am propus.

— Bună idee. Ai adresa?

Am răspuns afirmativ.

— În cazul ăsta, vino cât de repede îți face plăcere, mai spuse, înainte să închidă.

Am coborât pe scări cele trei etaje, deoarece starea nervilor încă nu-mi permitea să mă mai aventurez în vechiul ascensor care scrâșnea și smucea. Am cerut informații micului comisionar care mi-a explicat că strada Maddox se afla la cinci minute de hotel. Gândindu-mă la cât de greu găsisem loc de parcare, m-am hotărât să mă duc pe jos. Mergând pe strada mare, mi-am dat seama că oamenii se uitau după mine. De fapt, nu eu îi interesam, ci hainele mele. În Paradise City, când umblai pe una din arterele principale, aveai de-a face cu partea forte a orașului și trebuia să fii bine îmbrăcat ca să poți susține steagul sus, dar în orașul ăsta veșnic acoperit de o pătură de fum și praf, toți cei de pe stradă îmi dădură impresia că erau în zdrențe.

Pe Jenny Baxter am găsit-o la etajul șase al unui imobil prăpădit, fără ascensor, într-o încăpere minusculă care-i servea de birou. Am urcat cu greu scările, incomodat de praful care-mi intrase până și sub gulerul cămășii. Schimbare de decor, deci? Doctorul Melish n-ar fi putut nimeri mai bine.

Știam de la unchiul ei că Jenny Baxter avea treizeci și trei de

ani. O fată înaltă, brunetă – cred că măsura cam un metru șaptezeci și cinci – purta părul adunat într-un coc înalt ce părea că se va desface în clipa următoare. Slăbuță, cu o siluetă nu prea feminină. Sâni ei, contrar celor ai femeilor pe care le frecventam în Paradise City, păreau niște umflături lipsite de atracție. Arăta subnutrită și mai era și îmbrăcată într-o rochie fără nicio formă, gri, confecționată probabil de mâna ei, ceea ce explica croiala dizgrațioasă. Cu toate acestea, avea trăsături frumoase, gura și nasul perfecte, iar ochii pur și simplu mă fascinară. Ochi cu privire directă, inteligenți, pătrunzători, ca ai unchiului ei. Completa un formular galben și ridică ochii, auzind ușa. Am rămas în prag, nehotărât, întrebându-mă ce naiba căutam eu acolo.

— Larry Carr? mă întrebă, cu o voce caldă, bine timbrată. Intră, te rog.

În timp ce intram în birou, telefonul începu să zbârnâie. Îmi arătă, printr-un gest, singurul scaun liber, ridicând receptorul. Se mulțumea să plaseze câte un „da” sau „nu” scurt, impersonal. Se vedea că e obișnuită să scurteze conversații ce riscau să devină interminabile, închise, se scărpină cu creionul prin păr și îmi zâmbi. Un surâs minunat, sincer, călduros, amical.

— Îmi cer scuze, însă mașinăria asta nu se mai oprește din sunat. Așadar, ești hotărât să mă ajuți?

— Da, dacă voi fi în stare, am spus, așezându-mă, fără să știu dacă ceea ce-mi ieșea din gură era ceea ce gândeam.

— Dar n-o să poți umbla cu hainele astea. Sunt prea frumoase.

— Nu. (M-am străduit să zâmbesc.) Dar nu e vina mea. Unchiul dumitale nu mi-a spus nimic despre asta.

— Unchiul meu e un om remarcabil, însă nu se încurcă în detalii.

Se lăsa în fotoliul ei, mă studie atentă, după care reîncepu:

— Mi-a vorbit de dumneata. N-am s-o iau pe ocolite. Știu ce problemă ai și-mi pare foarte rău, însă îmi e imposibil să-ți fiu de vreun sprijin, fiindcă am eu însămi sute de probleme pe cap. Unchiul Henry mi-a explicat că ești în căutarea unei modalități de a te repune pe linia de plutire. Treaba dumitale și, după

părerea mea, numai de unul singur vei putea reuși.

Puse amândouă mâinile pe mapa de birou învechită și-mi zâmbi:

— Înțelege-mă. În orașul ăsta lipsit de orice milă, sunt multe de făcut și o mulțime de oameni care așteaptă ajutor. Pentru toate astea am nevoie de ajutorul dumitale, însă n-am timp să-ți plâng de milă.

— Sunt aici pentru a-ți da tot concursul. (Nu reușeam să-mi stăpânesc iritarea, întrebându-mă drept cine mă lua.) Deci, ce am de făcut?

— Cel puțin dacă aş avea certitudinea că ai, într-adevăr, chef să mă ajuti...

— Îți repet, pentru asta sunt aici. Ce am de făcut?

Scotoci într-un sertar, după un pachet de țigări mototolit, oferindu-mi una. Am scos și eu din buzunar port-țigaretul din aur masiv, oferit de Sydney la ultima mea aniversare. O piesă foarte frumoasă, care-l făcuse să scoată din buzunar o mie cinci sute de dolari și de care eram foarte mândru. Unul din acele obiecte care te impun în ochii celorlalți. Câțiva dintre clienții mei fuseseră impresionați când li l-am întins, oferindu-le țigări.

— Ia mai bine una dintr-ale mele, i-am propus.

Privirea i se plimbă de la port-țigaretul strălucitor la mine, apoi veni întrebarea:

— E de aur?

— Port-țigaretul meu? I l-am arătat pe toate părțile. Bineînțeles.

— Trebuie să coste o grămadă de bani.

Praful de ciment începea să-mi irite ceafa.

— E un cadou, am spus. Valorează cînșpe sute de dolari.

I l-am întins din nou:

— Chiar nu vrei una din țigările mele?

— Nu, mulțumesc.

Scoase una din pachetul ei boțit, luându-și privirea de la port-țigaretul meu de aur:

— Te sfătuiesc să ai grijă. S-ar putea să ți-l fure careva.

— Adică pe-aici se fură în mod obișnuit?

Dând din cap, aprinse țigara de la bricheta de aur masiv

oferită de unul din clienții mei, apoi spuse:

— O mie cinci sute de dolari? Cu banii ăștia aş putea hrăni zece dintre familiile mele, timp de o lună.

— Ești capul a zece familii? Întrebai, punând port-țigaretul la loc, în buzunar.

— Am exact două mii cinci sute douăzeci și două de familii, preciză, cu calmul cel mai desăvârșit.

Cotrobăi printr-unul din sertarele biroului, de unde scoase un plan al orașului Luceville pe care-l desfăcu în fața mea. Planul fusese împărțit, cu ajutorul unei carioca, în cinci districte, purtând numere de la unu la cinci.

— Trebuie să știi oricum pe unde îți vor umbla picioarele, reîncepu. Dă-mi voie să-ți explic situația.

Îmi arată că în tot orașul erau, pentru toate problemele, cinci asistente sociale, toate de meserie. Fiecare dintre ele avea în grijă un district. Ea îl primise pe cel mai greu. Ridică ochii spre mine și zâmbi, adăugând:

— Cum nimeni nu-l dorea, m-am oferit eu. Am mai mult de doi ani de când sunt aici. Munca mea constă în a-i ajuta pe cei care au într-adevăr nevoie. Fondurile de care dispun sunt departe de necesități. Mă deplasez la domiciliul oamenilor. Scriu rapoarte. Din rapoarte iau un extras pe care-l trec în fișe. (Bătu cu degetul pe plan, în dreptul districtului cu numărul cinci.) Țsta e sectorul meu. Aici se află cea mai amărâtă populație din orașul ăsta groaznic. Aproape patru mii de persoane, cuprinzând și copiii, care de la vârsta de șapte ani încetează să mai fie copii... Iar aici (Cu vârful creionului, îmi arată un punct la marginea sectorului ei, înspre pădurea orașului.) se găsește Pușcăria pentru femei a Statului Florida. O închisoare foarte dură. Nu numai deținutele sunt dure aici, ci însăși condițiile de detenție. Majoritatea se află acolo pentru pedepse grele, iar un număr dintre ele sunt criminale înrăite. Până acum trei luni, vizitele erau interzise, însă în final am reușit să conving autoritățile că le-aș putea fi de oarecare folos.

Telefonul începu să sune și, după o serie scurtă de „da” și „nu” închise, continuând, ca și când nici nu fusese întreruptă:

— Am fost autorizată să-mi aduc un ajutor voluntar. Oamenii

îmi oferă pe loc concursul, așa cum tocmai ai făcut-o dumneata. Munca pe care o vei face va consta în ținerea la zi a fișierului, primirea apelurilor telefonice și liniștirea aceloră în caz de urgență, așteptând ca eu să mă pot ocupa personal de ele. Vei bate la mașină rapoartele, dacă vei reuși să-mi descifrezi scrisul îngrozitor. De fapt, vei avea totul pe cap, în absența mea de la birou, urmând ca atunci când mă întorc să mă ocup eu. M-am agitat puțin în fotoliul incomod. Ce naiba fusese în capul lui Melish, sau pur și simplu habar n-avea ce mă aștepta aici? Una peste alta, ea avea nevoie nu de unul ca mine, ci de o secretară bună, capabilă să preia sarcinile unui birou. Așadar, un post pentru care eu nu eram făcut. I-am spus-o, cât de politicoasă am fost în stare, fără a reuși să-mi stăpânesc pe deplin enervarea.

— Nu. Asta nu-i muncă de femeie, mă asigură Jenny. Ultimul meu ajutor voluntar era contabil, pensionar, în vârstă de șaizeci și cinci de ani. Deci n-ar fi avut de făcut decât să joace golf sau bridge. S-a înhămat la treaba asta și a rezistat exact cincisprezece zile. Nici măcar nu l-am putut învinui că m-a părăsit.

— De ce? Genul ăsta de muncă îi venea de hac?

— Nu-i venea de hac. Îl îngrozea.

— Îl îngrozea? Am deschis ochii mari. Vrei să spui că era atât de încărcat încât nu mai putea face față?

— Nu. Era foarte muncitor. (Jenny îmi adresează din nou unul din zâmbetele ei încântătoare.) Cât timp a rămas lângă mine a îndeplinit o mulțime de sarcini. Pentru prima oară, fișierul meu și clasoarele erau la zi. Nu, ceea ce nu putea el suporta erau unele invazii din afară. (Îmi arată cu capul ușa minusculului birou.) Hai să-ți spun, Larry... O bandă de golani terorizează oamenii în acest district. Poliția i-a numit gașca teroriștilor. Derbedeii ăștia au între zece și douăzeci de ani, sunt cu toții vreo treisprezece, iar șeful lor Spooky-Teroare, după cum se autonumește, se dă drept membru al Mafiei. E un băiețuș crud și periculos, iar gașca i se supune cu slugărnicie. Poliția nu poate face nimic împotriva lui, e mult prea versat. Au mai prins câte unul dintre ai săi, însă pe Spooky niciodată.

Tăcu o vreme, după care continuă:

— Spooky și-a băgat în cap că aș fi informatoare și că aș oferi informații poliției. Își mai închipuie că nenorociții cărora mă chinui să le vin în ajutor s-ar putea descurca și fără mine. Atât el, cât și gașca lui își disprețuiesc părinții pentru că acceptă donațiile pe care eu le obțin pentru ei: lapte pentru cele cu copii foarte mici, îmbrăcăminte, cărbuni, precum și pentru că eu îi ajut să-și rezolve din necazuri: plata chiriei, cumpărături în rate... mă rog, toate grijile pe care mi le pun mie în cârcă. Spooky crede că mă amestec unde nu-mi fierbe oala și pentru asta îmi face viața imposibilă. Din timp în timp, el și gașca fac câte-o invazie și mă amenință, în speranța că voi abandona această activitate. (Îmi acordă încă un zâmbet plin de căldură.) Nu mi-e frică de ei, dar au reușit să-mi pună pe goană toate ajutoarele voluntare.

Ascultam, necrezându-mi urechilor. Niște puști... Nu putea să fie adevărat.

— Nu te înțeleg, am spus. Vrei să spui că derbedeul ăsta ți-a înspăimântat amicul contabil până într-atât că l-a făcut să abandoneze? Cum naiba a reușit?

— Are metode de convingere. Și nu uita că ajutoarele mele lucrează toate voluntar. Amicul meu contabilul, cum l-ai numit, mi-a expus punctul lui de vedere. Nu mai e tânăr și refuză să mai lucreze sub amenințări.

— Amenințări?

— Da. Șmecherii obișnuite... Că dacă nu renunță l-ar putea aștepta într-o seară, la colțul unei străzi. Sunt răi acești derbedei. (Se uită la mine, cu chipul devenit brusc grav.) Are soție, un cămin liniștit. A preferat să abandoneze.

Mi se crispă stomacul. Nu-mi erau străine apucăturile delicenței juvenile. Sunt pline ziaarele. Să fii atacat într-o noapte întunecoasă de o gașcă de asemenea puștani mizerabili pe care nimic nu-i poate opri! O lovitură în plină figură și gata câțiva dinți spărți. O altă lovitură, joasă, și iată-te impotent pentru restul vieții. Oare asemenea chestii mi s-ar putea întâmpla și mie?

— Absolut nimic nu te obligă să te oferi voluntar pentru acest post, mă asigură Jenny, părând că-mi citea gândurile. De ce ai

face-o? Unchiul Henry plutește pe deasupra realității, cum ți-am mai spus adineauri.

— Să vorbim pe șleau. Vrei să mă faci să cred că acești golani – mai precis acest Spooky – m-ar amenința dacă aș lucra pentru dumneata?

— Cu siguranță.

— Și crezi că și-ar duce la îndeplinire amenințările?

— Mi-e teamă că da, făcu Jenny, stingând țigara.

O schimbare de decor?...

M-am gândit îndelung. Brusc, am realizat că tot vorbind cu această asistentă socială nu mă mai gândisem la Judy, ceea ce nu se mai întâmplase de la accident încoace. Și apoi, încasarea unei lovituri peste mutră, sau chiar o lovitură murdară, să-i zicem, poate că mi-ar mai schimba gândurile.

— Când încep? am întrebat.

— Ți mulțumesc, spuse Jenny, apelând la zâmbetul ei cald. Începi imediat ce o să-ți faci rost de o bluză cu guler pe gât și o pereche de blue-jeans. Și, te mai rog, renunță la luxosul dumitale port-țigaret. Acum trebuie s-o șterg, adăugă, ridicându-se. Nu mă întorc până la ora patru. Atunci am să-ți explic cum e cu sistemul meu de rapoarte și cu fișele. După aia, la treabă.

Am coborât împreună cele șase etaje. Ajunși în stradă, am privit-o urcându-se într-un Fiat 500, ce aproape dispărea sub un strat gros de praf de ciment. Înainte să pornească motorul, mai spuse:

— Mulțumesc pentru că te-ai oferit voluntar. Cred că vom face treabă bună. (Se uită o clipă la mine, prin geamul portierei.) Îmi pare tare rău de ceea ce ți s-a întâmplat. Dar să vezi că o să reușești să treci de asta... Trebuie doar să ai răbdare.

Și cu asta, demară. Am rămas un timp pe trotuar, cu praful de ciment ce se așternea peste mine, transformându-se, din cauza umidității ridicate, într-o adevărată crustă. Îmi plăcea fata asta. Nemișcat, acolo pe trotuar, m-am întrebat în ce viespar mă băgasem. Oare eram un tip ușor de speriat? Habar n-aveam. Numai experiența avea să-mi dovedească.

Am coborât pe strada îngustă și zgomotoasă, ce dădea spre

zona comercială, unde voiam să-mi caut un pulovăr pe gât și o pereche de jeans.

N-aș putea spune cum s-a întâmplat toată treaba, încă cert este că s-a întâmplat.

Un puști murdar, în zdrențe, să fi avut vreo nouă ani, dădu peste mine, făcându-mă să-mi pierd echilibrul, aproape. Strânse buzele, imită un zgomot urât și-o luă la fugă. La întoarcerea la hotel abia, am descoperit că spatele costisitorului meu sacou fusese tăiat cu lamă de ras, iar port-țigaretul meu dispăruse.

Capitolul 2

Am tras pe mine un pulovăr și o pereche de blugi, după care am plecat la poliție, să declar pierderea port-țigaretului. Spre surpriza mea, am realizat că nu luam în tragic pierderea. Știam însă că Sydney ar fi făcut o adevărată criză pentru asta așa că, din considerație pentru el, am făcut tot ce era necesar pentru a-l recupera.

Biroul unde se depuneau plângerile era mizerabil și putea a picioare murdare. Vreo doisprezece puștani stăteau tolăniți pe o bancă trasă lângă perete, toți jengoși, zdrențăroși și puși pe scandal. Ochii lor mici și negri, ostili, mă urmăriră în timp ce mă apropiam de ofițerul care era de serviciu.

Un munte de carne, cu o față roșie ca un cotlet. Cu toate că era numai într-o cămașă cu mânecă scurtă, transpirația îi șiroia pe obrajii fălcoși și, amestecată cu praful de ciment, i se aduna în cutele de grăsime de pe ceafă. Răsuca cu palma, pe birou, un ciot de creion și, cum mă apropiam de el, se săltă puțin de pe scaun, dând drumul unui pârț.

Puștanii de pe bancă se prăpădiră de râs.

În timp ce îi anunțam pierderea port-țigaretului, continuă să ruleze creionul cu palma. După care, brusc, ridică spre mine ochisorii săi porcini, surprinzându-mă cu ascuțimea privirii.

— Nu prea ești de pe-aici, nu? mă întrebă, cu glasul răgușit, al unuia care a zbierat prea mult.

I-am răspuns că, într-adevăr, abia sosisem, urmând să lucrez cu domnișoara Baxter, asistenta socială. Își dădu șapca pe ceafă, examinând vârful creionului pe care-l tot răsuca, oftă, împinse spre mine un formular, cerându-mi să-l completez, toate astea fără a înceta să se joace cu creionul. Am completat hârtoaga, înapoindu-i-o. La rubrica: „*Valoarea obiectului furat*”, scrisesem o mie cinci sute de dolari.

Citi ceea ce scrisesem, fața mare i se crispă, împinse iarăși formularul spre mine și-mi arată cu degetul murdar rubrica

„Valoarea obiectului furat”. Mă întrebă, cu glasul lui ruginit:

— Ce înseamnă asta?

— Reprezintă valoarea port-țigaretului meu.

Mormăi ceva printre dinți, uitându-se când la mine, când la formular.

— Mi s-a mai tăiat și sacoul, cu lama, adăugai.

— A, da? Și valora tot cinșpe sute, și ăla?

— Nu. Tot costumul m-a costat trei sute de dolari.

Pufni, disprețuitor, întrebând:

— L-ai putea descrie pe puștiul pe care-l bănuiești?

— Putea totuși să aibă vreo nouă ani, o claie de păr negru, cămașă neagră și blue-jeans.

— Îl recunoști? făcu, arătând spre banda aliniată pe bancă, majoritatea puștanilor semănând exact cu descrierea mea.

— Ar putea fi oricare dintre ei.

— Mda.

Și privindu-mă fix:

— Port-țigaretul ăla, sigur valorează atât?

— Absolut sigur.

— Mda. (Își scărpină ceafa transpirată, apoi luă formularul, punându-l peste un teanc asemănător, aflat pe birou.) Dacă-l găsim, te anunțăm... Stai mai mult pe-aici?

— Ei... două sau trei luni.

— Și-o să lucrezi cu domnișoara Baxter?

— Asta intenționez să fac.

Mă privi scurt, după care spuse, zâmbind disprețuitor:

— Asta intenționezi?

— De ce? Crezi că n-o să reușesc să stau atâta?

Pufni, reîncepând să răsucescă creionul pe birou și repetă:

— Dacă punem mâna pe port-țigaret, te anunțăm. Zici că atâta face, cinșpe sute?

— Da.

Ridică brusc capul, strigând cu glas tunător:

— Gura, derbedeilor! Dacă nu vreți s-aveți de-a face cu mine!

Ajunsesem la ușă, când l-am auzit declarându-i unui polițist care rezema peretele coșcovit:

— Încă unul sărit de pe fix.

Era unu și douăzeci de-acum, așa că pornii în căutarea unui restaurant, însă pe strada principală nu părea să existe așa ceva. Până la urmă, am înghițit un hamburger unsuros, într-un bar ticsit de tipi care transpirau și puteau, urmărit de privirile lor bănuitoare. Am pornit apoi să fac o tură. Luceville n-avea nimic altceva de oferit decât praf și mizerie. M-am plimbat prin sectorul care pe harta lui Jenny purta numărul 5. Eram într-un univers despre care până acum nici nu bănuiam măcar că există. După Paradise City, aveam impresia că am coborât în Infernul lui Dante. Fiecare trecător descoperea în mine străinul de oraș. Toți se dădeau deoparte din drumul meu, iar unii se întorceau după mine, șușotind între ei. Tot felul de puștani fluierau când treceau, sau imitau sunete scârboase. Rătăcii astfel până pe la patru, când m-am hotărât s-o iau spre biroul lui Jenny. Începeam să cred că trebuia să fie o tipă extraordinară. Cineva care să petreacă doi ani într-un asemenea loc și care să mai fie în stare să-ți adreseze un surâs atât de călduros, de amical; trebuia s-o vizitez.

Am găsit-o la birou, completând de zor niște foi galbene, ceea ce n-a împiedicat-o să-mi adreseze surâsul acela minunat.

— Arăți mai bine așa, Larry. Mult mai bine, făcu, după ce mă examinase din cap până-n picioare. Ia loc. Am să-ți explic ceea ce numesc eu, în glumă, sistemul meu de clasificare. Știi să bați la mașină?

— Da, am spus, așezându-mă.

M-am gândit, dacă să-i spun sau nu despre furtul port-țigaretului și, până la urmă, am hotărât că mai bine nu. După cum îmi spusese chiar ea, avea destule probleme pe cap, ca să mai vin și eu cu ale mele.

Timp de o oră, îmi explică sistemul ei de clasificare, îmi arată rapoartele și fișierul, întreruptă mereu de telefonul care suna fără întrerupere.

Puțin după ora cinci, luă câteva formulare, două pixuri cu pastă și-mi spuse că trebuia să plece.

— La șase, închide biroul, mă sfătui ea, și dacă ai putea până atunci să-mi bați la mașină rapoartele astea trei...

— Cu plăcere. Dar unde o ștergi, așa?

— La spital. Trebuie să trec să văd trei bătrâni, de-acolo. Dimineața deschidem la ora nouă. S-ar putea ca eu să nu pot să ajung până la prânz. Am zi de vizită la pușcărie. Descurcă-te cum poți, Larry. Nu-i lăsa pe cei care vor veni să abuzeze și să te înnebunească de cap. Și, mai ales, mulțumește-te să le dai doar sfaturi. Dacă vezi că insistă, spune-le că trebuie să vorbești cu mine mai întâi.

Făcu un gest și dispăru.

Am bătut rapoartele, am făcut rezumate după fișierele pe care le adusesem și le-am clasat, surprins, ușor dezamăgit chiar, că telefonul nu mai suna, de parc-ar fi știut că Jenny nu mai era acolo, să răspundă.

Cum aveam înaintea mea toată seara și nimic de făcut decât să mă întorc la hotel, am preferat să mai rămân la birou și să aduc la zi fișierul. Trebuie să recunosc că n-am făcut nicio clipă acest lucru ca pe o obligație, ci m-am adâncit, fascinat, în lectura fișelor. Acestea îmi arătară imaginea izbitoare a lumii delicvenței, a mizeriei, a disperării, așa că le-am citit ca pe cel mai pasionant roman polițist. Începeam să-mi dau mai bine seama de ceea ce însemna viața în sectorul 5 al acestui oraș murdar și afumat. Cum începea să se întunece, am aprins veioza de pe birou, continuând să citesc. Timpul zbura, fără să-mi dau seama. Eram atât de adâncit în lectură, încât n-am auzit ușa deschizându-se. Cu siguranță că n-aș fi auzit-o chiar dacă n-aș fi fost atât de atent la ceea ce citeam. Se deschise fără zgomot, centimetru cu centimetru, așa încât doar când am văzut o umbră proiectată pe biroul meu mi-am dat seama că mai era cineva în încăpere.

Am tresărit. Ceea ce era doar începutul continuă. Dată fiind starea nervilor mei am făcut un adevărat salt. Am ridicat privirea, simțind cum mușchii stomacului mi se contractau. Am scăpat din mână pixul, care s-a rostogolit sub masa de lucru.

N-o să uit în viața mea impresia pe care mi-a făcut-o Spooky-Teroare, prima oară când l-am văzut. Atunci nu știam că era vorba de Spooky, dar când i l-am descris lui Jenny, a doua zi dimineață, mi-a confirmat că el era.

Închipuiți-vă un tip foarte înalt, slab, cam de douăzeci și doi

de ani. Părul negru, încâlcit și unsuros îi cădea până pe umeri. Avea fața slabă, ca de ceară, ochii mici, negri, ca niște butoni de șoșoni, prea apropiați de un nas ca o lamă de cuțit. Un surâs cinic juca pe buzele moi, roșii. Era îmbrăcat într-o cămașă galbenă, murdară și niște pantaloni ornamentați cu benzi de blană, la jumătatea coapselor și la manșete. Brațele slabe, dar musculoase, le avea pline de tatuaje, ca și dosul palmelor, pe care purta inscripții obscene. Talia, de o subțirime nefirească, îi era înconjurată de o centură lată cam de douăzeci de centimetri, țintuită cu ghinturi de cupru, ascuțite: o armă redutabilă cu care să-l pocnești pe vreunul peste față. Puțea acru, a trup nespălat. O clipă am avut impresia că dacă scutura din cap mi-ar fi umplut biroul de vermine.

M-a surprins și pe mine repeziciunea cu care mi-am stăpânit teama. Am împins scaunul în spate, ca să mă pot ridica ușor. Inima îmi bătea mai puternic decât de obicei, însă am reușit să mă stăpânesc. Îmi reveni în minte avertismentul lui Jenny, care-mi vorbise de pericolul pe care-l reprezentau acești tineri vagabonzi, robi ai viciului.

— Salut, am spus. Ce dorești?

— Tu ești ăla nou? Întrebă cu glas grav, de bas, încărcat de amenințare.

— Exact. Abia am sosit. Ce dorești de la mine?

Mă fixă cu privirea și, văzând niște umbre în spatele lui, mi-am dat seama că nu era singur.

— Spune-le amicilor tăi să intre, am reînceput. Sau sunt prea timizi?

— Sunt așa cum sunt. Va să zică așa, te-ai dus la poliție, amărâtule?

— Amărât? Cu mine vorbești așa?

— Da, amărâtule.

— Dacă mă numești amărât, atunci am să-ți spun și eu jegosule... Ce zici?

De pe culoar am auzit chicoteli înfundate care încetară rapid. Ochii mici și negri ai lui Spooky scânteiau de furie.

— Faci pe șmecherul...

— Exact, am spus. Așa, suntem doi, nu, jegosule? Te mai

întreb o dată: ce vrei de la mine?

Cu încetineală, își desfăcu de la brâu centura, ridicând brațul cu ea.

— Vrei să-ți însemn moaca aia împuțită, amărâtule?

Dintr-o mișcare, am împins scaunul, ridicându-mă.

Am apucat mașina de scris portativă, întrebând:

— Dar tu, ce-ai zice să primești asta peste mutra ta scârboasă de jegos?

Câteva ceasuri mai devreme mă întrebasesm dacă ar fi fost ușor să mă sperie cineva. Acum știam că nu era ușor. Privirile ni s-au înfruntat câteva momente, după care, cu aceeași încetineală, își prinse la loc centura. Tot atât de liniștit am pus și eu înapoi pe masă mașina de scris.

Reîncepurăm de la zero.

— Nu întârzia prea mult pe-aici, amărâtule. De căcănari d-ăștia ca tine n-avem nevoie pe-aici. Și nu încerca să te duci iar la poliție. Nu ne plac ciripitorii care-și fac bezele cu polițaii.

Azvrâli pe masă, spre mine, un pachet învelit în hârtie de împachetat murdară, adăugând:

— Tâmpitul ăla mic n-a știut că e de aur.

După care ieși, fără să tragă ușa după el.

Am rămas un timp să trag cu urechea, însă plecaseră la fel cum veniseră, fără un zgomot. Am simțit fiori pe spinare. Scârbele alea mici se mișcau precum fantomele.

Desfăcând pachetul am găsit port-țigaretul, mai bine zis, ce mai rămăsese din el. Cineva îl transformase într-o placă de aur strivită... probabil cu vreun ciocan.

Pentru prima oară după moartea lui Judy, noaptea n-am visat-o. În schimb am visat doi ochi mici de dihor care mă urmăreau și o voce gravă, amenințătoare, repetând în neștire: „Nu mai întârzia pe aici, amărâtule!”

○

A doua zi, Jenny nu se arătă pe la birou până la prânz. Lucram de la ora nouă la fișier și ajunsesem la litera H. Telefonul sunase de cinci sau șase ori, dar de flecare dată persoana care vorbea, o femeie, spunea că nu vrea să discute decât cu domnișoara Baxter, după care închidea. M-au mai

vizitat și vreo trei bătrâne sărmene care mă priviră cu gura căscată și se retraseră, declarând că voiau să vorbească cu domnișoara Baxter. Le-am adresat și eu cel mai cuceritor zâmbet al meu, întrebându-le ce puteam face pentru ele, însă o luară la fugă ca niște șoareci speriați. Pe la zece și jumătate, în timp ce băteam la mașină un raport, ușa se deschise cu violență și un puștan – îl recunoscu imediat pe cel care-mi furase port-țigaretul, tăindu-mi spatele sacoului cu lama de ras – se proțăpi în fața mea, pârțâind din buze, după care o și șterse. Nici măcar nu m-am obosit să fug după el.

Când apăru Jenny, cocul său amenința să se desfacă, zâmbetul nu-i mai era atât de călduros, iar privirea neliniștită.

— E de rău la pușcărie, spuse. Nu m-au lăsat să intru. Una dintre deținute a înnebunit. Două gardiene au fost rănite.

— Murdară afacere!

Jenny se așează, mă studie un moment, apoi spuse, în sfârșit:

— Da... Pe-aici, totul e bine?

— Și încă prea bine! N-ai să mai recunoști fișierul, când o să ai vreme să-l consulți.

— Nicio supărare?

— Într-un fel, da. Ieri seară am primit vizita unei mici scârbe.

I-am făcut descrierea, întrebând-o:

— Ți spune ceva?

— E, fără îndoială, Spooky-Teroare. (Ridică mâinile, după care le lăsa să cadă, lovindu-și genunchii, descurajată.) De data asta n-a pierdut vremea. Pe Fred n-a venit să-l amenințe decât după cincisprezece zile.

— Fred? Prietenul tău contabilul?

— Da. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Asta am și făcut, fără să-i spun de port-țigaret. I-am povestit că Spooky mă sfătuisese să nu întârzii prea mult în Luceville. Că am făcut amândoi gesturi amenințătoare, iar apoi mă scutise de prezența lui.

— Te-am prevenit, Larry. Acest Spooky e periculos. Ai face mai bine – într-adevăr – să nu te încapățânezi.

— Cum se face atunci că ești aici de doi ani? N-a încercat să te facă să-ți muți tabăra?

— Ba da, bineînțeles, însă își are propriul său cod de onoare. Nu se leagă de femei. În plus, l-am făcut să înțeleagă că nu-mi era frică de el.

— Nici pe mine nu mă sperie.

Scutură capul, iar o șuviță de păr îi căzu pe ochi. O fixă la loc, nervoasă.

— Nu-ți poți permite să lansezi o sfidare unei bande de derbedei, Larry. Nu... dacă Spooky vrea să te vadă dus, nu-ți rămâne decât să-i faci pe plac.

— Doar nu crezi ce spui, nu?

— Îți jur că da. Dacă ții la pielea ta, pleacă. Eu o să mă descurc. Nu complica lucrurile și mai mult. Eu sunt cea care-ți cere să pleci.

— Nici nu se pune problema. Unchiul tău mi-a recomandat o schimbare de decor. O să mă socotești egoist, însă îmi fac griji mai mult pentru situația mea decât pentru problemele tale.

Zâmbindu-i:

— De când am pus piciorul în orașul ăsta, nu m-am mai gândit la Judy. Iar pentru mine asta înseamnă enorm. Iată motivul pentru care rămân.

— Larry, te expui la ceva urât!

— Și ce dacă?... (În mod voit, am schimbat subiectul.) Au venit mai devreme trei bătrâne sărmene, însă nu voiau să vorbească decât cu tine.

— Ascultă-mă, când îți spun, Larry, pleacă. Te previn încă o dată că Spooky e o ființă periculoasă.

M-am uitat la ceas. Douăsprezece și-un sfert. M-am ridicat.

— Mă roade foamea, așa că mă duc să mănânc ceva. N-am prea mult timp, așa că știi vreun loc în orașul ăsta de rahat unde se poate mânca onorabil? De când am venit mă îndop numai cu hamburgeri.

Se uită bănuitoare la mine, apoi ridică brațele, a neputință.

— Larry, îți dai seama ce faci și ce riști?

— Mi-ai spus că ai nevoie de ajutor, așa că sunt ferm hotărât să ți-l ofer. Să nu dramatizăm. Spune-mi mai bine unde pot găsi un restaurant acceptabil.

— Bine. Tu ai vrut-o. (Îmi zâmbi.) Du-te deci la Luigi, pe

Third Street, la doi pași de-aici, pe stânga. Nu s-ar putea spune că se mănâncă bine, dar s-ar putea și mai rău.

O dată cu asta, telefonul începu să sune, așa că am lăsat-o să asculte și să-și puncteze câte un „da” sau „nu”, când și când.

După un prânz oarecare – carnea era tare ca talpa – m-am îndreptat înspre comisariat.

Pe banca de la perete se afla un singur puști, de vreo doisprezece ani, cu un ochi învinețit. Din nas îi picura sânge, direct pe podea. Ne-am uitat unul la altul și i-am citit în ochi ură, în concentrație maximă.

M-am apropiat de sergentul de serviciu care continua să ruleze ciotul de creion cu palma, pe birou, respirând zgomotos, pe nas. Se obosi să ridice capul.

— Iar ai venit?

— Da. Am venit să te ajut în muncă, am spus, tare, ca să fiu sigur că mă auzea și puștiul care, cu siguranță, făcea parte din banda lui Spooky. Mi-a fost adus port-țigaretul. (Am pus pe birou cutia laminată.)

Se uită fix la ea, o apucă în mâinile uriașe, cercetând-o, apoi o puse la loc.

— Spooky-Teroare mi l-a adus, ieri seară.

Se tot uita la placa de aur turtită, așa că am reluat, cu glas neutru:

— După părerea lui, ceilalți nu s-au prins că era din aur. Uite ce-au făcut din el.

Clipi, ca pentru a observa mai bine cocoloșul de aur, apoi pufni:

— Cinșpe sute de dolari, hai?

— Da.

— Spooky-Teroare?

— Da.

Se lăsa pe spate în fotoliul său, își dădu pe ceafă cascheta și, după ce mă fixă câteva momente bune, cu ochii lui porcini, întrebă:

— Depui plângere?

— Mă sfătuiești s-o fac?

Ne uitam unul la altul și aveam senzația că-i aud creierul

scârțâind din cauza efortului de gândire.

— A recunoscut Spooky că l-a furat?

— Nu.

Cu degetul mic ca un cârnat își scoase din nara stângă murdărie amestecată cu praf de ciment, ștergându-se pe pieptul cămășii.

— Ar depune careva mărturie că ți l-a dat îndărăt?

— Nu.

Încrucieșă brațele, aplecându-se în față și se uită la mine cu o privire în care se amestecau mila și disprețul.

— Ascultă la mine, bătrâne, făcu, cu glasul lui ruginit. Dacă ai de gând să mai pierzi vremea prin orașul ăsta împruțit, îți dau un sfat... nu depune plângere.

— Îți mulțumesc pentru sfat... În cazul ăsta, renunț la plângere. (Am luat port-țigaretul, în starea jalnică în care se afla, dându-i drumul în buzunarul de la piept.) Am socotit că e mai bine să-ți spun că am reintrat în posesia unui obiect care îmi fusese furat.

Ne uitarăm din nou unul la altul, apoi vorbi, dar cu glas șoptit:

— Între noi fie vorba, bătrâne, oricum, în locul dumitale mi-aș lua picioarele la spinare. Amărăștenii care vin să-i dea o mână de ajutor domnișoarei Baxter nu rezistă niciunul prea mult, iar noi nu putem face nimic. Asta așa, între noi, îți repet.

— Țăla de colo face parte din gașca lui Spooky? am întrebat, întorcându-mă spre puștanul care nu ne scăpa din ochi, trăgând cu urechea.

— Așa cum spui.

— Sângerează.

— Mda.

— Ce-a pățit?

Din ochișorii săi porcini am înțeles că începeam să-l plictisesc de-a binelea.

— Ce te interesează asta, bătrâne? Dacă ai terminat, ia-o din loc. (Și reîncepu să învârtă creionul, cu palma.)

— Sunt adjunctul domnișoarei Baxter, asistenta socială, am spus, apropiindu-mă de puști. Munca mea e să ajut. Așa că, dacă

pot face ceva pentru...

Mai mult n-am apucat.

Puștiul mă și scuiase în față.

○

În cele șase zile care urmară, nu s-a întâmplat nimic spectaculos. Jenny, mereu în luptă cu timpul, trecea pe la birou ca o furtună, arunca pe masa de lucru niște formulare galbene, mă întreba îngrijorată dacă avusesem necazuri, după care dispărea în viteză. Cum putea menține un asemenea ritm care pe mine mă lăsa cu gura căscată, nu știu. Mă nemulțumea s-o văd îmbrăcată tot timpul în veșnica rochie gri, otova, fără cel mai mic efort din partea ei pentru puțină cochetărie, acolo, cât de cât. Îi băteam la mașină rapoartele, scoteam după ele un extras pe care-l transcriam în fișe, țineam fișierul la zi. Probabil se răspândise zvonul că eram noul adjunct, oficial, așa că începură să-mi vină pe cap tot felul de bătrâni, infirmi, mutilați care-mi povesteau de necazurile lor. Cei mai mulți încercau să-mi stârneasă mila, sperând să obțină astfel ajutoare, însă mă mulțumeam să le notez numele și adresele, împreună cu câteva date, promițându-le că voi vorbi cu Jenny. După ce își băgară în cap, o dată pentru totdeauna, că n-aveau cum să ciupească de la mine, deveniră chiar prietenoși, începând s-o lungească cu poveștile și dorințele lor, iar eu îi ascultam cu răbdare, lăsând deoparte orice altceva. Cum, după câteva zile, mi-am dat seama că rămăsesem în urmă cu lucrările, le-o retezai scurt.

Spre marea mea surpriză, am descoperit curând că îmi făcea plăcere, într-un fel, să intru în contact cu o lume de care nici nu bănuisem că există. Un șoc pentru mine l-a reprezentat primirea unei scrisori din partea lui Sydney Fremlin, scrisă cu cerneala lui mov, în care mă întreba dacă mă simțeam mai bine și când speram să mă întorc în Paradise City.

Citind scrisoarea, mi-am dat seama că uitasem complet de Paradise City, de Sydney și luxosul său magazin cu clienți bogați, de toți oamenii aceia plini de bani! La ce bun să-i povestesc lui Sydney despre ceea ce făceam eu la Luceville? Dacă ar fi aflat se îmbolnăvea, sigur, așa că m-am mulțumit să-i răspund că mă gândeam la el – lucru care avea să-i facă plăcere, cu siguranță –

că mă simțeam încă nervos, dar că Luceville îmi aducea schimbarea de decor recomandată de psihiatru, și că în curând aveam să-i scriu mai mult. Asta trebuia să-l liniștească pentru o săptămână, poate mai mult.

În cea de-a șasea zi însă, lucrurile se stricară.

Am ajuns la birou, ca de obicei, pe la nouă. Ușa era larg deschisă. Dintr-o ochire, mi-am dat seama că broasca fusese forțată. Munca meticuloasă pe care o făcusem timp de șase zile, fișe, rapoarte, formau o grămadă pe podea, în mijloc, peste care cineva turnase o găleată plină cu gudron. Nici vorbă să pot salva ceva. Ce mai poți face împotriva gudronului?

Iar pe biroul meu, scris cu litere mari, cu carioca roșie, aceste trei cuvinte:

Du-te acasă amărâtule!

Mă miră propria mea reacție. Oricine în locul meu s-ar fi înfuriat, ar fi fost exasperat, descurajat. Eu nu! Eu am fost cuprins de o furie rece. În fața unui asemenea volum de muncă, distrus de un derbedeu prost, din dorința de a face rău, m-a surprins primind provocarea, spunându-mi: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.”

Toată dimineața mi-am pierdut-o încercând să pun, cât de cât, ordine în toată stricăciunea aceea, grăbindu-mă, fiindcă nu voiam să-i povestesc lui Jenny ce se întâmplase. Norocul meu că avea zi de vizită, așa că n-aveam s-o văd înainte de cinci. Am adus un bidon de benzină, cu care am curățat, cât am putut, gudronul de pe podea. Am aruncat la gunoi toate rapoartele și fișele.

Din când în când, mai apărea câte o bătrână pe care o expediam rapid, spunându-i că am foarte multă treabă. Văzând mizeria din birou, holba ochii cât cepele, se uita la mine cum încercam să curăț, iar până la urmă o lua din loc. Una dintre ele, grasă, șleampătă, cam de șaizeci de ani, rămase în prag, uitându-se cum freacă de zor pe jos, cu multă apă.

— Lasă-mă pe mine, domnu' Larry, spuse. Mă pricep mai bine.

Probabil că privirea pe care i-am adresat-o o sperie, căci se grăbi să-și ia tălpășița, fără să mai spună pentru ce venise. Pe la

patru, totul reintrase în normal. Nu răspunsesem la niciun telefon. Jenny ajunsese pe la cinci și un sfert. Părea frântă, lăsându-se să cadă pe scaunul din fața biroului meu.

— Te descurci? (Începu să adulmece.) Pute a benzină. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic... Nu merită să vorbim despre asta. Dumitale cum ți-a mers?

— Bine... ca de obicei. Oamenii încep să vorbească de dumneata, Larry. Am impresia că bătrânii te apreciază.

— Asta dovedește că încep să învăț să mă descurc, am spus, rezemându-mă de spătarul scaunului. Vorbește-mi puțin de Spooky. N-avem niciun dosar pentru el?

— Nu. (Se crispă, privirea devenindu-i atentă.) De ce întrebi?

— Chiar nu avem nimic despre el?... Nu știm nici măcar unde stă?...

— De ce ții să-i cunoști adresa? insistă ea, fără a-și lua ochii de la mine.

— Îmi pun unele întrebări care-l privesc. (Am încercat să zâmbesc.) Mă întreb dacă nu aș face mai bine să-l contactez, să încerc să-l dau pe brazdă... poate devenim prieteni. Ce zici?

— Nici vorbă! protestă Jenny, scuturând energic capul. Pe unul ca Spooky nu-l dai pe brazdă și nu ți-l faci prieten. Larry, cred că îți faci niște planuri greșite.

Apoi, privindu-mă cu atenție:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic! am spus, zâmbind. Mă gândeam, dacă n-aș putea să-l recuperez... discutând cu el, de exemplu... dar, mă dau bătut... Dumneata ești mai în măsură să-l judeci decât mine.

— S-a întâmplat ceva! Îl cunosc eu pe Spooky! Hai, nu te mai ascunde după deget!

— Nu s-a întâmplat nimic. Necazul cu dumneata, Jenny, e că ai tendința de a dramatiza totul.

Cuprins de o inspirație bruscă, am continuat, râzând:

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, n-ai vrea să iei cina cu mine, astă seară?

— Cina? întrebă, deschizând ochii mari. Aș fi încântată!

După expresia de pe chipul ei, am înțeles că era prima

invitație pe care o primea, de când sosise în orașul acesta infernal.

— Trebuie să existe pe-aici un restaurant, unde să putem lua o cină ca lumea, nu? Cinstit vorbind, Luigi al dumitale nu e prea grozav. Unde am putea merge?... Nu se pune problema prețului.

— Într-adevăr? exclamă, bătând din palme... Nu se pune problema prețului?

— Absolut! N-am cheltuit niciun ban de când sunt aici, așa că sunt plin de bani.

— În acest caz, avem Piazza... cam la opt kilometri de oraș. N-am fost niciodată, dar am auzit deseori vorbindu-se. (Dădu din mâini, agitată, ca un copil.)

— Am înțeles... Mă voi ocupa de asta.

Se uită la ceas, sărind în sus:

— Trebuie să fug. În cinci minute am o întâlnire.

— Pe diseară, la opt... Vino la mine, la hotel. Mergem cu mașina mea... De acord?

Încuviință din cap, zâmbind, după care dispăru.

Am rămas pe gânduri, apoi am format numărul comisariatului, cerând că vorbesc cu sergentul de serviciu. După câteva momente, i-am auzit glasul ruginit, spunând: „Alo.”

— Carr la telefon... îți mai amintești de mine?

Respiră pufăit, apoi spuse:

— Carr. Ăla cu cinșpe sute de dolari... Așa e?

— Da, eu sunt. Ai putea să-mi spui pe unde-și face veacul Spooky-Teroare?

— Ce-ți trece prin cap? întrebă, după un timp.

— Aș vrea să intru în legătură cu el. Am ceva de vorbit cu el.

— O cauți cu lumânarea, bătrâne?

— Nu uita că reprezintă un birou de asistență socială, iar ceea ce îți cer e o informație.

Urmă un alt moment de tăcere. Mi-l închipuiam rulând de zor creionul cu palma, în timp ce se gândea. Se decisese într-un târziu să mormăie:

— Mda... Lucrezi la asistența socială... mda. Bine. E de găsit pe strada Lexington, la nr. 245, iar gașca se adună la cafeneaua „La Sam” de pe Strada Zece.

Respiră iarăși în receptor, adăugând:

— Nu face prostii, bătrâne! Noi suntem ăia care tre' să facă ordine în nenorocitul ăsta de oraș. Și e o treabă împuțită.

— De acord, am spus, închizând.

Am găsit numărul de la Plazza în cartea de telefon și am rezervat o masă, pentru ora nouă fără un sfert.

Numai că Spooky mi-o luase înainte.

Jenny ajunse la hotel la opt fix. Cu greu am recunoscut-o. Își adunase părul într-un soi de coroană, în jurul capului, perfect împletită. Purta o rochie neagră cu alb, care făcea din ea o femeie ce putea trezi dorințe, alături de sperietoarea pe care o cunoscusem până atunci. Vizibil fericită și mândră de ea însăși, surâse cu cochetărie.

— Ar merge, așa?

În ce mă privește, îmbrăcasem cel mai elegant costum al meu. De când o pierdusem pe Judy, era pentru prima oară când scoteam o femeie la restaurant.

— Ești superbă, i-am răspuns, foarte sincer de astfel.

Am plecat pe jos spre parcare unde aveam Fordul.

Toate cele patru cauciucuri erau dezumflate, iar scaunul din față hărtănit cu lama de ras. Pe parbriz erau pictate cu majuscule cele trei cuvinte:

Du-te acasă amărâture.

○

Seara noastră n-a fost o reușită. De astfel, era de așteptat. Luasem totul prea ușor, ascunzând cât mai bine furia rece pe care mi-o inspira Spooky-Teroare, Jenny era tulburată de starea în care se afla mașina mea. Am condus-o la hotel, instalând-o într-unul din balansoarele de nuiete din hol, după care am telefonat agenției de închiriat mașini Herz. Un sfert de oră mai târziu, îmi aduceau una. Sfert de oră în care încercasem s-o calmez pe Jenny.

— N-are nicio importanță, am asigurat-o. O să pun s-o repare... Nu-ți face probleme. Nu da faptului mai multă importanță decât îi dau eu.

— Dar nu înțelegi, Larry, că derbedeul ăla n-o să se potolească până nu pleci din oraș? Trebuie să pleci. Astfel riști

foarte mult... Te asigur, pentru că îl cunosc. Nu e capabil decât de rău și nimic nu-l va opri. El...

— Jenny, am întrerupt-o cu autoritate, vom merge să luăm o cină bună, amândoi. Să nu mai vorbim de Spooky. Hai mai bine să vorbim de tine și de mine. Te găsesc formidabilă. De ce porți tot timpul urâtenia aia gri?

Mă privi mirată, apoi ridică din umeri:

— Ah! Rochia mea? Ai băgat de seamă cum sunt îmbrăcați oamenii din orașul ăsta? Deghizarea aceea îmi permite să trec neobservată. Pentru același motiv ți-am cerut să porți blue-jeans și pulovăr. Lumea te acceptă mai ușor așa.

— Corect! am acceptat, înțelegându-i punctul de vedere. Sunt aici doar de opt zile, însă am început să-mi fac o părere asupra situației. Dar crezi că le poți veni, cu adevărat, în ajutor acestor oameni?... Stai, lasă-mă să termin. Cum îți spuneam, am început să văd mai limpede. Oamenii ăștia te exploatează. Te mint. Te iau drept fraieră. E o nebunie din partea dumitale să te consumi pentru ei, așa cum o faci. Nu simți niciodată că toate eforturile dumitale sunt în van?

Se gândi un timp, apoi spuse cu calm:

— Cineva trebuie să se dedice. Să admitem că doi dintr-o sută ar avea într-adevăr nevoie de ajutor și sarcina mea tot ar fi justificată.

În acel moment, cei de la Hertz aduseră mașina. Am semnat hârtiile, după care am ieșit din oraș.

Plazza, situat pe o înălțime ce domina orașul, era un restaurant elegant și scump. Atmosfera de-acolo era bună. Orchestra cânta în surdină, iar clientela, numeroasă, era compusă din bărbați de o anumită vârstă, amenințați de obezitate, și de femei corpolente. Toți vorbeau tare, iar ambianța îmi aminti de Paradise City. Am mâncat, făcând conversație însă, una peste alta, serata nu a fost o reușită, amândoi fiind cu gândul la mașina stricată, la Spooky, precum și la viața cenușie, sordidă, din cartierele de jos ale orașului. Gânduri pe care le păstram în noi. Pe la unsprezece, am condus-o pe Jenny acasă.

Mi-a mulțumit pentru seara excelentă pe care i-o oferisem, dar în privire i-am citit cât de tulburată era.

— Larry... fii rezonabil. Îți cer să te întorci imediat acasă.

— O să mă gândesc. Dar până atunci vom mai ieși împreună. Iar data viitoare ne vom simți bine.

I-am strâns mâna, m-am urcat în mașină și am revenit la hotel.

Mi-am reluat pulovărul și jeanșii, am coborât în hol, unde l-am întrebat pe comisionarul negru cum să ajung pe Strada Zece. S-a uitat la mine ca la nebuni. Am insistat și mi-a explicat că era o jumătate bună de oră de mers pe jos pân-acolo. Vroia să-mi arate și direcția, dar i-am tăiat-o scurt.

Am ieșit în noaptea caldă, plină de praf și ea, urcându-mă într-un taxi. Am ajuns în partea de sus a Străzii Zece, exact la ora unsprezece și treizeci și cinci. Am plătit, după care am pornit-o pe jos, pe strada slab luminată, plină de lăzi de gunoi care puteau, de parcă în fiecare s-ar fi aflat un cadavru în descompunere. Tot felul de oameni pierdeau vremea pe-acolo, în special alcoolici bătrâni și cerșetore... Adevărați cerșetori.

În partea de jos a străzii însă, decorul se schimbă. Firme de neon lăsau pete de un alb orbitor pe trotuarul murdar. Eu însă, căutam întunericul. Nu lipseau localurile cu streap-tease, cinematografele porno, barurile, cafenelele. Erau pline de tineri. Băieți cu părul lung, fete în șorturi și corsaje transparente umblau fără rost, făcând o hărmălaie îngrozitoare. Cei mai mulți aveau cu ei tranzistoare care, date la maximum, urlau muzică ritmată, de-ți spăgeau timpanele.

Am descoperit într-un târziu, puțin mai jos, firma care clipea, a cafenelei numite „LA SAM”.

Mergând în umbră, am depășit locul. În fața cafenelei, aliniate pe bordură, opt motociclete Honda, strălucitoare, puternice, cu căști de protecție atârinate de ghidoane. Cafeneaua era ticsită. Am zărit o gașcă de puștani, purtând uniforma obișnuită care-i deosebea de ceilalți. Zgomotul care venea din sală era, pur și simplu, asurzitor. Am coborât până la capătul străzii, apoi m-am întors, pe propriile urme. Am descoperit o intrare întunecoasă, urât mirositoare, sub care m-am adăpostit. De-acolo puteam supraveghea intrarea cafenelei, așa că am început să aștept, cu spinarea lipită de zid. Furia care până

atunci mocnea în mine s-a transformat într-un incendiu uriaș, gândindu-mă la fișierul năclăit de gudron și la mașină.

Spre miezul nopții, clienții începură să plece. Mai întâi izbucniră grupuri de adolescenți, zbierând, strigându-și mășcări unii altora, înainte de a se despărți. Veni apoi rândul bandei celor opt teroriști, avându-l în frunte pe Spooky. Purtau toți aceeași uniformă: cămașă galbenă, pantaloni cu margine de blană și centiroane țintuite. Își încălecară Hondele, îndesându-și căștile pe cap. Curând, strada răsună de pâraiturile puternicelor motoare. Demarară, într-un zgomot ca de tunete, ce te făcea să te gândești că tocmai începuse al treilea război mondial.

Mi-am memorat numărul motocicletei lui Spooky, după care am coborât în capătul străzii și urcându-mă într-un taxi, pe furiș, m-am întors la hotel. Fără să mă dezbrac, m-am întins pe patul incomod, așteptând. Am fumat o mulțime de țigări, așa, ca să treacă timpul, întărâtând furia devoratoare ce ardea în interiorul meu. Pe la trei dimineața, m-am sculat, am coborât în liniște scările, ajungând în hol.

Portarul de noapte dormea. Am ieșit în strada sufocantă și plină de praf, uitându-mă după un taxi. În cele din urmă, am găsit unul care staționa pe strada mare, dar a trebuit să-l trezesc pe șoferul adormit la volan.

I-am cerut să mă ducă spre Lexington. Un drum de aproximativ zece minute. Luceville dormea. Întinam cu viteză pe străzile pustii.

Șoferul opri în susul străzii.

— Așteaptă-mă aici, i-am spus. Nu durează mult.

O stradă care probabil colcăia de viermi. Mărginită de o parte și de alta de căsuțe muncitorești ale căror vechi scări de incendiu din fontă se îndreptau spre cer. Lăzile de gunoi, vârfuite, puțeau. Trotuarele erau presărate cu ziare vechi, iar rigolele erau pline de prezervative și bandaje igienice aruncate. Am pășit în josul străzii pustii, tăcute, până la numărul 245 unde-și avea cuibul Spooky. M-am oprit dinaintea Hondei care sclișea, parcată la bordură și am verificat numărul.

Era, într-adevăr, vorba de motocicletă care reprezenta orgoliul și bucuria lui Spooky.

Am inspectat strada în sus și-n jos, pentru a mă asigura că nu eram pândit de nimeni. Singurul martor a fost un cotoi bătrân, năpârlit, care-a țâșnit dintr-o casă.

Am culcat Honda pe o parte, desfăcând capacul rezervorului de benzină. Când sub motocicletă se lăți o baltă considerabilă, am scăpărat un chibrit, m-am dat câțiva pași îndărăt și l-am aruncat în benzină.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, în drumul spre birou, am intrat într-un magazin de fierărie și am cumpărat o coadă de lopată. Ajuns în birou, am pus-o pe masa de lucru, ferită de vedere, dar la îndemână. Aveam eu o idee fixă, cum că voi avea nevoie de așa ceva.

Pe la zece apăru și Jenny, extrem de agitată, cu nelipsitele formulare galbene în mână. Îmbrăcase iarăși sinistru ei rochie gri. Abia recunoșteam în ea femeia pe care o dusesem la restaurant, cu o seară înainte. Îmi mulțumi pentru delicioasa cină oferită și mă întrebă dacă dormisem bine. I-am răspuns că dormisem buștean. Era, evident, o minciună întrucât în realitate abia dacă închisese ochii. Studie cu atenție ceea ce lucram, iar după expresia ei am înțeles că era mirată să mă vadă ajuns abia la litera C. De unde să știe ea că Spooky îmi distrusese munca de o săptămână? Eu, unul, n-aveam de gând să-i spun. Cu asta, a plecat.

M-am apucat să bat la mașină, fiind atent cu urechea la ușă. Spooky își făcu apariția pe la unsprezece, împreună cu șapte din leprele lui, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Cu toate că eram pus în gardă, convins că mă va vizita, mă luă prin surprindere. Dacă n-ar fi fost plin de fanfaronadele lui, m-ar fi prins ca pe un șoarece. Înconjurat însă de șapte scursori de-ale lui, se simțea sigur pe el.

Veni să se proțâpească în fața biroului meu, savurând în avans ceea ce avea să-mi facă, cu ochii lui, ca niște butoni de șoșoni, arzând de ură.

Începu să-și desfacă încet centura lată.

— Ai să mi-o plătești, amărâtule...

Numai că între timp îmi revenisem din surpriză și am acționat. Dacă intra în birou agitând centura, cu brațul ridicat, mi-ar fi făcut fața țândări, însă el avea ambiție să mă vadă mai întâi tremurând.

M-am ridicat brusc, răsturnând scaunul, am apucat coada de lopată și l-am lovit tare, toate acestea dintr-o singură mișcare.

Puțin îmi păsa dacă-l omoram. Ținând bățul cu ambele mâini, l-am lovit cu toată forța. Cruzimea mea o egala pe-a lui.

Coadă de lopată îl plesni peste gură, făcându-i doi dinți să zboare pe biroul meu. Sângele îi țâșni pe nas, iar maxilarul fracturat începu să atârne, oribil. Dădu ochii peste cap, se prăbuși grămadă și rămase pe podea, țeapăn, ca o balegă puturoasă.

Nu i-am mai dat atenție. Am înconjurat biroul, învârtind bățul plin de sânge, năpustindu-mă ca un taur furios. Fără să-și mai aștepte rândul la bătaie, ceilalți șapte năvăliră buluc pe culoar. În culmea furiei, loveam în dreapta și-n stânga. O luară, grămadă pe scări, împiedicându-se și căzând unul peste altul. Pornit pe urmele lor, îi ciomăgii cu coada de lopată până în dreptul etajului doi.

Acolo m-am oprit, în timp ce ei continuă să fugă, ca niște șobolani ce erau.

Prin ușile deschise, pe paliere, apărură chipuri care se uitau la mine cu gura căscată. Am urcat scările, intrând undeva, în birou.

Mă îngrozea gândul că trebuia să pun mâna pe scârnavia aceea, însă trebuia curățat biroul. L-am apucat de clăia de păr slinoasă, târându-l așa, lipsit de cunoștință, până în capătul scărilor. Acolo, l-am împins cu piciorul, privindu-l cum se ducea de-a berbeleacul până la etajul de dedesubt. Rămase acolo, grămadă, cu sângele șiroindu-i pe nas. Probabil că avea mai multe fracturi.

Am curățat biroul, ascunzând într-un dulap coada de lopată, apoi am telefonat la comisariat, cerându-l pe sergentul de serviciu.

— Carr la telefon... știi care? Ăla cu cînșpe sute de dolari.

I-am auzit respirația grea, timp în care, probabil, rumega informația primită.

— Ce ți s-a mai întâmplat, iar? Întrebă, într-un târziu.

— A fost Spooky pe-aici, cu gândul să-mi aranjeze fața, cu centura lui țintuită, așa c-am fost nevoit să-l zgâlțâi puțin. Ai

face bine să trimiți o ambulanță... are nevoie de îngrijiri serioase. (Și cu asta, am închis.)

Am stat o vreme să-mi pun ordine în gânduri. Mi-am privit mâinile, puse cu palmele pe birou. Nu tremurau. Mă simțeam destins, ca după o partidă bună de golf, iar asta mă miră. Toată încăierarea aceea violentă durase vreo două minute. Tocmai făcusem un gest care, cu trei săptămâni înainte, poate chiar mai puțin, mi s-ar fi părut imposibil. Ținusem de unul singur piept la opt derbedei, îi venisem de hac unuia și îi pusesem pe fugă pe ceilalți. Iar acum că totul se terminase, nu simțeam nici cea mai mică emoție. O singură dorință aveam: să fumez o țigară, ceea ce am și făcut. Apoi, știind că Jenny avea să vină cam într-o oră, am luat din debara o cârpă și am spălat sângele lui Spooky. Pe când aruncam la gunoi cârpa murdară, am auzit sirena unei ambulanțe. Nu m-am obosit să ies pe palier. M-am instalat la mașina de scris și-am reînceput să refac fișe.

Peste câteva minute, apărură și polițiștii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă primul. Ce-i cu tot circul ăsta?

Zău dacă nu păreau amândoi fericiți, cu zâmbetul pe buze.

— Spooky a apărut pe-aici, vrând să facă pe durul. Atunci am făcut și eu la fel.

— Mda... am văzut rezultatul. Hai cu noi, bătrâne. Sergentul vrea să te vadă.

Pe drum spre comisariat îmi spuseră rezultatele ultimelor meciuri de fotbal, pe care le auziseră la radio, mă rog, pentru niște polițiști, se purtară foarte amabil cu mine.

M-am apropiat de sergentul de serviciu care, ce să vă spun, învârtea cu palma creionul pe birou numai că, de data asta, o făcea cu altă inimă.

Îmi făcu cu ochiul, cu unul din ochișorii săi porcini, pufni zgomotos, scărpinându-se la subsuoară, după care spuse:

— Bun, să-i dăm drumul. Ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus la telefon, sergent. A apărut Spooky cu șapte dintre amicii săi. M-a amenințat. L-am zvârlit pe ușă afară, iar ceilalți au întins-o. Asta e.

Mă studia atent, își dădu cascheta pe ceafă, pufni mai puternic, apoi spuse:

— Tocmai am primit raportul medicului. Scârba aia mică are maxilarul fracturat, nasul spart, a pierdut opt dinți și se poate considera norocos că încă mai e în viață. (Se aplecă, uitându-se mai bine la mine.) Cu ce l-ai plesnit... cu o cărămidă?

— Era atât de grăbit să iasă pe ușă, încât s-a împiedicat pe una din trepte și s-a tot dus până jos, grămadă, am răspuns imperturbabil.

— Adică și-a încurcat picioarele, nu?

— Da, asta e. (Am lăsat o pauză.) I-ai văzut centura? Și tinte de pe ea? Avea de gând să mă lovească peste față, cu ea. (Lăsa capul în jos, fără să-și ia ochii de la mine.) Auzi, sergent, crezi că ar fi cazul să-i plângem de milă? Fiindcă, dacă ții neapărat, aş putea să trimit și flori... dar numai dacă ții neapărat.

Reîncepu să învârtă creionul:

— Ar putea depune plângere... pentru lovire și răpire. Caz în care am fi obligați să deschidem o anchetă.

— Ce-ar fi s-așteptăm mai întâi să depună plângerea?

— Mda... e o idee.

Inspectă cu privirea sala care, în acel moment, era pustie. Cum, necum, nimeni n-avea nicio plângere de depus, așa că eram singuri. Se aplecă spre mine, spunând, cu glasul lui ruginit:

— Nu există în tot orașul ăsta un singur ofițer de poliție care să nu-și fi dorit să-i facă de petrecanie jigodie ăsteia, așa cum ai făcut-o dumneata. (Chipul său acoperit de roșeață se lăți într-un zâmbet, voit simpatic.) Ai grijă însă, domnule Carr. Spooky, ca și elefanții, nu uită nimic.

— Am mult de lucru, am spus, la fel de impasibil, savurându-mi însă, în sinea mea, triumful. Ai terminat cu mine?

— Da. (Se lăsa, gânditor, pe spătarul scaunului.) A fost pe aici un șofer de taxi care declară că azi noapte a văzut o motocicletă arzând... Motocicleta lui Spooky. Știi ceva, legat de asta?

— De ce? Ar trebui să știu?

— Mă așteptam la acest răspuns dar, oricum, domnule Carr, luați-o mai încet. Noi suntem cei însărcinați cu asigurarea legii

și a ordinii în orașul ăsta.

— Când ai cinci minute libere, sergent, ai putea să te duci să-i spui asta lui Spooky?

Ne-am uitat unul la altul, tăcuți, după care am plecat. Am găsit-o pe Jenny la birou. Evident, era la curent cu tot ce se întâmplase. De altfel, nici nu-mi închipuisem că zvonul nu se va răspândi. Era palidă și tremura toată.

— Puteai să-l omori! exclamă. Ce-a fost în mintea dumitale?

— A făcut pe durul... dar și-a găsit nașul. (M-am dus să mă așez la biroul meu.) A primit exact ce merita. Acum vin de la comisariat. Cei de-acolo se bucură ca niște copii. Așa că, să nu mai vorbim de Spooky.

— Imposibil! (Nu mi-aș fi închipuit niciodată că privirea ei ar putea exprima atâta furie.) Te consideri un erou, nu? Ei bine, nu ești! I-ai dat foc la motocicletă! I-ai spart nasul și i-ai fracturat maxilarul! Ești la fel de crud și de brutal ca el! Nu vreau să te mai văd pe-aici! Mi-ai distrus toate eforturile făcute! Insist să pleci imediat!

O priveam, cu gura căscată.

— Deci asta e. Mai rămâne să-mi spui c-o să te duci la spital, să-l ții de mână.

— Destul cu ironiile. Te rog să pleci!

Furia începea să mă cuprindă și pe mine, dar mă străduiam să mă stăpânesc.

— Ascultă, Jenny. Trebuie să vezi lucrurile așa cum sunt. Canaliile precum Spooky trebuie tratate ca niște animale, pentru că asta sunt. Dacă rămâneam pe scaun, la masa asta, iar el mi-ar fi spart fața cu centura lui ținută, atunci te-ai mai fi înfuriat? Sau m-ai fi condus pe ultimul drum?

— Puțin a lipsit să-l omori! Nu mai vreau să aud de dumneata. Te rog, pleacă!

— Bine. (M-am ridicat, ocolind masa.) Voi mai rămâne câteva zile la hotel. (Ajuns la ușă, m-am întors, uitându-mă la ea.) Vezi, Jenny, oamenii inimoși ca dumneata rareori sunt și realiști. Spooky e o fiară sălbatică. N-ai decât... du-te să-l ții de mână, dacă așa îți dictează inima. Fiecare acționează după cum crede, dar ai grijă. Nu există în lumea asta fiară mai periculoasă și mai

crudă ca Spooky.

— Nu vreau să te mai văd! ridică ea vocea. Unchiul meu a comis o greșeală gravă trimițându-te aici. Nu ești făcut pentru activitățile sociale. Nu poți și nu vrei să admiți că oamenii sunt sensibili în fața bunătății. Lucrez aici de doi ani, iar dumneata abia de opt zile. Ori dumneata...

M-am lăsat pradă furiei.

— Un moment! (Duritatea glasului meu o făcu să tresară, împiedicând-o să mai spună ceva.) La ce rezultate ai ajuns înăștia doi ani, cu bunătatea dumitale? Puțin le pasă oamenilor de bunătate! Ei așteaptă de la dumneata ceva de lucru sau o pomană. Iar pomana aia ar accepta-o chiar dacă le-ai azvârli-o în față. Toate femeile astea care vin să te înnebunească de cap nu sunt altceva decât niște parazite. Nu crezi că-și bat joc de dumneata, când ești cu spatele la ele? Sunt niște ani, de când sectorul dumitale e terorizat de Spooky și de gașca lui. Nici chiar poliția n-a reușit să-l potolească. Eu am reușit și poate că o să înțelegi vreodată că am făcut mai mult în aceste opt zile decât dumneata, în doi ani!

— Ieși afară!

Am realizat că o rănisem, dar puțin îmi păsa. Îndrăznisem, în orașul ăsta îngrozitor, să fac un gest pe care nimeni n-ar fi avut îndrăzneala să și-l asume. Îl pusesem pe Spooky-Teroare cu botul pe labe, și încă pentru o bună bucată de vreme.

Am ieșit din birou, îndreptându-mă spre hotelul Bendix pe jos.

Pe drum, mi-am dat seama că oamenii, în loc să fugă de mine, ca de un lepros, îmi zâmbeau. Veștile circulă repede. Ba chiar, un polițai aflat pe trotuar, îmi făcu amical cu ochiul. Devenisem, brusc, popular, în Luceville, dar nu mă mai simțeam atât de mândru. Jenny îmi stricase toată plăcerea. Cum putea fi atât de proastă?

Și-acum, ce-aveam să fac? Poate că într-o zi, două avea să se calmeze și vom putea colabora din nou. Ce departe mi se părea Paradise City. N-aveam niciun chef să mă întorc acolo... cel puțin pentru moment.

M-am trezit deodată că muream de foame, așa că am luat-o

spre Luigi. Cei doi chelneri bătrâni mă primiră cu brațele deschise, după ce, prima oară când intrasem nu-mi acordaseră nicio atenție. Începusem să mănânc când un tip corpulent, mai în vârstă, într-o haină plină de pete, se apropie, spunând că se numea Herb Lessing și mi-a declarat:

— Eu țin un mic magazin cu de toate, în colțul străzii. Vroiam doar să vă spun că ați făcut o treabă foarte bună, domnule Carr. Mizerabilul ăla a meritat-o, cu vârf. Poate că acum voi reuși să dorm și eu noaptea.

Făcu o pauză să respire, apoi mai spuse:

— Ați făcut un serviciu întregului oraș.

M-am întrebat ce-ar fi zis Jenny, auzind aceste cuvinte. I-am mulțumit tipului, continuându-mi masa. Mă privi cu o admirație sinceră, înainte de a se întoarce la masa lui.

După prânz, cum n-aveam chef să ajung în camera de la hotel, iar altceva mai bun n-aveam de făcut, am intrat într-un cinema. Tot timpul filmului nu m-am gândit decât la Jenny.

Am pornit-o fără grabă spre hotel, urcând în cele din urmă în cameră.

Ești la fel de brutal și de crud ca și el!

Am aprins o țigară și, întins pe pat, am continuat să mă gândesc la ieșirea pe care o avusese.

În cele din urmă am fost nevoit să recunosc că poate nu greșea. Probabil că în mine se produsese o schimbare bruscă. Mi-am amintit de furia nebunească de care fusesem cuprins când l-am lovit pe Spooky și i-am pus pe goană pe derbedeii lui. Evident, mă provocaseră, însă cu trei luni înainte n-aș fi reacționat niciodată astfel.

Să fi fost furia aceea nebunească o consecință a accidentului meu? Cauzase aceasta vreo mutație în compartimentele mele cervicale? Oare era nevoie să mă întorc, să mă consulte iarăși doctorul Melish? Pe urmă, am hotărât să nu-mi mai fac griji. Pentru prima oară după moartea lui Judy, am simțit nevoia imperioasă de a mă culca cu o femeie.

Dumnezeule! mi-am spus, ce m-a apucat? În fond, poate n-ar fi chiar rău să dau o raită prin bordelul orașului. Trebuia să existe așa ceva în Luceville. La recepția hotelului ar trebui să

aibă adresa. M-am uitat la ceas: optsprezece și cincisprezece. Ridicându-mă de pe pat, mi-am făcut planul: îmi voi oferi o femeie, pe urmă o cină bună la Piazza... Apoi mai vedem.

Telefonul sună chiar în clipa în care voiam să ies din cameră. Ridicând receptorul, nici nu-mi trecea prin minte că telefonul acela avea să-mi schimbe cursul întregii vieți.

— Domnul Carr? Aici O'Halloran... sergent în Poliția Municipală.

Îi recunoscusem glasul scrâșnit, așa că l-am luat direct:

— Ce s-a întâmplat, sergent?

— E ceva timp de când încerc să dau de dumneata. Până la urmă mi-am amintit că ai tras la hotel Bendix.

— Și ce-i cu asta?... (Cu mintea în alertă, îmi pierise cheful de orice culcare. Îmi simțeam mușchii abdominali crispându-se.) Ce s-a întâmplat?

— Nu vă pot spune ceva bun.

Suflă greu în receptor, adăugând:

— Domnișoara Baxter a căzut pe scări și e la spital.

Inima mi se opri în piept.

— E rănită grav?

— Prea grav nu. Să zicem serios.

Iar pufni în receptor:

— Încheietura unei mâini și o gleznă, rupte, fractură de claviculă... mă rog, o cădere urâtă.

— Unde se află?

— La Spitalul Municipal. M-am gândit c-ar fi bine să te previn.

— Mulțumesc.

Spre surpriza mea, mi s-a părut că aud zgomotul familiar. Oare se juca și acum cu creionul acela, pe birou?

— Cineva a întins o sârmă în susul scărilor, continuă el. Între noi fie vorba, sârma aia era pentru dumneata, asta dacă vrei părerea mea. Întâmplarea a făcut ca ea să cadă pe scări.

În mine se aprinse iarăși furia.

— Și eu cred același lucru, am spus, punând receptorul în furcă.

Un timp am rămas cu privirea ațintită la peretele din față. Da,

cursa aceea îmi fusese destinată, iar Jenny, care credea că bunătatea aduce bunătațe la rândul ei, suferise o căzătură care-ar fi putut-o ucide.

Am cerut centralistei să-mi facă legătura cu Spitalul Municipal, întrebând-o pe infirmiera care mi-a răspuns dacă o puteam vizita pe domnișoara Baxter. Abia mâine, îmi răspunse ea. Pentru moment, domnișoara Baxter era încă sub efectul calmantelor. I-am mulțumit și am închis.

Se lăsa noaptea de-acum, umbrele de pe stradă începând să fie din ce în ce mai lungi. Am plecat pe jos până la biroul lui Jenny, urcând în fugă cele șase etaje, aflat în continuare în culmea unei furii care continua să crească. Aveam la mine cheia pe care uitasem să i-o înapoiez, când mă dăduse afară.

Am descuiat, aprinzând lumina, și m-am dus să iau din dulap coada de lopată. Am rezemat-o de biroul meu, în așa fel încât să nu fie văzută. Toate celelalte birouri din clădire erau închise, așa că singura fereastră luminată era a mea. Speram ca asta să-i incite pe amicii lui Spooky și să-i facă să încerce să termine cu mine. Aș fi dat orice să muște din momeală. Aș fi lovit din greu și s-ar fi lăsat cu sânge iarăși însă, din nenorocire, nu se arătară. Am rămas să-i aștept până pe la unsprezece și jumătate, după care am luat coada de lopată, am închis biroul și-am coborât. Am găsit un taxi, cerându-i șoferului să mă ducă în Strada Zece. Odată ajuns, am plătit cursa și-am așteptat ca mașina să dispară. Am mers spre capătul străzii, pustie la ora aceea, deși localurile de streap-tease și cafenelele erau încă deschise. Am ajuns în fața localului „La Sam” unde, la bordură, erau aliniate șapte motociclete Honda, scânteind în lumina neonului.

Cu coada de lopată sub braț, gata s-o folosesc la nevoie, am desfăcut capacele rezervoarelor, apoi am răsturnat, una câte una, cele șapte motociclete, așteptând ca benzina să băltească dedesubt.

În acel moment, din bar au ieșit o fată cu fusta foarte scurtă și un băiat care purta un colier masiv. Se opriră cu gura căscată, uitându-se la ce făceam.

— Hei! făcu băiatul, nehotărât, nu umbla la motociclete.

Nici nu m-am obosit să le răspund. Dându-mă câțiva pași

îndărăt, mi-am aprins o țigară.

Fata scoase un țipăt slab, semănând mai mult cu un behăit. Cât despre băiat, acesta dispăru rapid în cafenea.

M-am retras mai mult, proiectând, cu un bobârnac, țigara aprinsă, în balta de benzină.

Se produse mai întâi o explozie, un fulger, apoi flăcările. Căldura incendiului mă obligă să mă retrag pe celălalt trotuar.

Cei șapte bătauși, în cămășile lor galbene, jechoase și pantalonii cu margine îmblănită, ieșiră din cafenea, bulucindu-se, însă se opriră grămadă în fața spectacolului ce li se oferea. I-am observat atent. Niciunul dintre ei nu avu destulă îndrăzneală să încerce să scoată măcar una din motociclete, din focul acela. Rămaseră ținuiți, acolo, privindu-și Hondele, care în mod sigur reprezentau tot ce aveau ei mai de preț, distruse de foc.

Am așteptat, strângând în amândouă mâinile coada de lopată, rugându-mă la Dumnezeu ca ei să sară la mine, ca să-i pot face praf, însă nu făcură niciunul nimic. Stăteau ca niște oi proaste ce erau, uitându-se cum focul mistuia jucăriile acelea care lor le dădea impresia de maturitate, fără să încerce măcar un gest de a le apăra.

După cinci minute, mi s-a făcut silă și am plecat.

Aflată pe patul suferinței, Jenny habar n-avea că tocmai o răzbunaseră.

○

Dormeam fără vise, pe la opt și zece, moment în care telefonul porni să zbârâie trezindu-mă.

— Domnu' Carr... e aici un ofițer de poliție care-ar vrea să vă vadă, am auzit glasul speriat al funcționarului de la recepție.

— Cobor. Spune-i s-aștepte.

Nu m-am grăbit deloc. M-am ras, am făcut un duș, m-am îmbrăcat cu una din luxoasele mele cămăși sport și cu pantaloni de gabardină, iar pentru coborâre am apelat la anticul ascensor care zgâlțâia și scrâșnea.

Sergentul O'Halloran, în cămașă cu mânecile suflecate și cascheta lăsată pe ceafa, umplea cu masivitatea lui unul dintre fotoliile de nuiele. Pufăia dintr-un trabuc, frunzărind ziarul local.

— Bună ziua, sergent, am spus, așezându-mă lângă el. Vrei să bei o cafea cu mine?

Împături tacticos ziarul și-l puse pe jos, lângă fotoliu.

— Într-o jumătate de oră încep serviciul, mă anunță, cu glasul său răgușit, așa că m-am gândit să-ți fac o vizită. N-am timp de băut cafele. (Mă fixă cu privirea dură, rece, a ochișorilor săi porcini.) Azi noapte a fost o drăcovenie de incendiu pe Strada Zece.

— A, da? am spus, susținându-i privirea. Încă n-am văzut ziarele în dimineața asta.

— Au fost prăjite șapte motociclete scumpe.

— S-a depus vreo plângere?

— Încă nu, făcu, încrucișându-și picioarele solide, dar mai e timp.

— În cazul ăsta o să fii obligat să faci o anchetă.

Se aplecă în față, un fulger de furie aprinzându-i-se în ochi.

— Carr, începi să mă neliniștești. S-ar spune că nu prea poți sta potolit, hm? Cred că ești cel mai imprudent tip care a apărut vreodată în orașul ăsta. Între noi fie vorba, vreau să-ți spun ceva: încă o lovitură ca asta și o să ai necazuri. A fost cât pe-acți să dai foc la întreaga stradă. Începe să fie cam mult.

Dacă-și închipuia că mă intimidează, se înșela.

— Scoate dovezile, sergent, și mă-nchin. Până atunci însă, n-avem ce discuta. Bagă-ți bine în cap că nu-mi recunosc niciun fel de vinovăție, dar din moment ce în orașul ăsta poliția nu e în stare să vină de hac unor nenorociți precum Spooky-Teroare și gașca lui, nu văd de ce s-ar face o-ntreagă istorie, când altcineva reușește. (M-am ridicat.) Mă duc să beau o cafea. Vii cu mine?

Fără să se miște din fotoliu, învârti între degetele groase ca niște cârnați țigara pe jumătate fumată, privindu-mă fix.

— Îți repet: ia-o mai încet. Încă o ispravă ca asta și te azvârl în pușcărie. Ai mare noroc că țin la domnișoara Baxter, iar ea face o treabă foarte bună în orașul ăsta. Probabil, te simți mândru că le-ai plătit-o cu lovitură la lovitură, dar există niște limite care nu trebuie depășite. I-ai tras-o lui Spooky, n-am zis nimic. O merita. Însă nu mai sunt de acord cu ce-ai făcut azi-noapte. (Se ridică greoi, postându-se în fața mea.) Încep să am

îndoieli în ceea ce te privește. Nu știu ce mă face să cred că poți deveni chiar mai periculos decât gașca asta imbecilă de bățăuși. Iar dacă am dreptate, te afli în fața unor necazuri mari.

— Asta mi-ai mai spus-o, am observat, politico. Continuăm să vorbim așa, între noi?

— Mda.

— Atunci, între noi, sergent, mai du-te... învârtindu-te.

Am traversat holul mizerabil, intrând în sala de mese, încă mai mizerabilă. Am băut o cafea infectă, în timp ce citeam fițuica de ziar local. Am și fumat. Poza celor șapte dobitoci plângându-și motocicletele mi-a oferit o satisfacție reală. Pe la zece am ieșit din hotel, oprindu-mă la unica florărie din oraș. Am cumpărat un buchet mare de trandafiri roșii, cu care m-am îndreptat către Spitalul Municipal. Oamenii pe lângă care treceam îmi zâmbeau toți, așa că le-am răspuns și eu, cu dragă inimă.

Am avut ceva de așteptat, până să mi se permită să intru la Jenny. Era extrem de palidă. Pe umeri, părul îi cădea în două cozi lungi.

O infirmieră nu mai termina cu aranjatul trandafirilor într-o vază. Cât timp își făcu de lucru cu florile, am privit-o pe Jenny, simțindu-mă cineva. Nu i-aș fi spus niciodată că o răzbunasem. Nu numai că îl scosesem din luptă pe Spooky, dar îi și lăsasem pe jos pe cei șapte cavaleri ai săi. Pentru ăștia, a-i lăsa fără Hondele lor echivala cu castrarea.

— Bună, Jenny! Cum îți merge?

— Nu mă așteptam să mă vizitezi, îmi spuse, surâzând încurcată. După felul în care te-am tratat, nu mă gândeam că te voi mai vedea.

Mi-am tras un scaun lângă pat.

— Nu scapi așa ușor de mine. Hai să uităm ce-a fost. Cum te mai simți?

— Nu pot să uit. Îmi pare rău că ți-am spus ce ți-am spus și că nu înțelegi ce înseamnă bunătatea. Eram furioasă, iar o femeie furioasă spune de multe ori lucruri pe care nu le gândește. Mulțumesc pentru trandafiri... sunt minunați.

M-am întrebat ce-avea să zică în clipa în care avea să afle că

distrusesem cele șapte motociclete cu o singură lovitură.

— Pentru puțin. Nu mi-ai spus însă, cum te simți?

— Așa și așa, încercă ea să-și ascundă o ușoară strâmbătură. Doctorul crede că în trei sau patru săptămâni voi fi pe picioare.

— Pentru mine întinseseră sârma aia. Și-a trebuit să te împiedici dumneata de ea.

Un timp ne-am uitat unul la celălalt, în tăcere. Apoi Jenny spuse:

— Larry... dacă ai vrea, mi-ai putea face un mare serviciu. Legat de birou, nu-ți face probleme, am trimis deja o înlocuitoare, însă e vorba de un caz special, de care aș dori să te ocupi personal.

Un caz special.

Îmi venea să-i spun că îmi ajunsese până peste cap lucrul la Asistența Socială. Asta era bună pentru fraieri și gogomani, dar se pare că asta îmi era destinul.

— Cu plăcere. Despre ce e vorba?

— Măine dimineață, la unsprezece, iese din pușcărie o femeie. O vizitam regulat și i-am făcut o promisiune. (Se opri, privindu-mă.) Mi-aș dori să înțelegi, Larry, ce înseamnă o promisiune făcută cuiva din pușcărie. I-am promis s-o aștept la eliberare și s-o duc acasă cu mașina. A ispășit o pedeapsă de patru ani, după care își recâștigă libertatea, și nu vreau s-o las de izbeliște. Dacă nu sunt acolo când va fi eliberată... în fine, dacă nimeni n-o va aștepta la ieșire, toate eforturile mele de până acum riscă să se ducă pe apa sâmbetei. Te rog, du-te și așteapt-o. Explică-i de ce n-am putut să-mi țin promisiunea, fii drăguț cu ea, du-o acasă.

○

Doamne! mi-am spus, cum poate fi cineva atât de bleg! O tipă care a tras-o patru ani în pușcărie iese de-acolo și mai dură. Ca toate celelalte cocoșnețe care-o exploatau pe Jenny, asta trebuie s-o fi muls-o și ea, cât s-a putut, dar, având în vedere că din cauza mea Jenny zăcea în pat cu glezna, încheietura mâinii și clavicula fracturate, nu puteam face altceva decât să-i îndeplinesc rugămintea.

— Nicio problemă, Jenny. O s-o aștept eu.

Am avut din nou parte de surâsul ei călduros, amical.

— Mersi, Larry... faci o faptă bună.

— Cum o voi recunoaște?

— Nimic mai simplu. Va fi singura deținută eliberată la ora unsprezece. Și, în plus, e roșcată.

— Asta simplifică lucrurile. Dar, spune-mi, pentru ce a făcut închisoare?... Sau preferi să nu te întreb asta?

— Ar fi mai bine. De altfel, ce importanță mai are. Și-a ispășit pedeapsa...

— Bun. Unde trebuie s-o conduc?

— Nu departe de autostrada numărul 3, unde locuiește fratele ei. O să-ți spună ea pe unde s-o iei.

În acel moment apărură infirmiera, anunțând cu insistență că era timpul ca Jenny să se odihnească. Probabil că avea și ea dreptate, întrucât pacienta ei părea epuizată.

— Să nu ai nicio grijă, am asigurat-o, ridicându-mă. O să fiu acolo, la unsprezece. A, uitam. Nu mi-ai spus cum o cheamă pe fată.

— Rhea Morgan.

— Bine. O să mă întorc mâine să te văd și să-ți povestesc cum a fost.

Cu asta, infirmiera mă scoase din salon.

Ieșit pe ușa liftului, mi-am dat seama că aveam în față ziua întreagă și nimic de făcut. Ceea ce nu știam eu, era că a doua zi, la ora unsprezece, o dată cu așteptatul fetei aceleia, Rhea Morgan, la ieșirea din pușcărie, ca schimbare de decor aveam să fiu pe deplin servit.

○

La unsprezece și patru minute, grilajul poartă al Pușcăriei pentru femei se deschise, iar Rhea Morgan apărură, sub soarele palid care se lupta cu fumul și praful de ciment.

Așteptam în Fordul meu de vreo douăzeci de minute. Între timp îl reparasem. Văzând-o, am azvârlit țigara, coborând din mașină, s-o întâmpin.

Cum aş putea-o descrie pe fata asta? Spunând pur și simplu că avea un păr înfocat, roșu-acaju, că era înaltă și slăbuță, îmbrăcată într-un impermeabil negru și pantaloni bleumarin. În

picioare avea niște pantofi tociți, prăfuiți. Unele femei sunt frumoase, altele drăguțe; mai sunt unele atrăgătoare, însă Rhea Morgan nu intra în niciuna din aceste categorii. Era, pur și simplu, Rhea Morgan. Avea trăsături frumoase, un trup frumos, cu picioare lungi și umeri largi. Dar ceea ce m-a frapat la ea în primul rând au fost ochii, de un verde intens. Ochi imenși, ce priveau cu teamă, cinism, dar și cu senzualitate. O femeie care cunoscuse viața. În timp ce ne uitam unul la celălalt, am realizat că trăise mai multe decât mine.

— Sunt Larry Carr, am spus. Jenny e la spital. A avut un accident și m-a rugat să vin în locul ei. Mă privea curioasă, dezbrăcându-mă din privire. Lucru care încă nu mi se întâmplase, așa că, la examenul acela, am reacționat așa cum ar fi făcut-o orice bărbat normal.

— Bine, făcu, ațintindu-și privirea asupra Fordului. Să nu mai pierdem vremea pe-aici. Dă-mi o țigară.

Avea vocea joasă, răgușită, la fel de temătoare ca și ochii ei verzi.

— Nu mă întrebi dacă Jenny e grav rănită? (I-am întins pachetul de țigări.)

— Dă-mi și-un foc.

— Ai auzit ce-am spus? Simțeam cum mă cuprinde o furie neagră, în timp ce-i aprindeam țigara.

Trase un fum adânc, scoțându-l pe nările fine și pe gura aspră.

— Dar ce, e rănită?

Arăta atâta indiferență, încât mi-am dat seama ce plasă lua Jenny crezând în ea.

— Glezna, încheietura mâinii și o claviculă fracturate.

Mai trase un fum lung:

— Ce facem, prindem rădăcini aici? Vreau s-ajung acasă. Doar pentru asta ai venit, nu?

Trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre Ford, deschise portiera și se urcă pe scaunul de lângă șofer.

În culmea unei furii reci, am deschis brusc portiera, ținând:

— Coboară, nerușinato! N-ai decât să te duci pe jos. Eu nu sunt fraier ca Jenny! Cobori, sau te dau jos de păr?

Trase din țigară și spuse, fără a-și lua ochii de la mine:

— Nici nu te-am luat drept fraier, nu te mai ambala atâta. Plătesc. Du-mă acasă și-ți plătesc cursa.

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Ca și cu o seară înainte, am simțit dorința crescând în mine. A trebuit să lupt împotriva pornirii de a o trage afară din mașină și s-o am acolo, pe marginea drumului aceuia plin de praf.

Ochii aceia de smarald promiteau paradisul.

Am trântit brutal portiera, apoi m-am urcat la volan, demarând cu toată viteza, înspre autostrada numărul 3.

În timp ce așteptam la intersecție să se elibereze o bandă, am auzit-o întrebând:

— Cum se face că ești cuplat cu prostănaca aia? Tu și cu mine suntem făcuți din același aluat.

— Gura. Cu cât te aud mai puțin, cu atât te suport mai ușor.

— Să știi că-mi plăci! izbucni în râs, plesnindu-mă cu palma pe coapsă.

— Mai taci. (I-am dat mâna deoparte.) Dacă nu-ți vezi de treabă, faci restul drumului pe jos.

— Ei bine. Dă-mi o țigară.

I-am întins pachetul, înscriindu-mă pe autostradă. După câteva minute de rulat cu toată viteza, am depășit Plaza.

— Ia te uită, exclamă, chestia asta încă mai există?

Brusc, am realizat că fata asta trăise patru ani în spatele gratiilor, lucru care m-a înmuiat. Am lăsat-o mai moale cu viteza.

— Unde te duc? am întrebat-o, fără să mă uit la ea.

— La vreo doi kilometri de-aici. La primul panou indicator o iei la stânga.

La mai puțin de doi kilometri de-acolo am ieșit de pe autostradă, luând-o pe un drum de pământ.

O priveam, din când în când. Se așezase cât mai departe de mine și fuma, privindu-mă fix în față. Din profil, chipul său părea tăiat în marmură. Păstra răceala și duritatea marmurei. M-am gândit la ceea ce îmi spusese. „O să plătesc cursa.” Dădea oare vorbelor același sens ca și mine? Dorința de a face dragoste urca în valuri, în mine. Niciodată nu mai resimțisem asta atât de

puternic. Parcă mă scutura cu totul.

— Mai e mult? am întrebat, răgușit.

— La capătul drumului pe care mergem, ia-o la stânga și-am ajuns, spuse, azvârlind chiștocul pe geam.

Am mai mers vreun kilometru, după care am luat-o la stânga. Am intrat pe un drum atât de îngust, încât am fost nevoit să încetinesc. Curând, am zărit un soi de pavilion sărăcăcios, din scânduri nefixate ca lumea.

— Aici stai?

— Aici.

Am oprit, examinând cabana aceea. Greu de închipuit ceva mai rău. Tufe de bălării, unele de un metru înălțime, o înconjurau. Poarta dispărea complet, ascunsă de vegetația aceea. Câteva bidoane de benzină, vechi, cutii de conserve, ghemotoace de hârtie de ambalaj, zăceau împrăștiate peste tot.

— Ce te-ai oprit așa? întrebă enervată. Stai și caști ochii!

— Chiar aici locuiești?

— Aici locuia dobitocul de taică-meu, oftă, aprinzându-și o altă țigară. Asta-i tot ce ne-a lăsat. Dar ce treabă ai tu cu asta. Dacă nu vrei să mergi mai departe, mă duc pe jos.

— „Ne”-a lăsat? Cui „ne”-a lăsat?

— Fratelui meu și mie. (Deschise portiera, coborând din mașină.) La revedere, bunule samaritean. Mulțumesc pentru cursă. (Se îndepărtă, cu pași legănați, pășind printre bălării și gunoaie.) Am așteptat să ajungă până la capătul drumului. Am coborât, luând-o pe jos, până lângă pavilion.

Ușa rămăsese întredeschisă, așa că am aruncat o privire în antreul minuscul, unde o ușă se vedea, în stânga mea.

— Așadar, asta e, te-ai întors! am auzit un glas de bărbat. M-am simțit frustrat. „O să-mi plătesc cursa.” Știu că-și bătuse joc de mine.

Am înaintat, iar Rhea, auzindu-mă se întoarse.

Din nou, privirile ni se înfruntară.

— Ce mai vrei? mă întrebă.

Apăru un tip. Probabil frate-său. Un tip înalt, solid, cu același păr roșu, o față pătrată și ochi verzi. Purta niște jeans murdari, iar pe deasupra ceva, ca un sac de iută. Aparent mai tânăr decât

ea, cu câțiva ani, putea să aibă cam douăzeci și patru, poate mai puțin.

— Cine mai e și ăsta?

— Larry Carr, am spus. Sunt de la Asistența Socială.

Trecu pe lângă mine, atingându-mă și, cum începuse să chicotească, am simțit iarăși furia crescând în mine.

— Ce poți să târăști și tu, după tine! pufni, adresându-se soră-sii. Păduchi... și-acum pe ăsta, care face fapte bune!

— Tacă-ți fleanca aia! strigă ea. Își face și el treaba. Ce e de haleală în baraca asta împuțită?

Mă uitam când la ea, când la el. Pentru mine, păreau veniți de pe altă planetă. Mi-am amintit de Paradise City cu tipele lui pline de bani și câinii lor; Sydney agitându-și brațele ca aripile fluturilor și bâzâind tot timpul ceva; băieți și fete spălați, bine hrăniți, iar acum această scenă mizeră exercita deodată, asupra mea, un soi de fascinație.

— Dar dacă v-ați duce să vă spălați amândoi, ce-ați zice? Iar după aia, v-aș lua să mâncăm de prânz.

Tipul o îmbrânci pe soră-sa, proțâpindu-se dinaintea mea:

— Adică vrei să zici că e nevoie să mă spăl.

Apropierea ăstuia mă dezgustă.

— Și încă cum!... Puți!

Rhea, care era cu ochii pe noi, pufni pe nas, despărțindu-ne.

— E tipul meu, Fel. Lasă-l în pace.

Tipul mă fulgeră, peste umărul soră-sii, cu ochii lui verzi aruncând scânteii de furie. Am așteptat să facă el primul pas, cuprins de un chef nebun de a-i da o bătaie. Probabil că înțelesese din expresia mea, întrucât se întoarse pe călcăie, traversă încăperea murdară și dispăru pe o ușă.

— Asta ar fi ceea ce numesc eu o fericită întoarcere acasă! am comentat. Chiar nu vrei să te duc la masă?

Mă fixă cu privirea disprețuitoare a ochilor ei verzi.

— Doamne! Dar știu că ți s-a pus pata! Numai că, dacă vrei să mă ai, n-o scoți la capăt numai cu un prânz.

Era o provocare și o promisiune. Cel puțin eu așa am luat-o.

— Stau la hotel Bendix, am spus, numai zâmbet. Când îți dorește inima... (Cu asta, am părăsit baraca, urcându-mă în

mașină.) Mai devreme sau mai târziu, mi-am spus, va veni singură. Și merita să fie așteptată.

○

M-am întors la Luceville, am mâncat de prânz la Luigi, apoi am cumpărat câțiva ciorchini de struguri și m-am dus la spital. Jenny nu mai părea atât de abătută. Îmi adresă un surâs fericit, în timp ce mă așezam la căpătâiul ei.

— Cum a fost? întrebă, după ce îmi mulțumi pentru struguri. I-am oferit o versiune revăzută și modificată a întâlnirii cu Rhea Morgan. I-am spus c-o așteptasem la poarta pușcăriei, de unde o dusesem cu mașina până la baraca ei, unde o și lăsasem. Am adăugat și că frate-său, un tip ciudat, mă primise foarte rău.

Numai că Jenny nu se lăsa dusă cu una, cu două.

— Ce crezi despre ea, Larry? se neliniști, nescăpându-mă din ochi.

— Nu e o blândețe de femeie. (Am ridicat din umeri, încercând să las impresia că Rhea nu mă interesa deloc.) I-am explicat că ai avut un accident și eu te înlocuiesc, doar.

— Iar asta nu i-a ținut nici cald, nici rece, nu? spuse, adresându-mi surâsul ei frumos.

— Exact.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Larry. Oamenii sunt sensibili la bunătate.

— Nu una ca ea, în orice caz.

— Corect. Însă alții sunt. E o fată de care te apropii greu.

— Asta poți s-o mai spui o dată.

Un timp domni liniștea, apoi, într-un târziu, Jenny întrebă:

— Ce ai de gând să faci? Doar nu rămâi aici?

— Spune-mi Jenny, ești de două zile în spital. Câte vizite ai primit, în afară de mine?

Era o cruzime din partea mea s-o întreb așa ceva, însă voiam să știu.

— În afară de dumneata, Larry, n-a venit nimeni să mă vadă, spuse, surâzând.

— Deci, toate bătrânele alea care-ți sug sângele, încercând să smulgă pomana, nici măcar nu s-au obosit să vină, să te vadă?

— Asta nu dovedește nimic, Larry. Nu înțelegi. Sunt

îngrozitor de sărace, iar obiceiul e să nu te duci la spital cu mâna goală. Ce-ar putea ele să-mi aducă? Așa că preferă să nu vină.

— Îți mulțumesc că m-ai făcut să înțeleg, i-am spus mișcat.

— Cum stai cu problemele proprii, Larry? întrebă brusc.

— Problemele mele?

O clipă n-am înțeles ce voia să spună, după care mi-am amintit că, în principiu, trebuia să am niște probleme.

Deplângeam moartea lui Judy, avusesem un grav accident de mașină, nu eram în stare să mă concentrez asupra muncii mele, așa că unchiul lui Jenny, psihiatrul, mă sfătuisese să fac o schimbare de decor. Ori, de două zile încoace, nici măcar nu-mi mai trecuse prin cap că aveam niște probleme de rezolvat.

— Cred că problemele mele sunt deja uitate, am pozat.

— Exact așa mă gândeam și eu. Așa că ai face mai bine să te întorci acasă. Orașul ăsta nu-i făcut pentru dumneata.

M-am gândit la Rhea.

— Totuși, am să-mi mai lungesc puțin șederea. Ce-ai vrea să-ti aduc mâine?

— Ești un înger, Larry. Îți mulțumesc în avans. O carte mi-aș dori.

○

Am cumpărat *Aranjamentul* de Elia Kazan și i-am trimis-o în salon. O carte scrisă parcă pentru ea.

Capitolul 4

M-am dus cu mașina până la biroul lui Jenny, am găsit greu un loc de parcare, apoi m-am apucat să urc cele șase etaje.

Plecând de la Jenny, mă întorsesem la hotel, unde rămăsesem vreo jumătate de oră în camera mea lugubră, fără să-mi pot lua gândul de la Rhea Morgan. Țesusem în minte o întreagă intrigă, plină de viziuni erotice. O doream atât de mult pe fata asta, încât parcă-mi intrase în sânge, ca un drog. Numai la gândul de a-i smulge hainele de pe ea și de a o avea, sudoarea începea să-mi șiroiască pe obraji. Mi-am amintit fraza pe care mi-o azvârlise în nas: *Doamne! Dar știu că ți s-a pus pata! Numai că, dacă vrei să mă ai, n-o scoți la capăt numai cu un prânz.*

Da, dar eu nu eram un fraier, ca Jenny.

Iar când fata asta va fi a mea, pentru că nu-mi va scăpa, va fi a mea fără să scot vreun ban din buzunar.

Mai întâi însă, trebuia să știu mai multe despre ea. Cu siguranță, Jenny îi păstrase dosarul, iar eu țineam neapărat să dau de el. Așa aş dispune de o armă împotriva ei, ceea ce mi-ar ușura târguiala.

La asta m-am gândit, când m-am hotărât să mă duc la biroul lui Jenny. M-am oprit lângă ușă și-am ascultat. Am fost foarte surprins s-aud țăcănitul mașinii de scris. În fine, am bătut la ușă și-am intrat. O femeie mai în vârstă, extrem de slabă, se afla instalată la masa de lucru. Chipul ei părea să fi fost cioplit cu securea într-un lemn de tek. Într-un colț, o adolescentă bătea de zor la mașină, cu două degete. Cele două s-au uitat la mine de parcă atunci picasem din lună.

— Să mă prezint: Larry Carr, m-am adresat doamnei Chip de Lemn, apelând la cel mai seducător surâs de care dispuneam. Timp de câteva zile, am fost ajutorul lui Jenny Baxter.

Cea mai în vârstă părea să fie asistentă socială de meserie... Și, spre deosebire de Jenny, nu cred că era ușor de îmbrobodit. Mi-am imaginat fără greutate toate băbățiile acelea venite să

ceară ceva, aruncându-i doar o privire și luând-o din loc, fără să mai apuce să deschidă gura.

— Și ce doriți, domnule Carr? întrebă, cu o voce pe care-ar fi invidiat-o și-un polițist.

— Am venit absolut întâmplător, declarai, căutând cu ochii după dosare.

Adolescenta se opri, nu mai mitralia la mașina de scris. Probabil că abia terminase liceul, fiind la prima ei muncă. Oricum, era paralelă cu orice noțiune de sex-appeal. O adevărată urâtenie! Ei, și într-unul din dosarele lor ar fi trebuit să descopăr eu trecutul Rheeli!

— Dacă v-aș putea fi de vreun ajutor... am adăugat.

— De vreun ajutor? exclamă ea, cu chipul mai de lemn ca niciodată. Aveți calificarea necesară, domnule Carr?

— Nu, dar am...

N-am mai continuat. La ce bun să-mi consum saliva degeaba? Probabil că știa, oricum, totul despre mine.

— Vă mulțumesc, domnule Carr, spuse strivindu-mă cu privirea, dar ne descurcăm foarte bine.

— Am crezut că fac bine dacă trec pe la birou. (Mă îndreptam deja spre ușă.) Locuiesc la hotel Bendix. Dacă vreodată aveți nevoie de ajutor, m-ați putea găsi acolo.

— M-aș mira să avem nevoie de ajutor, domnule Carr. Domnișoara Baxter obișnuia să apeleze la ajutorul unor amatori voluntari. Eu nu aplic această metodă.

— Vă cred. (Cu asta, am ieșit, închizând ușa după mine.) Aș fi preferat să rămân în legalitate însă, având în vedere atitudinea acelei țestoase bătrâne urma să fiu nevoit să acționez la marginea legii. Încă păstram cheia biroului, primită de la Jenny.

Am coborât cele șase etaje, regăsind în stradă praful de ciment care pudra totul. Era ora cinci după amiază, așa că m-am instalat într-un bar, de unde puteam supraveghea intrarea imobilului. Am cerut o bere, mi-am aprins o țigară și m-am înarmat cu răbdare.

Timpul se scurgea, o dată cu clienții care intrau și ieșeau. Unul „de-al casei” încercă să lege o conversație cu mine, dar l-am trimis să se plimbe. După o a doua bere, pe care am lungit-o

cât mai mult posibil, le-am văzut pe Chip de Lemn și pe vrăbiuța ei, ieșind împreună. Chip de lemn o ținea de braț pe biata fată, de parcă s-ar fi așteptat ca în orice moment să apară vreun satir și s-o violeze.

Nu m-am grăbit. Dimpotrivă, am mai dat pe gât o bere, acompaniată de țigara de rigoare și abia pe urmă am ieșit din bar. Era șase și-un sfert. La intrarea în imobil, m-am ciocnit cu două puștoaice în fuste scurte care ieșeau, chicotind. Într-o oră avea să fie întuneric, ori eu nu voiam să aprind lumina în birou, pentru că m-ar fi dat de gol.

Am urcat încă o dată cele șase etaje, în timp ce ocupații celorlalte birouri plecau spre casă, trecând pe lângă mine. Erau de toate felurile, înalți, scunzi, grași, slabi, unii împreună cu secretarele. Nici nu mă băgau în seamă, prea grăbiți să-și regăsească domiciliile triste, să mănânce, să caște gura la televizor, ori să se culce cu nevestele lor șleampete.

Când am ajuns la etajul șase, o femeie cu chipul mai scofâlcit decât o prună uscată ieși dintr-unul din birouri, trântind ușa, ferindu-se de parc-aș fi fost cel puțin Jack Spintecătorul. Am descuiat biroul lui Jenny, strecurându-mă înăuntru, unde m-am încuiat.

Mi-au trebuit vreo zece minute bune, până să găsesc dosarul Rhea Morgan. M-am instalat la masa de lucru și i-am citit povestea vieții, ca și cum ar fi fost a mea.

Jenny făcuse o treabă bună. Redactase și scrisese de mână raportul, pentru că probabil îl considera prea confidențial ca să-l dea la bătut, unei dactilografe.

Rhea Morgan avea în prezent douăzeci și opt de ani. La vârsta de opt ani, apăruse deja în fața unui tribunal pentru minori, sub acuzația de indisciplină. Fusesse plasată într-un cămin de copii. La zece ani, surprinsă în timp ce fura dintr-o autoservire mai multe batoane de ruj și parfumuri, fusesse retrimisă în același cămin. La treisprezece ani avusese raporturi sexuale cu unul din membrii comitetului de conducere a căminului. Prins asupra faptului, administratorul respectiv își tăiasse gâtul, cu câteva ore înainte de venirea poliției. Rhea fusesse atunci închisă într-o casă de corecție, de unde fugise după vreun an. Încă un an mai

târziu, poliția o prinsese în timp ce racola șoferi de camion, pe autostrada către New York. Din nou în fața tribunalelor, care hotărâseră că trebuia supusă unui tratament psihiatric. Fără succes de astfel, întrucât fugise din nou, urma pierzându-i-se timp de doi ani. După care fusese prinsă împreună cu trei complici, încercând să fure banii unei bănci. Vârsta fragedă îi dăduse dreptul la circumstanțe atenuante, așa că n-o închiseseră decât pentru un an. Trebuia să fi avut cam șaptesprezece ani, pe atunci. După ispășirea pedepsei, din nou evaporată în natură, reapărând doar trei ani mai târziu. De data asta, implicată, împreună cu doi complici, în jefuirea unui magazin de bijuterii. Ea se afla la volanul mașinii cu care trebuia să fugă. Cei doi băieți complici năvăliseră într-un magazin modest de bijuterii din Miami, cu pistoale de plastic în mâini. Probabil că erau niște amatori, deoarece se pierduseră la vederea unui gardian care apăruse cu un pistol automat 45. Rhea ar fi putut s-o ia din loc, dar rămăsese la postul ei, fiind arestată. Dat fiind cazierul judiciar anterior, luase patru ani. Odată liberă, o luase de la început, cu un nou jaf la un service auto. De această dată, judecătorul ceruse maximum de pedeapsă, aducându-i o condamnare de încă patru ani. Aici se oprea povestea vieții ei.

Am lăsat dosarul pe masă, aprinzând o țigară. Acum îi cunoșteam trecutul, dar aș fi vrut să-l aflu și pe cel al fratelui ei. Am răsfoit dosarele de la un capăt la celălalt, negăsind nimic. La prima vedere, se părea că Jenny nu-l amestecase în activitățile ei însă, după părerea mea, trebuia să fie de-aceeași teapă.

Începuse să se întunece, dar am rămas acolo, cu gândul la Rhea. I-am memorat existența, dându-mi seama că o invidiam. Mă gândeam la viața plicticoasă pe care o dusesem în familie. La mama, bună, fără discuție, dar pe care o pierdusem la cincisprezece ani. La tatăl meu care lucrase din greu într-o mină de diamante. Câștigase mult însă, în urma unor plasamente nefericite, murise ruinat și învins. Rhea trăise periculos, dar nu se recunoscuse învinsă niciodată. Nici nu ieșea bine din pușcărie și reîncepea. Cel puțin, ea avea un țel, precum și energia cu care să-l urmărească. Un țel deplorabil desigur, dar fixându-și-l, se ținea de el, mergea înainte. Deplorabil, țelul ei?

Am stins țigara, aprinzând alta.

Fusesem învățat că e imoral să furi, dar era, într-adevăr, în lumea modernă în care trăiam? Nu era asta, mai degrabă, un mod de a supraviețui, pentru cei cu spirit aventurier? Nu cumva era un război particular, purtat de indivizi împotriva poliției? Și nu merita mai mult să riști tot pentru a schimba viața cenușie și plicticoasă dusă de resturile umane care o exploatau pe Jenny? Pe de o parte îmi spuneam că greșesc, dar pe de altă parte... Brusc, am înțeles că Rhea trecuse pe primul loc în viața mea. Bineînțeles, îmi inspira dorință, însă era mai mult decât atât. Îi invidiam îndrăzneala. La fel de brusc am dorit să trăiesc aceleași experiențe, ca și ea. Fusesse urmărită de poliție, ceea ce mie nu mi se întâmplase niciodată. Mi-am imaginat ce trebuia să simtă în momentele cele mai tensionate. Totuși, nu cedase panicii și nu fugise, în povestea cu magazinul de bijuterii. Pentru asta o invidiam eu. Am simțit o dorință de nestăpânit de a-mi da seama dacă, urmărit cum fusese ea, aș fi avut îndrăzneala de care dăduse ea dovadă.

Se înnoptase de-acum. Am pus dosarul la loc în biblioraft, am golit scrumiera într-un plic pe care l-am strecurat în buzunar. Nu-mi doream să aflu Chip de Lemn că venise cineva în birou, în lipsa ei.

Coborând scările n-am încetat să mă gândesc la Rhea și la fratele ei, în cabana lor mizerabilă. Din nou m-am surprins invidiindu-i.

Dar Judy?

Judy e moartă, mi-am spus, tot coborând treptele, pe când Rhea, ea e cât se poate de vie.

○

Ar fi trebuit să-mi plătesc camera de la hotel Bendix, să sar în mașină și să mă întorc cât mai repede la Paradise City. Acolo m-aș fi dus la doctorul Melish, încredințându-i soarta mea. I-aș fi mărturisit că întâlnisem o femeie cu cazier judiciar extrem de încărcat și că eram obsedat de ea, sexual vorbind. I-aș mai fi mărturisit că mă simțeam cuprins de o dorință irezistibilă de a comite, ca și ea, acte criminale, pentru ca, în ziua în care aveam s-o posed, să nu mai am motive s-o invidiez, întrucât aveam să

fiu la fel de corupt ca și ea. În sfârșit, i-aș fi mărturisit că eram bântuit de o idee: fiind bărbat, orice făcuse ea, eu aș fi făcut mai bine. N-aveam s-o știu niciodată, fiindcă nu făcusem nimic. Nu mi-am plătit camera la hotel și nici nu m-am grăbit să mă întorc la Paradise City.

M-am poticnit într-un bar îngrozitor, unde am mestecat un sandviș fără niciun gust, făcându-l să coboare pe gât cu niște bere, timp în care nu mi-am luat gândul de la Rhea. Într-un târziu, am plecat în căutarea mașinii, cu care am plecat spre baraca dărăpănată. Fata asta exercita asupra mea o atracție magnetică parcă, atracție căreia nu-i puteam rezista.

Ajuns la capătul drumului de țară, am tras mașina deoparte, stingând farurile. Restul drumului l-am parcurs pe jos. În timp ce mă apropiam de baracă, printre bălării și gunoarie împrăștiate, am auzit sunetele stridente ale unei muzici de jazz, venind dintr-un tranzistor. Urmând curba pe care o făcea cărarea, am văzut lumină la ferestre.

Am înaintat până la gardul plin de spărturi unde, ascuns după un pom, am cercetat ferestrele, așa cum un om pierdut în plin deșert, sub un soare ucigător, dă peste o oază, habar n-având că era doar un miraj. Noaptea era caldă, iar aerul irespirabil. Ferestrele erau larg deschise, la ora zece, seara. Am zărit o siluetă, ca o umbră... Fratele ei. Deci, era acolo! Mi-am făcut drum, cu pași prudenți, printre cutiile de conserve și bidoane vechi de benzină, evitând să fac zgomot, precauție de altfel inutilă. Având în vedere că tranzistorul era dat la maxim, aș fi putut eu să fac cel mai al naibii zgomot, că tot nu mă auzeau.

Cu inima bătând, m-am apropiat cât am putut de fereastră, încercând să trag cu ochiul fără să fiu văzut. Acum îl vedeam clar pe frate-său. Se învârtea prin odaie, bătând tactul cu picioarele, având într-o mână o cutie de conserve, iar în cealaltă o lingură. Tropăia de zor, îndesându-și în gură, lingură după lingură, dintr-o fiertură care nu semăna cu nimic. Am căutat-o din ochi pe Rhea. Era ghemuită într-un fotoliu dezarticulat, cu pielea hărtănită prin care ieșea umplutura. Purta un pantalon salopetă de-un roșu care-ți spărgea ochii, atât de strâmt era pe

ea, de-ai fi zis că sunt pictați pe piele. Inima începu să-mi bată, gata să sară din piept, la vederea picioarelor ei lungi și a coapselor rotunjite. În colțul gurii cu buze subțiri, dure, îi atârna o țigară. Se uita în tavan, cu chipul inexpressiv al unei măști de marmură, în vreme ce fratele ei continua să se îndoape, dansând și cântând, în același timp.

Mă uitam la ea, întrebându-mă la ce se gândea. Ce mai pereche formau și ăștia doi! Pe de o parte mă gândeam așa, iar pe de altă parte, îi invidiam. Deodată, Rhea se aplecă, oprind tranzistorul, aflat pe-un scaun, lângă ea. Am primit ca pe un șoc liniștea care se așternu brusc în toată baraca și-n jurul meu.

— Ajunge! zbieră ea. Trebuie să faci mereu pe tâmpitul. Frate-său rămase pe loc, cu capul între umeri, cu pumnii strânși – o statuie a amenințării.

— Ce tot spui acolo, Dumnezeuul mă-sii! urlă. Dă-i drumul să cânte!

Ea apucă tranzistorul, se ridică și, cu o răutate calculată, dădu cu el de perete. Cutia se sparse, împrăștiind piesele peste tot.

Frate-său sărise deja în mijlocul încăperii, plesnindu-i o palmă răsunătoare, ce-o făcu să se clatine. Înjurând-o ca la ușa cortului, îi mai cârpi una.

Furia izbucnise în mine, așa că am sărit în cameră chiar în clipa când ridica mâna pentru a treia lovitură. L-am apucat de încheietură, întorcându-l, și i-am tras un pumn în plină figură. Se dădu îndărăt, poticnindu-se. Am țâșnit spre el, profitând că nu-și regăsise echilibrul și era încă groggy, ca să-l lovesc în stomac.

Horcăi, căzând în genunchi. M-am aplecat și, cu amândouă mâinile împreunate, i-am dat lovitura de grație, pocnindu-l în ceafa. Dacă murea pe loc, exact de-aia nu mai puteam eu, așa cum nu mi-ar fi păsat nici de Spooky, dacă-l trimiteam în lumea umbrelor. Rămase grămadă, țeapăn, la picioarele mele.

M-am întors spre Rhea, care se lipise cu spinarea de perete. Pometul stâng îi era deja învinețit. Zăpăcită încă de loviturile încasate, nu-și lua ochii de la trupul nemișcat al fratelui ei.

— N-are nimic, am liniștit-o. Nu-ți face probleme pentru el. Tu te simți bine? Treceam pe-aici, am adăugat, simțind cum

furia se risipea, puțin câte puțin.

Îngenunche lângă el, întorcându-l. Îi curgea sânge din nas, dar respira normal. Rhea ridică spre mine ochii scânteind de furie.

— Pleacă de aici! N-ai ce căuta aici! mi se adresează, cu vocea plină de răutate. Dispari și să nu te mai văd niciodată!

Ne-am privit lung.

— Când îți dorește inima, mă poți găsi la hotel Bendix. O să te-aștept acolo.

M-am regăsit în noaptea înăbușitoare și întunecată, cu degetele încă durându-mă, de la loviturile pe care i le aplicasem tipului.

M-am întors în Luceville. Depășisem o primă etapă, arătându-i că eram mai puternic decât frate-său.

Dar nu era de-ajuns. Trebuia să-mi dovedesc mie însumi că am mai mult tupeu decât ea.

Când intram în nenorocita mea de cameră de hotel, telefonul suna de zor. Am ezitat câteva momente, după care am ridicat receptorul.

— Larry... dragul, dragul meu băiat!

Dintr-o dată, m-am recufundat în trecut. Cine mă putea chema astfel, dacă nu Sydney Fremlin.

— Salut Sydney, am spus, lăsându-mă pe marginea patului.

Mi-a povestit că încercase de mai multe ori să dea de mine. Mă sunase *Dumnezeu mai știa de câte ori, la hotel, însă niciodată nu eram acolo*. Reproșurile lui mascate mă lăsară rece.

— Ce mai faci, Larry? Când te întorci? Am mare nevoie de tine!

Insensibil la tonul lui exaltat, mă gândeam la obrazul umflat al Rheeli.

— Larry, mă ascuți?

— Sigur că da. O să mă întorc curând, am spus, neconvins. Mai lasă-mi doar puțin timp. Să zicem... o lună, e bine?

— O lună! exclamă. Dar, Larry, am nevoie de tine acum! Clienții noștri întreabă toți de tine. Spune-mi sincer, cum te simți? N-ai putea să te întorci săptămâna viitoare?

— Terry nu se descurcă?

— Terry? (Vocea sa deveni ascuțită.) Nu-mi vorbi de acest individ. E pur și simplu... insuportabil. Întoarce-te, Larry, și-l dau pe ușă afară!

Începea să mă calce pe nervi, așa că am scurtat-o.

— O să mă întorc, fii liniștit, dar nu înainte de o lună.

— O lună! Vocea lui devenea din ce în ce mai stridentă.

— Asta e, am spus, punând receptorul în furcă.

M-am dus la baie, ținând mâinile, care mă dureau, sub jetul de apă rece. Telefonul începu din nou să zbârnâie. Mai mult ca sigur, era tot Sydney, așa că am hotărât să nu răspund. Sună o vreme, apoi tăcu.

M-am întins pe pat.

Simțeam că am crescut în proprii mei ochi.

Sunt, într-adevăr, un tip la înălțime, mi-am spus. Mai întâi Spooky... șapte dintre acoliții săi... iar acum fratele Rheeli. Până la urmă, o să cedeze ea. De asta eram convins. Voiam doar să mi se dăruiască ea singură. Eram în stare să aștept. Înainte de asta însă, trebuia să ajung egal cu ea.

Banii reprezintă mobilul celor mai multe din delictе.

Or, bani aveam, să dau cu ei de-a azvârlita, atâta vreme cât Sydney continua să mă plătească cu patruzeci de mii de dolari pe an. Cazul meu era unul special, după cât mi-am dat seama. Doream să comit o ilegalitate, pentru a cunoaște aceeași tensiune, aceeași excitație, pentru a înfrunta același pericol ca și Rhea, numai că eu n-aveam nevoie de ceea ce eventual aveam să fur. M-ar fi satisfăcut furtul în sine, iar nu ceea ce urma să fur.

Trebuia să-mi fac propriul blazon. M-am gândit un timp, hotărât să încep prin a fura o mașină. N-avea cum să fie prea dificil. Mașina, odată furată, urma s-o conduc afară din oraș, unde s-o și abandonez, nu prea departe de locul furtului. Treaba odată făcută, urma să devin și eu un hoț, așa cum era Rhea. Riscul de a fi prins era minim, dar furtul în sine avea să-mi provoace o anumită stare tensională, adică exact la ceea ce aspires eu.

Gata însă cu rumegatul! Acțiune, asta era ceea ce voiam eu acum.

M-am uitat la ceas. Opt minute după miezul nopții.

Continuând să mă simt mare în proprii ochi, mi-am îmbrăcat haina, am stins lumina și-am ieșit din cameră. Am evitat ascensorul, coborând fără zgomot pe scări, am traversat holul, unde portarului îi picase capul în piept – doar era portar de noapte, nu? — și am ajuns afară, în noaptea înăbușitoare.

o

În realitate, furtul unei mașini s-a dovedit o operațiune mai complicată decât îmi închipuisem. Am intrat în cea mai apropiată parcare, unde m-am lovit de un paznic. Acesta mă privi bănuitor, mângâind ciomagul pe care-l avea atârnat la centură. Asta, văzând că-mi tot făceam de lucru prin fața intrării.

— Ce doriți? mă întrebă, cu un adevărat glas de polițai.

— Nu pe dumneata, în orice caz, am spus, îndepărtându-mă.

Am umblat de colo-colo, parcurgând o grămadă de străduțe laterale, unde mașinile erau parcate bară la bară.

De fiecare dată când mă opream să încerc să deschid vreo portieră, din întuneric apărea câte un trecător care, înainte de a-și continua drumul, mă studia atent. Am simțit că eram lac de transpirație, iar inima îmi bătea nebunește. Era exact tensiunea pe care o dorisem atâta, numai că, dacă mă gândeam bine, nu-mi plăcea deloc.

Pe la unu dimineața, când nervii începeau să mă lase, am găsit în sfârșit o mașină care s-a deschis când am apucat mânerul. Până și cheia era în contact.

I-am dat drumul, mi-am spus, ștergându-mi palmele transpirate de turul pantalonilor. Am cercetat în sus și-n jos strada pustie, apoi, cu inima bătând, m-am strecurat la volan. Cu mâna tremurând, am răsucit cheia în contact, apăsând, în același timp, pedala de accelerație. S-a auzit un sfârșit slab, terminat într-un soi de geamăt. Cu transpirația șiroind pe față, m-am aplecat spre tabloul de bord. Am acționat butonul pentru faruri, însă n-am obținut decât o lumină chioară, gălbuie, care se stinse și ea aproape imediat.

Tocmai încercasem să fur o mașină cu bateria descărcată. M-au lăsat nervii. Cât despre palpitație, tensiune, pentru azi îmi ajungea. Am coborât, închizând portiera, și mi-am văzut de

drum. Muream de sete, iar picioarele îmi erau moi, de parcă tocmai alergasem o cursă de o mie de metri. Senzația o cunoscusem, dar rezultatul? încercasem să fur o mașină – delict pe care mii de puștani îl comit zilnic – și dădusem greș. Ca hoț se putea mult mai bine! Ce mai privire disprețuitoare mi-ar fi aruncat Rhea, dacă i-ar fi povestit cineva isprava mea de tristă amintire!

Începui să-mi dau seama că, o dată ce ai petrecut treizeci de ani de partea bună a barierei, nu-i ușor să treci dincolo, asta necesitând mai multă voință și îndrăzneală decât aveam eu.

În capul străzii am dat peste unul din acele baruri care țin deschis toată noaptea. Am intrat să beau o bere. La teighea erau doar trei clienți, bețivanul casei, un băiețaș de vreo optsprezece ani, într-un costum roșu de culoarea cireșei și părul până la umeri. La încheietura mâinii, subțire ca de fată, purta un ceas scump, de aur. Mi-a adresat un surâs plin de promisiuni, iar vederea ceasului său mi-a dat o idee. M-am așezat la o masă, luând cu mine și berea, de unde m-am apucat să-l privesc insistent. O clipă mai târziu, veni să se așeze lângă mine.

— Dacă ne-am împrieteni? îmi propuse. Sunt sigur că te simți la fel de singur ca mine.

— Care ți-e prețul? L-am cercetat din cap până-n picioare.

— Zece dolari... Și n-o să-ți pară rău după bani.

— Coteț ai?

— În susul străzii e un hotel... Sunt cunoscut.

Mi-am terminat halba, ridicându-mă:

— Atunci, ce mai așteptăm?

Am ieșit în noaptea caldă și umedă, pornind-o pe stradă. Din când în când, îmi adresa câte o privire neliniștită, lipindu-se de mine de parcă-i era teamă să nu mă piardă. Se trase deoparte când trecurăm pe lângă un polițist care se uită dezgustat după noi, trăgând și-un scuipat în șanț.

— Aproape am ajuns, spuse. Hotelul e chiar în capătul străzii.

M-am uitat în urmă. Polițistul dispăruse și nimeni altcineva nu se mai vedea. Tocmai treceam pe lângă o fundătură unde erau înșirate o grămadă de lăzi de gunoi vârfuite care puteau de te amețeau. L-am apucat de braț pe puștan, dirijându-l spre

fundătură.

Scoase un chițait slab, încercând să protesteze, însă nimic mai mult. Mi-a făcut o adevărată plăcere să-l altoiesc, fiindcă nu pot să sufăr „fetițele”. Pumnul îi nimeri în plin maxilarul, făcându-l să se întindă lat în gunoaie, cu capul pe o grămadă împutită de coji de cartofi. Aplecându-mă, i-am luat ceasul de aur, un cadou probabil, de la vreun client mulțumit de serviciile sale. M-am uitat rapid în stânga și-n dreapta, după care am pornit spre hotel.

Trecând pe lângă o ladă de gunoi, la fel de plină și împutită, m-am oprit și-am aruncat în ea ceasul, acoperindu-l cu gunoi, după care mi-am văzut de drum.

De data asta chiar mă simțeam mare.

Făcusem începutul. Iată-mă devenit hoț patentat!

○

A doua zi dimineață, m-am trezit dintr-un somn agitat, am fost trezit, mai bine zis, de o voce pe care o percepeam perfect și care-mi spunea: „Pleacă din orașul ăsta chiar în dimineața asta. Întoarce-te la Paradise City. Du-te să te consulte doctorul Melish și povestește-i ce ți se întâmplă. Spune-i ce-ai făcut în noaptea asta și cere-i ajutorul.”

Trez de-a binelea, m-am uitat în jur. Vocea îmi răsună în ureche atât de puternică și clară încât, o clipă, am crezut că era cineva în încăpere.

Apoi mi-am dat seama că visasem și m-am lăsat îndărăt pe pernă.

Nici vorbă să mă întorc la Paradise City.

Melish nu mi-ar fi fost de niciun ajutor, pentru că nu voiam să mă ajute. Gândul mi-a fugit la Rhea, și-am fost cuprins brusc de o asemenea dorință încât am sărit din pat direct la duș, unde m-am băgat sub jetul de apă rece, ca să mă calmez. M-am ras, mi-am luat blugii și pulovărul pe mine, am coborât la restaurantul hotelului, unde am înghițit două cești de cafea infectă.

Câțiva voiajori comerciali își luau micul dejun, răsfoind de zor carnetele de comenzi. Niciunul nu-mi acordă nici cea mai mică atenție. Mi-am aprins o țigară, gândindu-mă la noaptea

trecută.

Lovitura mea era mai degrabă jalnică.

Ce dispreț aş fi citi în privirea Rheeli!

Nu fusesem în stare să fur măcar o maşină! În schimb, furasem ceasul unui nenorocit de pederast! Era la îndemâna oricui! Ce risc îmi asumasem? Îi furasem ceasul care, fără discuţie, era tot ce-avea mai de preţ. Ce mai, aveam cu ce mă mândri! Mi-am amintit că Spooky-Teroare mă tratase ca pe un amărât. Ori, cu o seară înainte, exact asta fusesem, un *A-m-ă-r-â-t*.

Ei bine, mi-am spus, în noaptea asta, lucrurile se vor schimba. Eram hotărât să fac parte din corporaţia răufăcătorilor, însă pentru asta trebuia să-mi fac nişte planuri, ceea ce am şi început să fac, fumând de zor. Când am ieşit din restaurant, planul meu era gata.

○

Am ieşit din hotel şi, urcându-mă în Fordul meu, am pornit-o în direcţia unui oraşel, Jason's Halt, aflat pe marginea autostrăzii, la vreo sută cincizeci de kilometri. Un oraş mic, în plină bunăstare şi curat, ce trăia din culturile de portocale. Strada principală era înţesată de camioane pline cu fructe, tranzacţiile fiind în plină desfăşurare.

Am găsit unde să parchez şi-am pornit-o apoi pe jos, pe un trotuar inundat de soare, oprindu-mă la prima autoservire. Cu greu mi-am croit drum prin mulţimea de clienţi ce-şi făceau cumpărăturile pentru sfârşitul de săptămână. Cufundat în marea aceea de oameni, mă simţeam invizibil.

La bufetul magazinului, am înghiţit un sandvici cu friptură de vită stropit cu bere apoi, cu scara rulantă, am urcat la raionul cu jucării. Am rugat o vânzătoare să-mi arate nişte pistoale, invocând un nepotel imaginar. Mi-a propus un întreg sortiment, de la cele automate până la Colt, din care am ales un Beretta, devenit celebru datorită agentului 007. Imita extrem de bine realitatea, iar în mâna mea părea de-a dreptul ameninţător.

Am revenit la parter, de unde am achiziţionat o geantă de voiaj, din acelea având imprimat pe ele T.W.A., cu o curea lungă. Am trecut apoi la raionul pentru bărbaţi de unde, după oarecare

chibzuială, am luat un sacou grena cu buzunare aplicate. O haină ce nu putea trece neobservată, în fine, de la raionul de surprize și imitații, am cumpărat o perucă Beatles și ochelari de soare prin care se putea vedea ceva, acoperind în același timp cam o jumătate din față.

Toate cumpărăturile le-am îndesat în sacoșă.

Pe la patru și un sfert m-am întors la Luceville. Îndreptându-mă spre hotel, am trecut prin fața spitalului, amintindu-mi că nu trecusem pe la Jenny; lucru care ar fi putut să o mire. Instinctiv, am parcat în locul unei mașini care tocmai pleca. Câteva momente am rămas să mă întreb dacă chiar aveam chef s-o văd pe Jenny. Cinstit vorbind, m-aș fi lipsit, însă rațiunea a învins. Am coborât din mașină, intrând într-o librărie, de unde am ales „*Ziua șacalului*” de Forsyth, precum și „*Puterea și gloria*”, o carte celebră, de Graham Greene.

— Chiar mă întrebam ce-i cu dumneata, spuse Jenny, după ce-mi mulțumi pentru cărți. Tare mi-aș fi dorit să te fi dus acasă.

— Nu-ți face probleme. (I-am zâmbit, în timp ce mă gândeam că era exact opusul Rheeli.) Încă nu mă simt pregătit să reiau viața luxoasă și în puf, din Paradise City.

— Dar ce faci, tot timpul?

— Mă plimb de colo-colo. (Am ridicat din umeri.) Orașul ăsta mă fascinează.

— Te-ai lovit la mână? întrebă, remarcându-mi degetele încă tumefiate de pumnii pe care i-i altoisem fratelui Rheeli.

— Am avut probleme cu mașina... Manivela a scăpat... Dar dumneata, Jenny, cum te mai simți?

— Încet, încet, mă recuperez. Glezna o să dureze ceva mai mult.

I-am povestit despre Chip de Lemn și îngrozitoarea ei dactilografă.

— Nici nu vrea să audă de mine.

— Domnișoara Mathis își cunoaște meseria, spuse Jenny, dând din cap. Te deranjează asta?

— Nu cine știe ce!...

Așa, am ajuns la subiectul care mă interesa:

— Spune-mi, Jenny... fratele ăsta al Rheeli Morgan... Pare un

tip dur. Din ce trăiește? Ai vreo idee?

— Fel?

— Așa-l cheamă?... Fel Morgan?

— Feldan... După bunicul său, Feldan Morgan, împușcat în timp ce jefuia cu arma în mână o bancă.

— Ia te uită... Și Fel ăsta din ce trăiește?

— Ei, din traficul cu mașini vechi... de la cimitirul de rable... îți dai seama... Dar de ce te interesezi de el?

— Baraca aia... ce mai cocioabă! Nu-mi imaginam că se poate trăi într-un asemenea loc.

— Uite că da. Există oameni cărora puțin le pasă de felul în care trăiesc. (Chipul i se întunecă.) Eu îmi fac probleme pentru Rhea, care ar putea recidiva foarte ușor. Frate-su n-o ajută cu nimic, iar ea n-are în cap decât o idee: cum să se îmbogățească. Nici nu vrea să audă că pentru a avea bani trebuie să-i câștigi. Vrea totul dintr-o dată. Am mai încercat eu să-i bag mințile în cap, dar fără prea mult succes. Încep să cred că fata asta-i un caz disperat. Da, nu spun asta cu plăcere despre nimeni, însă cred cu adevărat că Rhea e un caz disperat. Cred că nu va dura prea mult până când va intra iarăși în chestii murdare și se va întoarce la pușcărie... pentru ani buni.

— Asta-i o adevărată orație funebră. Acum înțeleg mai bine cât de ingrată e sarcina dumitale.

Ridică mâna, lăsând-o să cadă îndărăt, pe cuvertură.

— Nu mă plâng. E munca mea și eu am ales-o. Fiecare trebuie să-și trăiască viața. Uneori mi se întâmplă să am influență asupra unora, iar asta mă răsplătește. (Surâse.) Măcar dac-aș reuși să te influențez și pe dumneata, Larry. Cât de puțin. Nu vrei să te întorci acasă și să uiți orașul ăsta... nici dacă asta mi-ar face plăcere?

Prin minte îmi trecu o idee. Jenny era plină de bunăvoință, ce mai, dădea pe dinafară, însă ea mă făcea să mă gândesc la acei oameni care se chinuie cu încăpățânare să urce treptele unei scări rulante care coboară. Altceva aveam eu în cap. Acum era un moment în care-i puteam povesti orice. Urma să mai rămână țintuită în pat pentru cel puțin cincisprezece zile, neputând să mă supravegheze.

M-am prefăcut că ezit, după care am dat din cap, ca și cum tocmai luasem o hotărâre.

— Bine, Jenny, ai câștigat. O să plec. Pierd timpul pe-aici. Numai că îmi pare rău să te părăsesc. Mi-ai fost o adevărată prietenă. O să plec chiar mâine.

Poate că forșasem puțin nota. Putea fi Jenny mai periculoasă decât credeam? Mă privi cu tristețe, întinzându-mi mâna.

— Știu că fiecare trebuie să-și trăiască viața, puțini fiind aceia care urmează sfaturile primite. Eu îi îndrum oricum, însă nu mă ascultă. Ce-aș putea să fac?

Brusc mi-a venit să-i povestesc ceea ce mi se întâmpla. N-aveam să mă duc la doctorul Melish, asta era clar, însă imaginea lui Jenny pe patul de spital, uitându-se la mine întrebător, aproape mă făcu să-i spun adevărul.

M-am gândit însă la Rhea... și mi-a trecut.

Chinuindu-mă să zâmbesc, am atins în treacăt degetele lui Jenny, am îndrugat câteva banalități, asigurând-o că vom ține legătura. Nici nu părăsisem bine spitalul și plănuisem deja ce să fac noaptea.

Întors în camera de hotel, am început să înșir obiectele cumpărate. Am îmbrăcat haina, mi-am pus peruca, ochelarii de soare fumurii. Cu pistolul Beretta în mână, m-am îndreptat spre baie, unde se afla singura oglindă.

M-am studiat.

Eram exact ca o sperietoare; nimeni nu m-ar fi recunoscut. Am rânjit, arătând dinții, încercând să par cât mai dur. După care, brusc, am îndreptat pistolul spre oglindă, zbierând: „Mâinile sus!”

Dacă tipul amenințător pe care-l vedeam în oglindă ar fi intrat la mine în birou, la Paradise City, i-aș fi dat fără să stau pe gânduri toate diamantele din casa de bani.

Mulțumit de mine, mi-am scos peruca, haina, ochelarii fumurii și le-am îndesat, împreună cu pistolul, îndărăt în geanta de pânză. Cum, din precauție, făcusem cumpărăturile în Jason's Halt, n-aveam nicio grijă că s-ar putea ca, după „lovitură”, polițaii să-mi facă vreo vizită.

Da, eram într-adevăr mulțumit de mine.

Nu mai trebuia decât să aștept miezul nopții, după care aveam să fiu de cealaltă parte a baricadei.

M-am întins pe pat, trecând în revistă ordinea operațiunilor. Am repetat până și cuvintele pe care aveam să le spun. Totul fiind pus la punct, m-am lăsat furat de somn, încântat că puteam recupera. Asta era încă o dovadă că nu eram absolut deloc nervos.

Pe la nouă m-am trezit și-am plecat să mănânc ceva, la bufetul din colțul străzii, niște chiftele înotând în grăsime, cu spaghete. Nu m-am grăbit de loc. După ce am terminat, m-am întors la hotel după geanta de pânză, apoi am luat mașina, pe care o lăsasem în capătul străzii.

Am ieșit din oraș, angajându-mă pe șosea. Cam la zece kilometri de Luceville, ochisem un service CALTEX. Trecusem de multe ori pe lângă el, dar de oprit nu opriseam niciodată. Benzinăria, cu vad bun, rămânea deschisă toată noaptea. Am încetinit, căci mă apropiasem. Un tip solid, într-o salopetă albă, făcea plinul unei alte mașini. Nimeni altcineva. Mi-am dat seama că era vorba de omul din tura de noapte, care era singur.

Trecând mai departe, am întors, revenind la Luceville. Am pierdut timpul două ore într-un cinematograf unde rula un western vechi, destul de bun, care nu m-a plictisit.

Când s-a terminat filmul, am ieșit împreună cu ceilalți spectatori în strada prăfuită și m-am urcat în mașină. După câteva momente, am pornit motorul.

Și iată, mi-am spus, a venit momentul. Nu mi-a făcut plăcere să constat că inima îmi bătea mai puternic, iar palmele îmi erau umede.

Cam la trei sute de metri de benzinărie, se afla o rampă de descărcare. Acolo am oprit mașina și-am stins farurile. M-am uitat câțva timp, fascinat, la firma luminoasă care clipea, vizibilă de departe: CALTEX. Am coborât din mașină, îmbrăcând sacoul grenă, având grijă să rămân în întuneric. Au urmat apoi peruca și ochelarii fumurii. Măinile îmi tremurau în așa hal încât scoțând pistolul din geantă l-am scăpat pe jos. L-am căutat disperat prin iarbă câteva momente. Inima îmi bătea nebunește. Chiar m-am gândit să mă întorc la hotel sau măcar să-mi

continui drumul. Apoi în minte mi-a revenit Rhea, cu părul ei ca focul și ochii ei verzi, privind cu o senzualitate cinică, fapt care m-a liniștit.

Cu pași rapizi, m-am îndreptat către luminile benzinăriei. Din când în când, pe șosea trecea în viteză câte o mașină, suierându-mi pe la urechi. Pe măsură ce mă apropiam de benzinărie încetineam pasul, menținându-mă în umbră. Acum distingeam bine biroul mic, puternic luminat. Vânzătorul cel solid căsca ochii la programele târzii ale televiziunii, cu o țigară atârnată în colțul gurii.

Abia mai puteam respira, atât de tare îmi bătea inima. Câteva minute, am rămas nemișcat, observându-l pe vânzător. Pe șosea, nici urmă de mașină. Dacă voiam să-i dau lovitura aia, era acum ori niciodată.

M-am auzit bombănind: „Ești complet nebun! O s-ajungi în pușcărie!” Totuși, am continuat să înaintez, strângând în mână revolverul atât de tare, încât mă dureau degetele.

Vânzătorul a ridicat privirea, văzându-mă deschizând ușa de sticlă. Rămase împietrit în fața pistolului pe care-l îndreptam spre el.

— Sus mâinile! am spus cu glas stins, tremurat, fiindu-mi mie mai frică decât lui. Ne-am uitat fix unul la altul. Un tip la vreo cincizeci de ani, probabil un bunic, cu părul sur, având ochi căprui și gura fermă a unui cap de familie.

Trecuse peste primul șoc și, după ce se uitase mai atent la pistolul meu, își reveni complet.

— N-am bani aici, tipule, spuse liniștit. Pe bune, n-ai noroc.

— Banii, sau trag! am reluat, cu voce sugrumată, de care mi-a fost rușine. (Cred că nu eram mai înfricoșător ca un șoarece.)

— Totul a fost prevăzut, băiețică, mă dădăci, de parcă s-ar fi adresat unui copil. Pe timpul nopții există un seif special. Fiecare dolar pe care-l primesc îl strecor în cutia asta de oțel pe care-o vezi aici și pe care numai patronul o poate deschide.

Mă uitam la el și transpirația îmi șiroia pe obraji.

— Un revolver ca ăsta al tău i-am oferit fiului meu de Crăciun, mai spuse. E înnebunit după James Bond. (Își mută ochii spre ecranul televizorului.) Te sfătuiesc s-o iei din loc,

băiete. Poate-oi fi eu un prost bătrân, dar îmi place grozav Bob Hope și vreau să-l văd.

Începu să râdă în hohote auzindu-l pe Hope spunând: „Ia uite, tipule... și-a dublat volumul.”

Complet demoralizat, am dispărut în noapte, urcându-mă în mașină și luând drumul hotelului.

Capitolul 5

Întors la hotel, m-a cuprins disperarea. M-am trântit pe pat, fără să mai aprind lumina.

A-m-ă-r-ă-t-u-l-e!

În urechi îmi suna epitetul aplicat de Spooky.

Ei, da... Asta eram, un amărât.

Capul îmi zvâcnea. Tremuram de ciudă și de rușine. O cârpă, asta eram. Ceva era în neregulă cu mine! Nu eram în stare să acționez decât mânat de furie. Dacă acționeam cu sânge rece, deveneam la fel de periculos ca un șoarece.

Eram conștient acum că toate eforturile mele de a rivaliza cu Rhea erau sortite eșecului. N-aveam destulă îndrăzneală ca să mai încerc o lovitură, obsedat de ideea că de data asta urma să ajung în pușcărie. Eram doar un penibil, un amărât de amator! Bafta mă ajutase să nimeresc peste benzinarul ăla mare și de treabă. Numai ce se uitase la pistol și pricepuse că era vorba de o jucărie expediindu-mă de unde venisem, cu tot disprețul pe care-l meritam.

Am reînceput să mă gândesc la Rhea. O doream atât de mult încât tot trupul meu suferea. Nici măcar nu-mi spuneam că eram nebun și că firea ei crudă, diabolică, m-ar fi dus la pierzanie. Auzeam doar chemarea, cântecul ei de sirenă. Mi-am amintit că-mi spusese: „Dacă vrei să fiu a ta, n-ai să scapi doar cu o masă”. O vedeam parcă dinaintea mea, cu ochii ei verzi, grei de promisiuni, cu trupul arcuit spre mine, cu zâmbetul ei senzual.

Puțin îmi păsa acum de prețul pe care aș fi fost nevoit să-l plătesc. Renunșasem la ideea c-aș fi putut-o avea pe nimic. Trebuia s-o am! Iar ca s-o am aș fi făcut pe dracu în patru să-i dau tot ce dorea! Ce putea să vrea o fată ca ea?

Citisem în raportul găsit de Jenny, că se prostituase deseori. Dacă îi ofeream două sute de dolari? Pentru o târfă, era un preț bun. Două sute de dolari nu se refuză. Și poate că posedând-o,

m-aș fi vindecat de ea.

M-am liniștit puțin, însă capul nu mă lăsa deloc.

Exasperat, m-am dat jos din pat, înghițind patru pastile Aspro. Am așteptat apoi să-și facă efectul. Cu bani, mi-am spus, cumperi orice, cu condiția să ai destui. Iar pe fata asta eram în stare s-o și cumpăr! După câte îmi spusese Jenny, pentru ea îmbogățirea reprezenta o idee fixă. Da, sigur, pentru banii ăștia, Rhea va sări imediat. Pentru mine nu mai conta acum că aș fi cumpărat-o. Eram obsedat de dorința de a o poseda, de a o vedea goală pe un pat. Odată dorința satisfăcută, m-aș întoarce la Paradise City, nemaicordându-i nici măcar un gând. Tot făcând planuri, am adormit.

A doua zi, dimineața, pus pe picioare, m-am dus direct la bancă, unde am schimbat cecuri de călătorie în cinci sute de dolari. Aveam să-i ofer două sute, iar la nevoie, aș fi fost gata să merg până la cinci sute de dolari. Totuși eram convins ca s-ar fi mulțumit și cu două sute.

Am ajuns unde-mi parcasem Fordul Capri, m-am urcat la volan și, pregătindu-mă să bag în viteza întâi, mi-a venit brusc în minte fratele ei. Să fie acasă, pierzând vremea prin baraca lor împruțită? Degetele mi s-au încleștat pe volan. Imposibil de tratat cu Rhea în prezența lui. Mă exaspera ideea că mă loveam de încă un obstacol. Am oprit motorul, am coborât și am pornit-o pe jos, pe strada principală. Încă era foarte devreme. Orologiul de pe frontonul hotelului bătu de zece ori. Trebuia să mai pierd vremea până pe la prânz, cel puțin, și nici atunci nu puteam fi sigur că o să plece să-și vadă de afacerile lui necurate. Am început să umblu de colo-colo, nevăzând nimic și pe nimeni în jur. M-am învârtit așa, până când orologiul a anunțat ora unsprezece. Aveam draci, de-mi venea să mă cațăr pe pereți, așa c-am intrat în primul bar, cerând un whisky dublu, cu gheață.

Alcoolul m-a calmat cât de cât. Mi-am aprins o țigară și, în clipa în care mă pregăteam să mai cer un pahar, l-am zărit, pe cealaltă parte a drumului, pe Fel Morgan, coborând dintr-o vechitură de Buick model 1960, plină de praf.

Am plătit și-am luat-o la fugă, în stradă. Fel se îndepărta deja, cu mâinile în buzunarele jeansilor. Mușchii puternici se desenau

sub un tricou alb, jegos. L-am urmărit până la un depozit de fiare vechi, unde a intrat în curte, salutându-se cu un tip mătăhălos în salopetă albastră care se lupta cu o bucată de fier, ruginită, cât toate zilele.

Abia respiram, iar inima îmi zvâcnea, dar am fugit la mașină și-am pornit-o cu toată viteza pe autostrada nr. 3. Douăzeci de minute mai târziu, hurducăiam pe drumul de pământ care ducea la baraca celor doi Morgan, mormăind neîncetat printre dinți: „Doamne, fă să fie aici!”

Oprit la oarecare distanță de baracă, am văzut că ușa era deschisă de perete. Stăteam cu mâinile încleștate pe volan, ascultându-mi bătăile inimii, fără să scap din ochi intrarea. Am rămas așa un minut sau două, după care am coborât din mașină și, înnebunit de dorință, m-am îndreptat încet spre baracă, pășind printre bălăriile sălbatice și gunoaie.

Când am ajuns la intrare, Rhea apăru în pragul unei uși de pe culoar.

Am rămas față în față, privindu-ne.

După ultima noastră întrevvedere, apelase la puțină cochetărie. Rochia de bumbac, mulat pe trup, era scurtată deasupra genunchilor. Avea picioarele goale, iar la gât un colier de perle bleu, din acelea care se vând prin bazine. Chipul îi era la fel de rece și inexpressiv, iar ochii verzi păstrau același cinism.

— Salut, i-am auzit vocea răgușită, care mă tulbura. Ce vrei?

— Știi foarte bine.

Încercam să am glasul cât de cât ferm. Mă studie din cap până-n picioare, dându-se câțiva pași îndărăt.

— Mai bine intră și explică-mi.

Am urmat-o în odaia mizeră, în care pe o masă se aflau: o scrumieră de tablă, vârfuită de chiștoace, două cești desperecheate și-un filtru de cafea ciobit. S-a trântit într-un fotoliu balansoar, rochia ajungându-i acum până la jumătatea coapselor. Când s-a așezat picior peste picior i-am zărit chiloții bleu.

— Parcă spuseseseși c-o să aștepți să mă hotărâsc să te caut, nu? zise, întinzând mâna după pachetul de țigări de pe masă.

— Cât vrei? am întrebat brutal. Lasă țigară aia și spune-mi

cât vrei, să terminăm odată.

Scăpără chibritul, aprinzându-și tacticoasă țigara și, într-un târziu spuse, chicotind:

— Da știu că te-apasă nu glumă!

Cu mâna tremurândă, am tras din buzunar două bancnote de o sută de dolari, azvârlindu-i-le pe genunchi.

— Haide, vino!

Luă banii, se uită la ei cu mutra ei impasibilă, apoi își mută privirea la mine. Speram să-i citesc în ochi un licăr de lăcomie, de satisfacție măcar. Nimic, aceeași mască, de marmură parcă, dându-mi fiori pe șira spinării.

— Ce reprezintă ăștia două sute de dolari? Cred că tu nu ești sănătos la cap!

Într-adevăr, mi se adresa exact cum meritam, însă puțin îmi păsa. O doream și mă obseda, era ceva vecin cu nebunia. Trebuia s-o am!

Am scos din buzunar și celelalte trei hârtii de o sută, întinzându-i-le. O doream și o uram în același timp, cum nu urăsem pe nimeni în viața mea.

— E mai mult decât valorezi tu, am spus, cuprins de o furie rece, dar ia-i. Hai să terminam!

Cu încetineală, împături meticolos cei cinci sute de dolari, punându-i pe masă. Se lăsă apoi pe spate cu balansoarul și, fără să-și mai ia ochii de la mine, dădu drumul pe nări unor dâre subțiri de fum albăstrui.

— Era o vreme când mă culcam pentru un dolar. După aia am trecut la douăzeci. Ba chiar, într-un timp ceream o sută. Dar când vegetezi niște ani în pușcărie, ai destul timp să te gândești. Acum știu ce le trebuie bărbaților, deci știu ce vrei și tu. Iar eu am ceea ce vrei tu. Numai că, vreau bani, nu o sută, nici cinci sute, nici chiar cinci mii de dolari. Eu vreau bani mulți! Există în țara asta o grămadă de barosani pe jumătate zaharisiți, care valorează milioane. O să pun mâna pe vreunul din dobitoicii ăștia și-atunci mă voi vinde pentru ceea ce eu numesc bani adevărați. Îmi va lua poate, ceva timp, dar voi reuși. (Arătă cu un gest disprețuitor spre banii de pe masă.) Bagă-i în buzunar amărâtule. Eu n-o să-mi desfac picioarele decât pentru vreun

tembel care să fie în stare să-mi dea banii pe care-i vreau.

— Adică vrei să-mi spui că scuipi pe cinci sute de dolari? am întrebat-o, stupefiat.

— Nu vreau banii tăi.

O doream în așa hal încât am renunțat și la puțina mândrie care-mi mai rămânea.

— De ce nu-i vrei? Cinci sute de dolari pentru o jumătate de oră... Hai, ia banii și să facem dracului treaba.

— Ai auzit ce-am spus, domnule Larry Carr-Diamante-Mari? Am înțepenit cu ochii la ea.

— Ce spui?

— Ei da, știi cine ești! Fel a făcut săpături. Ți-a notat numărul de la mașină, și a telefonat la Paradise City. S-ar părea că ești cineva pe-acolo, domnule Larry Carr-Diamante-Mari, nu-i așa?

Cu toată nebunia mea, un beculeț roșu de alarmă începu să clipească, undeva, avertizându-mă să fug de femeia asta, ca de ciumă să fug, însă cu mine nu mai era nimic de făcut. Beculețul roșu se stinsese după câteva clipe.

— N-are importanță cine sunt, am bombănit. Un om ca oricare altul! Ia banii ăia și dezbracă-te!

— Dacă n-ai chef de paralele-alea, frumusețeo, le iau eu, zise Fel, apărut chiar atunci în spatele meu.

M-am întors brusc. Rezemat de tocul ușii, se uita la mine, rânjind. Simplul fapt de a-l revedea redeștepta toată furia turbată pe care o simțisem la prima întâlnire, furie pe care mi-o citi în ochi.

— Ușurel, gagiule, zise. În treaba asta sunt de partea ta. Parașuta asta face talente, îi place să se lase rugată, cu banii jos. Dacă vrei, îi aplic chiar acum o corecție, ca s-o învăț să trăiască. Ce zici?

Rhea se ridică dintr-un salt, înhăță banii și-i mototoli în pumn:

— Dacă te apropii, împuțitul, îți scot ochii!

— Adevărul e că ar fi în stare, hohoti Fel. Ce-ar fi să ne calmăm și să vorbim omeneste, da? Am discutat despre tine, împreună cu Rhea. Noi trei am putea face o afacere. Ce-ai zice să

șterpelim câteva diamante din cele pe care le vinzi babelor tale pline de bani?

M-am uitat la el, prea năucit ca să pot răspunde ceva.

— Ce zici, gagiule? O să te-nțelegi și cu sor-mea. Când i-am spus cine ești, imediat s-a gândit la lovitură. Fără diamante n-o să primești nimic, așa că mai bine să discutăm cum dăm tunul.

— Dă încoace banii ăia, i-am cerut Rheeli.

Rânji disprețuitoare, dând din cap.

— M-am răzgândit. Cred că am ce face cu banii ăștia, chiar dacă vin de la tine. Nu încerca să mi-i iei, fiindcă Fel și cu mine te putem potoli. Nu uita ce ți-a zis adineauri. Ceea ce dorești atât, poți obține numai în schimbul diamantelor. Nu un diamant ci o grămadă de diamante. Bagă-ți asta în cap. Și-acum șterge-o!

M-am întors către Fel care ținea în mână o bară scurtă, de fier.

— Nu face tâmpenii, gagiule, zise, că-ți crăp căpățâna cu asta. Prima dată m-ai luat prin surprindere, însă de data asta te termin repede. Clar? Hai, fă pași!

Se dădu deoparte, arătându-mi ușa.

Îl uram pe tipul ăsta.

Și pe ea o uram, dar continuam s-o doresc nebunește. Afară am regăsit atmosfera prăfuită, sufocantă. Am luat-o la fugă printre bălării, sărind peste gunoaie, până la Fordul în care m-am urcat dintr-un salt.

o

Cum am ajuns până la hotel la volanul mașinii, habar n-am. Am realizat numai că zăceam pe pat și că lumina puternică făcea vizibil în dreptul ferestrei praful de ciment care plutea în aer.

Niciodată nu mă mai simțisem atât de necăjit.

Rhea mă numise și ea amărât! Doamne, cât puteam s-o urăsc pe fata asta! Brusc mi-a trecut prin cap să-mi pun capăt zilelor. Întins pe pat, mi-am spus: „În fond, de ce nu?” Altă soluție nu vedeam. Pentru ce să continui să sufăr? Pentru ce să mă mai las torturat de scârba de Rhea?

Da, dar cum să-mi pun capăt zilelor? Cu briciul? Foloseam

aparat de ras electric. Somnifere? Nu mai aveam decât vreo șase pastile. Să fi sărit pe geam?

În mulțimea care forfotea pe jos, riscam să omor vreun trecător.

M-am uitat nerăbdător în jur. Nici cea mai mică agățătoare de care să mă spânzur.

Mașina?

Era o posibilitate. Să mă sui la volan și s-o iau din loc cu toată viteza, intrând într-un pom. Asta aveam să fac!

M-am dat jos cu greu din pat, scotocind prin buzunare, după cheile mașinii. Imposibil de găsit. Unde dracu să le fi pus? M-am uitat prost în jur și le-am zărit pe comoda prăfuită. Telefonul sună chiar în clipa în care întindeam mâna după ele.

Am ezitat, dacă să răspund și în cele din urmă am ridicat receptorul.

— Larry... scumpul meu!

În starea de depresie vecină cu nebunia, în care mă aflu, glasul lui Sydney Fremlin îmi ridică imediat moralul. Tremurând, șiroind de transpirație, m-am lăsat greoi pe marginea patului.

— Salut, Sydney, am spus cu glas sugrumat.

— Larry, trebuie să te întorci cu orice preț!

Din vocea sa am înțeles că intrase în cine știe ce încurcătură. M-a făcut să mă gândesc la o albină căzută într-o sticlă, izbindu-se în toate părțile, în încercarea disperată de a ieși.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, ștergându-mă cu dosul mâinii de transpirația care-mi șiroia pe față.

— Larry, micuțul meu scump, nu pot să-ți explic la telefon. M-ar putea asculta cineva rău intenționat. Cu orice preț, trebuie să revii aici. Doamna P. vrea să vândă, știi tu ce! Eu nu sunt capabil să tratez o asemenea afacere... Numai tu poți! Înțelegi despre ce vorbesc, Larry, nu? Iar afacerea trebuie discutată în cel mai desăvârșit secret. Spune-mi c-ai priceput.

— Doamna P.

Am oftat din greu, amintindu-mi cum, cu cinci ani în urmă, efectuasem o vânzare de diamante, cea mai importantă cunoscută vreodată de giuvaergeria Luce & Fremlin. Doamna

Henry Jason Plessington, soția unuia dintre cei mai bogați negustori din Florida – și Dumnezeu știe cât de bogați sunt ăștia – își dorea un colier de diamante. Era, de mai mulți ani, clienta casei Luce & Fremlin, însă înainte ca eu să devin expertul lor în diamante, Sydney nu-i vându-se decât mărunțișuri. Imediat ce am cunoscut-o și am aflat că soțul era posesorul unei averi uriașe, am întrezărit posibilitatea unei afaceri bănoase.

Când i-am prezentat ideea mea, Sydney, mai agitat ca oricând și dând din mâini mai mult ca niciodată, declară că vizam prea sus însă, făcând uz de farmecul meu personal, am convins-o pe femeia aceea, coaptă să zicem, că nimic n-ar fi fost prea frumos pentru ea.

Reacția ei la sfatul meu a fost comparabilă cu aceea a unei plante la tratamentul cu îngrășământ. Când am considerat-o suficient de încălzită, i-am vorbit de diamante, băgându-i în cap că doream de multă vreme să montez un supercolier, pe lângă care toate celelalte să pară ștrasuri. I-am explicat că urma să-mi procur diamante cu aceleași ape de strălucire, strecurându-i câte ceva despre bucuria pe care aș fi avut-o la gândul că acel prețios colier i-ar înfrumuseța gâtul. Îmi sorbea complimentele așa cum pisicuțele lipăie laptele.

— Dar cum aș putea fi sigură că acest colier îmi va place? m-a întrebat. Poate că nu avem aceleași gusturi.

Mă așteptam la o asemenea obiecție, așa că eram pregătit să-i răspund. În afară de macheta pe care i-aș fi prezentat-o, aș fi cerut unui tăietor de diamante chinez din Hong Kong să execute din cristale o copie a supercolierului pe care i-l destinam, asta permițându-i să-și formeze singură o părere. Costul acelei copii s-ar fi ridicat cam la cinci mii de dolari. Evident, dacă după asta comanda colierul de diamante veritabile, suma respectivă urma a fi scăzută din preț.

La care ea îmi dăduse undă verde, să mă apuc de treabă. L-am însărcinat pe Sydney cu execuția machetei colierului. Era un domeniu în care el excela, așa că rezultatul a fost o adevărată operă de artă.

— Dar, Larry, montat cu diamante veritabile, un asemenea colier va costa o avere! exclamă el. Clienta noastră nu-l va

comanda. Va fi o bijuterie care va costa cel puțin un milion de dolari!

— O să coste mai mult de-atât, am declarat. Cu toate astea, lasă-mă să fac colierul. Am să-i șoptesc doamnei argumentele cu care să-și convingă soțul. E putred de bogat.

Doamna Plessington se arată încântată de machetă, ceea ce reprezenta un prim pas făcut. Speram să-mi spună să merg mai departe și să execut colierul cu diamante veritabile, însă ea mă anunță că încă mai trebuie să-l „prelucreze” pe soțul ei, iar până atunci i-ar fi plăcut o copie din cristale.

Tipul meu din Hong-Kong o lungi două luni ca să execute colierul din cristale, însă ieși o adevărată minune! Doar un expert calificat și-ar fi dat seama că nu era vorba de diamante adevărate! Era atât de frumos, încât un moment m-am temut ca nu cumva doamna Plessington să se hotărască pentru această copie, dând de înțeles prietenilor ei că era vorba de un original.

M-am deplasat la imensa reședință a familiei Plessington ce dădea spre mare, neputând să nu remarc un Rolls-Royce și un Bentley, parcate în față. Am depus colierul din cristale pe o pernuță de catifea neagră, observând reacția clienței mele. Părea pe punctul de a cădea în extaz. I-am prins bijuteria la gâtul cam încrețit, purtând-o spre o oglindă uriașă.

După care am început cu complimentele.

— Aceste pietre, după cum le vedeți și singură, doamnă Plessington, sunt cristale tăiate. După cum de asemenea remarcați, nu au scânteiere. (Ceea ce nu era adevărat.) Încercați însă să vă imaginați ce va însemna acest colier când fiecare dintre diamante își va arunca flăcările... focurile inimitabile ale diamantelor adevărate.

Stătea ca în transă, admirându-se. O femeie corpolentă, de o anume vârstă, cu pieptul atârănând, al cărei gât, cum am spus, începea să se încrețească.

— V-ar invidia până și Elizabeth Taylor pentru asemenea colier.

I-am desfăcut apoi colierul, înainte să-i vină ideea nefericită de a opta pentru cristale în loc de diamante.

— Dar cât ar costa un asemenea colier?

Iată-ne și aici, mi-am spus. I-am explicat că pentru un asemenea colier va trebui să colind lumea în vederea găsirii unor diamante cu aceleași ape.

Odată adunate acestea, era vorba de a fi tăiate de cel mai bun executant, pentru ca în final să fie montate în platină de un expert. Evident, toate acestea urmau să coste bani. Am ridicat brațele a neputință, adresându-i cel mai fermecător zâmbet. Știam, ca și ea, că acei bani n-ar fi ieșit din propriul buzunar. Trebuia să-l aducă pe soțul ei în situația de a vedea în toate acestea o operațiune de excepție. Diamantele sunt nemuritoare, am asigurat-o, nepierzându-și niciodată valoarea. Așadar, soțul ei ar face cu asta un plasament sută la sută sigur. Am lăsat-o să rumege aceste considerații după care, pe un ton cât mai degajat cu puțință i-am spus că pentru colierul cu diamante prețul va ajunge undeva, pe la un milion și jumătate de dolari. Nici n-a clipit. Și de ce-ar fi făcut-o? Soțul ei era cel care avea să tresară. Rămase acolo, pe loc, planturoasă, îmbrăcată în una din ultimele creații semnate de Norman Hartnell, cu privirea visătoare. Își spunea probabil că prietenele ei aveau să crape de gelozie, iar acest colier avea să-i crească mai mult statutul, făcând-o invidioasă chiar și pe Liz Taylor.

Și așa, în cele din urmă, doamna Plessington a comandat colierul de diamante cu care – datorită mie – casa Luce & Fremlin reușea cea mai spectaculoasă vânzare înregistrată vreodată. În total, colierul a costat, la livrare, un milion opt sute de mii de dolari.

Presa a vorbit mult de doamna Plessington și de colierul ei de diamante. Fotografia ei, având colierul la gât, scânteietor, iar mai în spate soțul, zâmbind cam amar, a fost publicată în ziare. Și-a plimbat colierul la Cazinou, la operă, la Country Club, ba chiar a oferit un bal. Apoi, o lună mai târziu, una dintre apropiatele ei, purtând un colier de diamante pe care eu n-aș fi îndrăznit să-l ofer clientelor mele, primi o lovitură îngrozitoare în cap, cu care ocazie dispăru și colierul. Femeia nu și-a mai revenit niciodată complet, o infirmieră fiind angajată să-i poarte de grijă permanent.

Furtul și mai ales modul în care fusese dus la îndeplinire

însăpăimântară pe doamna Plessington, care abia acum realizează că purta la gât un colier de diamante în valoare de un milion opt sute de mii de dolari, ceea ce reprezenta un real pericol. Drept care se grăbi să-și depună colierul în seiful secret de la bancă, refuzând să-l mai poarte. Toate acestea se petreceau în urmă cu cinci ani, iar acum, după spusele lui Sydney, ea dorea să-și vândă colierul. Știam la fel de bine ca Sydney că în ultimii trei ani doamna Plessington devenise o jucătoare înrăită, putând fi văzută seară de seară la Cazinou, mizând sume importante. Soțul ei o lăsa în pace, preferând, atunci când nu vindea parcele în Florida sau nu înălța zgârie nori, să alerge după fete. În vreme ce nevastă-sa își pierde nopțile jucând, el se afla în așternuturi cu prima pipiță care-i pica în mână. Cu toate acestea, Plessington nu era omul care să arunce banii pe fereastră. Deseori i se întâmpla să-i reproșeze cu amărăciune soției sumele enorme pe care le pierde la joc. Într-adevăr, doamna Plessington nu câștiga niciodată. Deci nu era greu de înțeles că, plină de datorii secrete, hotărâse să vândă colierul înainte ca soțul ei să descopere suma amețitoare pe care o împrumutase.

— Larry (glasul lui Sydney plesni ca un bici) mă ascuți?

Puțin îmi păsa mie de doamna Plessington, de colierul ei și chiar de Sydney. Eram mult prea obsedat de Rhea.

Totuși, i-am răspuns:

— Da, te ascult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, încearcă să te concentrezi. Tonul lui Sydney era extrem de insistent. Te implor... fă asta pentru mine. Trebuie să te întorci neapărat! De altfel, mă și întreb ce naiba poți face în mizeria asta de oraș! Spune-mi că te întorci și că mă scoți din necazul ăsta!

Încă o dată, soarta hotăra pentru mine. Câteva minute mai devreme eram gata să mă sinucid. Dacă Sydney mi-ar fi cerut orice altceva, în afară de vânzarea colierului doamnei Plessington, i-aș fi trântit telefonul în nas. Însă colierul acesta reprezenta până în prezent cea mai mare realizare a mea. O dată cu crearea lui dobândisem reputația unuia dintre cei mai mari experți de diamante din lume.

Brusc, nu m-am mai simțit deprimat, creierul începând să

lucreze la randament maxim. O nouă schimbare de decor m-ar vindeca probabil de Rhea, însă țineam totuși să păstrez o porțiță de scăpare, așa, în caz de nevoie.

— Sunt încă departe de a fi refăcut, Sydney, am spus. Mai am deseori dureri de cap și reușesc cu greu să mă concentrez. Dacă mă întorc, așa cum îmi ceri, și reușesc să vând cea ce știi, ai putea să-mi acorzi un concediu mai lung, dacă va fi necesar?

— Natural, dragule. O să fac mai mult: îți dau un procentaj din afacere și, dacă ai nevoie, șase luni de concediu. Trebuie să recunoști că mai mult de-atât nu știu ce-aș putea face.

— Spune-mi, ea ce vrea?

Începu jocurile lui obișnuite dinainte de a da un răspuns:

— Încă nu am discutat. Are însă nevoie urgentă de bani. I-am spus că urmează să te consult, ca să tratezi tu direct cu ea.

Am avut iarăși o ezitare, cu gândul la Rhea, după care, brusc, m-am hotărât.

— Bine. Plec imediat. Poimâine sunt la Paradise City.

— Nu veni cu mașina. Ia un avion pe cheltuiala mea. Nici nu-ți dai seama ce ușurat mă simt! Luăm cina împreună. Ne întâlnim la La Palma, în jur de ora nouă... De acord?

La Palma era unul dintre cele mai la modă și dintre cele mai scumpe restaurante din Paradise City. Sydney încerca orice pentru a mă cuceri.

— Ne-am înțeles, am spus, închizând telefonul.

În timpul celor două ore cât a durat zborul până la Paradise City, instalat în cabina îngustă a avionului, am simțit strecurându-se în mine un gând insistent, ca un șarpe.

„Țara asta e plină de umflați pe jumătate zaharisiți, valorând milioane.”

Asta spusese Rhea.

Oare aveam să aștept și eu să devin gras, bătrân și ramolit? De ce n-aș deveni eu rapid foarte bogat? Extrem de bogat?

Mă gândeam la colierul doamnei Plessington. Un milion opt sute de mii de dolari! În calitatea mea de expert în diamante aflat în legătură cu toți negustorii de diamante din lume, n-aș fi avut nicio problemă să vând pietrele separat, cu condiția să lucrez prudent. Cumpărătorii ar fi sărit pe o asemenea ocazie.

Le vândusem de mai multe ori diamante, în contul lui Sydney, care insista ca plățile să fie făcute pe loc și cu bani gheață. Cumpărătorii îi făceau întotdeauna pe plac, având în vedere că Sydney, atunci când cumpăra de la ei, proceda la fel și – lucru important – accepta chitanțele semnate de mine.

Demontarea pietrelor și vinderea lor la diverși negustori n-ar fi ridicat nicio problemă. Dată fiind situația mea la Luce & Fremlin, n-aveam ce griji să-mi fac, deoarece Sydney nu mai trata direct cu negustorii, sarcina aceasta revenindu-mi mie. Mi-ar fi plătit deci pe loc, convinși că i-aș fi înmănat lui Sydney banii pe care, de fapt, mă gândeam să-i plasez într-o bancă din Elveția. Nimic mai simplu decât să am colierul la dispoziția mea, însă să-l fur fără a fi bănuit de nimeni, asta era altă treabă.

În fața ideii în sine de dificultate a ceea ce-ar fi urmat să fac, m-am și prins în joc. Nu era specialitatea mea să reușesc un jaf sau să fur o mașină, însă furtul acestui colier, oricât de dificil ar fi fost, era pe undeva domeniul meu și mă simțeam în stare să-l duc la capăt.

Am petrecut restul timpului, cam o oră, legănat de torsul micului avion care mă readucea la Paradise City, cu gândul la modul în care aveam să execut lovitura.

Pe Sydney l-am găsit instalat într-un separeu îndepărtat, având în față un Martini dublu. Șeful de sală mă conduse la el de parcă aș fi fost un membru al familiei regale britanice.

Ca întotdeauna, La Palma era plin, așa că am fost nevoit să mă opresc la mai multe mese, pentru a răspunde clienților care doreau să știe ce mai fac, cum mă mai simt. Când am ajuns, în sfârșit, lângă Sydney, m-a luat de mână, exclamând:

— Larry, dragule, nu-ți închipui cât îți sunt de recunoscător pentru că te-ai întors! (Pe cuvântul meu, avea și lacrimi în ochi.) Încă nu arăți foarte bine, mi se pare că ești tras la față. Cum te simți? Călătoria cu avionul nu te-a obosit prea tare? Nu pot să-mi iert că a trebuit să te chem de urgență îndărăt, însă sper să mă înțelegi.

— Nu mă simt deloc rău, Sydney. Nu-ți mai face atâtea probleme. Drumul cu avionul a fost foarte bun. Odată pornit însă, comandă un Martini dublu, iar când șeful de sală se

îndepărtă, încep cu întrebările: cum stăteam cu sănătatea, cum îmi petreceam timpul, pentru ca, în fine, să vrea să afle dacă nu cumva despărțirea noastră fusese prea apăsătoare.

Eram obișnuit cu aceste demonstrații, așa că i-am retezat-o scurt:

— Ascultă, Sydney, hai să vorbim despre afacerea noastră. Mă simt totuși obosit și-aș vrea să mă duc să mă culc imediat după cină. Să nu mai pierdem deci timpul, discutând despre sănătatea mea.

Mi se aduse paharul cu Martini, apoi Sydney comandă: caviar, sufle de homar și șampanie.

— Ești de acord, Larry? întrebă. E ușor și în același timp hrănitor. Ai să vezi ce bine o să dormi după asta. L-am asigurat că era perfect și punctul meu de vedere.

— Așadar, vrea să-și vândă colierul? am început, imediat ce șeful de sală dispăru, după ce dăduse comanda la doi chelneri, ordonându-le expres să aibă grijă de noi, în cele mai mici amănunte.

— Ieri a venit să mă vadă, povesti Sydney. Tremura ca o frunză. O cunosc de ani de zile pe bătrânica asta, biata de ea, iar ea mă consideră prieten foarte apropiat. Mi-a mărturisit că ar avea nevoie cât mai repede posibil de o sumă importantă și că Henry nu trebuie să știe nimic. La început am crezut că voia să mă tapeze de bani, așa că deja căutam de zor un pretext cu care să scap, noroc că ea a trecut imediat la subiect. Dorea să vândă în secret colierul – chiar a insistat asupra acestui cuvânt – în secret, nedorind cumva ca soțul ei să afle. M-a întrebat cât eram dispus să-i dau pe el?

— E vorba, desigur, de datorii la joc, nu?

— Nu mi-a spus, însă nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Cred că e până-n gât înglodată în datorii. Evident, imediat ce mi-am dat seama dincotro bătea vântul, m-am retras în spatele unei perdele de fum. I-am spus că doar tu singur ai putea trata această afacere, tu fiind expertul nostru în diamante, dar că poate conta pe discreția ta. I-am mai spus că momentan ești plecat, însă imediat ce te întorci te voi pune în legătură cu ea. Biata băbătie, probabil că a făcut în chiloți. Mi-a declarat că în

niciun caz nu putea aștepta, întrebându-mă când te întorci, pentru că afacerea era urgentă, extrem de urgentă. I-am promis atunci să fac tot posibilul să te aduc îndărăt chiar în seara asta și cu asta ne-am despărțit. Ai vrea să te vezi cu ea mâine dimineată, Larry? Nici nu poți să-ți imaginezi în ce stare se află. E proastă, dar în fond e de treabă, așa că mă simt nu știu cum s-o văd că se chinuie atât. Ce zici, vrei să te ocupi de asta?

— Pentru asta am venit, nu?

Ni se servi caviarul și am reluat, ungând cu unt o bucățică de pâine prăjită:

— N-ai nicio idee despre prețul pe care intenționează să-l ceară?

— E un subiect pe care m-am ferit să-l abordez, fiindcă nu voiam să intru pe terenul tău. Nu i-am pus nicio întrebare. E rândul tău să joci, Larry.

— Sydney, e o treabă delicată, l-am atenționat, întinzând caviar pe bucățica de pâine. Îți dai desigur seama că vom fi obligați să demontăm colierul, întrucât nu putem spera să-l vindem așa cum se prezintă. Presa s-ar amesteca imediat, iar dacă dl. Plessington ar vedea în ziare fotografia vreunei femei purtând colierul, îți dai seama ce-ar păți biata doamnă Plessington! M-am gândit la toate astea, în timpul zborului înapoi. Am putea face noi înșine o afacere formidabilă. Am putea vinde aceste pietre la două milioane de dolari, însă ar trebui să ne mișcăm în vârful picioarelor.

— Două milioane de dolari! făcu Sydney, cu ochii ieșiți din orbite.

— Uite cum văd eu lucrurile. Mă întâlnesc cu doamna Plessington și-i explic că dacă acceptă să vindem colierul așa cum este, îl reprimim la cât a costat-o... adică la un milion opt sute de mii de dolari. După cele ce mi-ai spus – și nu voi scăpa din vedere să-i subliniez faptul că vânzarea colierului va face în presă tot atâta zgomot cât și cumpărarea – se va speria și va refuza. În acel moment îi voi atrage atenția că, odată dezmembrat, colierul va pierde mult din valoare. Vom fi obligați să vindem pietrele separat, iar în condițiile acestea nu-i vom putea oferi decât cel mult nouă sute de mii de dolari... deci

jumătate din cât a plătit. Dacă acceptă – ceea ce e foarte probabil – îi plătești nouă sute de mii și colierul este al nostru. (Cum Sydney era pe punctul de a mă întrerupe, i-am făcut semn cu mâna.) Lasă-mă să termin. După asta tu vei desena un nou colier utilizând toate pietrele doamnei Plessington. Îi voi încredința lui Chan execuția acestuia și voi căuta în America de Sud, India sau Orientul Mijlociu un amator capabil să-l cumpere cu două milioane de dolari. Vei avea astfel, un beneficiu de un milion o sută de mii de dolari, o sumă foarte frumoasă, cred.

Sydney uitase de caviar, rezemat de spătarul scaunului. Se uită la mine îndelung, pentru ca într-un târziu să exclame șocat:

— Dar nu putem face așa ceva! Să realizăm un asemenea beneficiu pe spinarea acestei biete și dragi bătrânici!

— Afacerile sunt afaceri, Sydney, am spus depunând un strat gros de caviar pe pâinea prăjită. Întreabă-l și pe Tom, vezi, el ce părere are?

— Tom! strigă, ridicând brațele spre cer. Are un calculator în loc de suflet și o casă de marcat în loc de inimă.

— Ei vezi, tocmai de-aia mănânci tu icre negre, am punctat.

El mestecă un timp îmbucătura pe care o băgase în gură, reflectând la cele spuse de mine.

— Chiar crezi că poți vinde colierul cu două milioane de dolari?

— De ce nu? (Nu credeam deloc, însă cu asta încercam să-i iau ochii lui Sydney.) Cei de la Burton, de exemplu, ar pune un asemenea preț, cu condiția ca tu să le desenezi un colier de perle pe lângă care toate celelalte să pară niște bagatele.

Chipul lui Sydney se luminează. Acesta era genul de provocare cu care-i făcea plăcere să se confrunte.

— Mă simt în stare de așa ceva, exclamă. E magnifică ideea ta, Larry! Ai ceva în căpșorul acela!

Îl cucerisem, era clar, așa că m-am liniștit. Am băut câte-o cupă de șampanie, după care m-am aventurat iarăși pe gheața subțire a aventurii.

— Toate astea vor lua timp, Sydney. Va trebui să iau avionul până la Hong Kong. Chan va cere cel puțin o lună ca să execute colierul. În fine, voi avea nevoie de cel puțin trei luni, dacă nu de

cinci, pentru a găsi un cumpărător. Iar în tot acest timp, ce se va întâmpla cu doamna Plessington?

Sydney rămase cu gura căscată, uitându-se la mine. La asta nu se gândise.

— Era prea frumos să fie adevărat, știam eu! Femeia nu poate aștepta! După părerea mea, nici măcar o săptămână!

Apăru chelnerul care strânse farfuriile, așa că am tăcut, așteptând să ne aducă sufleul de homari. Abia după aceea mi-am lansat mica bombă, neștiind dacă-și va atinge obiectivul sau nu.

— După cum văd eu lucrurile, Sydney, dacă vrem să ne iasă afacerea asta, va trebui ca tu să-i împrumuți doamnei banii, până când vom vinde colierul.

— Nouă sute de mii de dolari! făcu, cu glasul sugrumat, deschizând ochii cât cepele.

— Îi împrumuți cu dobândă de șase la sută, iar la vânzarea colierului încasezi două milioane de dolari. Ia, întreabă-l pe Tom, să-ți spună dacă nu e o afacere minunată.

— Dar nu-mi pot permite să-i împrumut o asemenea sumă!

— Nici nu se pune problema. Sarcina va cădea în grija casei Luce & Fremlin.

— Dar Tom n-ar împrumuta niciodată vreun ban, indiferent cui... fie el și Nixon.

— În cazul ăsta o vei face tu. Banca îți va da banii. Ce ai de pierdut? Intri imediat în posesia colierului, nu? Să admitem că n-aș obține pe el două milioane – lucru care m-ar mira – dar mă oblig oricum să-l vând măcar la prețul plătit de doamna Plessington. Chiar așa, câștigul tău e dublu. Haide, Sydney... o ocazie ca asta n-o întâlnești de două ori în viață.

Luă o înghițitură de sufleu, reflectând, apoi, brusc, i-a lucit în ochi luminița lăcomiei.

— În fond, nici nu-i nevoie să-i spun lui Tom despre asta. Atâta timp cât eu sunt cel care dă banii... proprii – după ce vinzi colierul, banii la mine se vor întoarce... Ești de acord?

— De acord... mai puțin, unu la sută, comisionul pe care mi-l vei da.

Se uită la mine cu ochii pe jumătate închiși, lăsându-mă să

înțeleg din expresia chipului său că nu-i trecuse nicio clipă prin minte să-mi dea vreun comision.

— Bine... fără unu la sută, comision pentru tine. (Mi-am dat seama, din aerul său preocupat, că socotea de zor, în minte, cam ce sumă urma să încasez.)

— Îmi vei da optsprezece mii de dolari și, scăzând cei nouă sute de mii de dolari pe care-i vei plăti doamnei Plessington minus șase la sută dobândă, desigur tot vei rămâne cu un câștig net de circa opt sute optzeci de mii de dolari, sumă apreciabilă, după părerea mea.

Se gândi o vreme, apoi spuse:

— Larry, am o idee care mi se pare și mai bună. Să admitem că reușești s-o convingi pe doamna Plessington să-ți cedeze colierul pentru șapte sute cincizeci de mii de dolari. Că doar nu ea a plătit colierul. Aș putea, vânzând niște acțiuni, să refac suma. Astfel, colierul mi-ar aparține de drept și n-aș mai avea nevoie să-l amestec pe Tom. Dacă reușesc asta, iar tu vinzi pietrele cu două milioane de dolari, o să realizez un beneficiu de un milion două sute cincizeci de mii de dolari... Nu-i rău deloc, nu?

— Am crezut că nu doreai să faci beneficii pe spinarea bieteii bătrânică, am spus, încercând să par șocat.

Se mișcă pe scaun, incomodat de remarcă, apoi se lansă:

— Cum spuneai tu mai devreme, afacerile sunt afaceri.

Și lansându-mi o otheadă:

— Chiar crezi că vei reuși s-o faci să vândă la acest preț?

— Nu riscăm nimic dacă încercăm, nu? am spus, terminând suflul.

— Vezi ce poți face chiar mâine dimineață, Larry. Sunt sigur c-ai să reușești. (Pocni din degete, comandând cafele.) Uite ce-ți propun... Dacă reușești să răscumperi colierul la șapte sute cincizeci de mii de dolari, îți voi da doi la sută comision. Mai bine de-atât, ce vrei?

— Plus biletul de avion la Hong Kong și cheltuielile de rigoare, am strecurat, știind sigur că nici n-aveam să pun piciorul în Hong Kong.

— Evident, drăguțele.

— Terry e la curent cu afacerea doamnei Plessington?

— Nu-mi vorbi despre acest băiat îngrozitor. Trebuie neapărat să scap de el! se oțărî Sydney, roșu de furie. A devenit de-a dreptul imposibil!

— Despre asta puțin îmi pasă... E sau nu la curent?

— Nu, bineînțeles!

— Ești sigur? Când a venit doamna Plessington la tine, n-a încercat să afle ce dorea?

— Nu ne mai vorbim!

— Dar poate a auzit ce vorbeai?

Acest Terry începea să mă enerveze. Știa prea multe în materie de diamante, ca să poată fi pe placul meu.

— Imposibil! Când doamna Plessington a venit să mă vadă, el era ocupat cu un client.

— Perfect. Sub nicio formă el nu trebuie să afle despre această afacere. De altfel, nimeni nu trebuie să afle, pentru că altfel ea va ajunge la urechile lui Tom. Fie vorba între noi această afacere ar fi trebuit tratată de către Companie. Tom ar avea tot dreptul să ceară socoteală, dac-ar afla ce punem la cale.

Sydney se agită iarăși pe scaun, jenat.

Toate astea le știa la fel de bine ca mine.

— Nu uita că doamna Plessington este clienta casei, am insistat, dorind să-l fac să se simtă vinovat. Și-acum ascultă-mă cu atenție, Sydney. Odată ce noi tratăm afacerea asta în afara Companiei, ai face bine să execuți macheta colierului la tine acasă, nu la birou. Iar dacă intrăm în posesia colierului, iarăși ar fi de preferat să-l păstrezi la tine.

N-avea s-o afle niciodată, dar acest amănunt era de-o importanță vitală pentru planul meu.

— Sigur, spuse, fără ezitare... Această afacere va rămâne strict între noi doi... Fă tot ce poți, Larry. (Din privirea lui am înțeles că îmi acorda încredere deplină.)

Ăstuia nu-i lipsește tupeul, mi-am spus. Știe că fără mine n-ar putea crea un nou colier și nici n-ar convinge-o pe doamna Plessington să renunțe la al ei la un preț scandalos de scăzut. Plănuiește să obțină un profit enorm, fără să-și amestece și asociatul, Tom Luce, în lovitură, iar mie îmi permite să-mi ofere

un nenorocit de comision de două procente.

— Știi că poți conta pe mine, am spus.

În avion, în timp ce mă întorceam, gândindu-mă la ce voi face ca să pun mâna pe colier, simțeam unele remușcări față de Sydney. Deoarece dacă totul mergea așa cum mă așteptam, cel care-ar fi pierdut mai mult ar fi fost el, însă văzându-l acum atât de ahtiat de câștig, toate scrupulele mele se evaporaseră.

Dacă mi-ar fi spus: „Uite, Larry, o să facem afacerea asta juma-juma. Tu faci treaba, iar eu voi băga capitalul”, aș fi acceptat, însă în fața unei asemenea lăcomii, a unui asemenea egoism, ca să nu mai vorbesc despre faptul că-mi oferea doar doi la sută, am hotărât să-mi pun planul în aplicare. Puțin îi păsa c-avea s-o escrocheze pe doamna Plessington, așa că de ce mi-aș fi făcut eu probleme să-l trag în piept?

o

Prefer să nu insist prea mult asupra întâlnirii avute cu doamna Plessington. Ea nu l-a numit pe Sydney escroc pe față, însă nici departe nu a fost. A plâns, și-a frământat disperată mâinile mici și grăsuțe. Umblă de colo-colo prin salonul imens, reușind să devină caraghioasă. În ce mă privește, m-a făcut mincinos, amintindu-mi că, după cele afirmate de mine, diamantele erau veșnice și nu-și pierd niciodată valoarea. La care i-am reamintit că în cazul nostru colierul trebuia dezmembrat, dar dacă putea aștepta un an, am scoate, vânzând diamantele și platina, cel puțin un milion și jumătate de dolari. Cum însă ea avea nevoie de bani imediat, Sydney nu putea face mai mult de-atât.

În final, s-a liniștit. În fond, șapte sute cinzeci de mii de dolari sunt întotdeauna buni de luat, mai ales când n-ai dat nimic pentru ei. Nu se gândise că revânzarea unui asemenea colier nu putea trece neobservată și că presa ar fi făcut tapaj pe tema asta, argumentul convingând-o să cedeze.

A acceptat deci cecul pe care mi-l pregătise Sydney, adăugând că înceta, atât ea cât și prietenele apropiate să mai fie clienta casei Luce & Fremlin.

M-am prefăcut că încerc s-o îmbunez, dar în realitate, puțin îmi păsa de ea.

Ajunși aici, formulă o rugămintă neașteptată, care pe moment m-a dezorientat.

— În situația în care ne aflăm, ați putea să-mi faceți o favoare, declară ea. Și-anume să-mi înapoiati copia colierului meu. Pentru dumneavoastră asta înseamnă o nimica toată, însă dacă vreodată, soțul ar cere să vadă colierul, i-aș putea arăta copia. După cum îl cunosc, n-o să-și dea seama de realitate.

De unde să știe ea că tocmai pe copia asta, executată din cristale, se baza tot planul meu? Fără această imitație, cele două milioane, pe care le și vedeam în buzunarul meu, îmi zburau de sub nas.

Cu cinci ani în urmă, după ce-i livrasem doamnei Plessington colierul de diamante adevărate, Sydney mă întrebase ce s-a întâmplat cu copia.

Sydney era oricând capabil de meschinării, pentru el contând fiecare bănuț, l-am spus că imitația colierului se afla în casa de bani și că nu înțelegeam ce vroia să facă cu ea. Mi-a sugerat să i-o trimit îndărăt lui Chan, cerându-i în schimb să ne accepte o reducere... creditându-ne, de exemplu, cu trei mii de dolari. Ce altceva am fi putut face cu o imitație de colier? Dar colierul acesta de diamante era creația mea, de care eram foarte mândru. La vremea aceea reușisem câteva operațiuni valoroase la bursă, așa că dispuneam de bani lichizi. I-am promis să-i trimit copia lui Chan, întrebându-l cât ne oferea pe ea, însă n-am mai făcut-o. Am păstrat copia ca amintire. Când Sydney m-a întrebat, după un timp, ce mai era cu copia colierului, i-am răspuns că primisem de la Chan două mii cinci sute de dolari, bani pe care i-am înmânat, deși ei proveneau din contul meu din bancă.

Iată că acum doamna Plessington își cerea copia.

M-am gândit un moment, după care i-am povestit că imitația fusese și ea demontată, pietrele fiind folosite la alte machete. Am crezut că va face o criză de nervi când i-am spus asta. A insistat să-i facem imediat o altă copie a colierului original. I-am promis, atenționând-o că montura va dura iarăși cel puțin trei luni, lucru cu care a trebuit să se mulțumească.

Ne-am dus la bancă în Rolls-ul ei și a luat colierul din seif. Bijuteria se afla într-o casetă luxoasă de piele, dublată de catifea

neagră. Erau patru ani de când nu-l mai văzusem și frumusețea lui îmi tăie respirația. I-am întins doamnei Plessington cecul, iar ea îmi înmână colierul în caseta lui.

În timp ce urca scările de la sala seifurilor, ducându-se să încaseze cecul, a fost gata să cadă. Am lăsat-o discutând cu directorul băncii și-am luat un taxi, întorcându-mă acasă.

Am deschis micul seif pe care-l aveam în perete, scoțând copia colierului. Le-am pus apoi alături, originalul și copia, examinându-le cu atenție.

Sydney era, înainte de orice, un remarcabil desenator de bijuterii. În schimb, la diamante se pricepea mult mai puțin decât mine, așa că nu-l consideram în stare să facă distincția între adevărat și contrafacere. Chan se întrecuse pe sine. Poate chiar și Terry s-ar fi lăsat înșelat, cel puțin la prima privire, însă eram ferm hotărât să nu-mi asum acest risc. Prevăzusem și asta. Am depus colierul de cristale în caseta celui original, apoi originalul într-o cutie de plastic pe care am încuiat-o în micul seif din perete.

I-am telefonat apoi lui Sydney la magazin, asigurându-l că totul decursese foarte bine. Scoase câteva mici strigăte de bucurie în receptor, somându-mă în jumătate de oră să ajung la el. Locuia într-un minunat apartament cu terasă spre mare, compus dintr-o sufragerie, decorată cu gust, patru dormitoare, piscină amenajată pe terasă, un hol cu bazin-arteziană, mă rog, toate rafinamentele pe care și le putea oferi un homosexual plin de bani.

— Cum a reacționat? mă întâmpină, înainte de a mă îndruma către vasta sufragerie, nescăpând însă din ochi pachetul înfășurat în hârtie de ambalaj pe care-l aveam în mână.

— Așa cum mă așteptam să reacționeze, am răspuns. Nu te-a tratat direct escroc, însă mult n-a lipsit. S-a jurat că nu va mai pune vreodată piciorul în magazinul nostru.

— Eram sigur că va reacționa așa, sărmana bătrână, suspină Sydney. Era inevitabil. De altfel, în ultimii ani n-a cumpărat nimic important de la noi. (Vorbea, însă nu-și lua ochii de la pachet.) Deci, îl ai?...

Venise momentul crucial. M-am apropiat de o masă pe care

cădea o rază de soare, am despachetat caseta și am deschis-o. Soarele făcu să scânteieze pietrele tăiate din cristale, iar lui Sydney i se tăie respirația.

— Este o minune, Larry! O adevărată minune! Se poate spune că ai manevrat totul foarte bine! Acum, trebuie să mă întorc la muncă.

Îmi luă caseta din mână, admiră încă o dată colierul, după care închise caseta. Trecusem cu succes de prima și cea mai importantă etapă.

— Voi executa câteva machete și le vom discuta împreună, mai spuse. Am tot sfârșitul de săptămână înaintea mea.

— Sydney, asta îmi amintește că mi-am lăsat mașina la Luceville. Mă gândesc să plec mâine cu avionul și să mă întorc cu mașina. Ești de acord, dacă-mi iau liber luni?

— Dar bineînțeles! Până atunci voi avea desenele terminate și vom putea lucra după ele.

L-am urmărit apropiindu-se de un Picasso, pe care l-a desprins de pe perete și deschizând micul seif zidit în perete, pe care îl acoperea tabloul. Cunoșteam seiful, ca tip. Era unul dintre cele mai complicate și mai greu de deschis, aproape imposibil de forțat. Sydney depuse în el caseta, îl închise, apoi atârână la loc pânza lui Picasso.

— Acordă-mi seara de marți, spuse, zâmbind larg. Ne întâlnim tot aici și vom lua o cină bună, în doi. Vom examina și desenele... Să zicem la opt. E bine?

— E perfect, Sydney. Acum îți spun la revedere. O șterg la magazin.

Pe drum, în taxi, îmi spuneam că în mai puțin de douăzeci și patru de ore, aveam s-o revăd pe Rhea.

Capitolul 6

Trecuse puțin de unsprezece, când am oprit mașina la oarecare distanță de baraca celor doi Morgan. Ca întotdeauna ușa era deschisă, însă în afară de asta, niciun semn de viață.

Am coborât din mașină, pornind-o printre bălăriile sălbatice și m-am oprit în prag, cercetând interiorul. Rhea stătea la masă, cu un ziar desfăcut în față. Mă privi, ridicând capul, cu răutatea ochilor ei verzi. La vederea ei am simțit crescând în mine o dorință mistuitoare. Dumnezeule mare! Asta da femeie! Nu exista pe lumea asta alta mai excitantă, mai plină de draci, care să-ți stârnească dorința mai tare! Purta aceeași rochie de bumbac, același colier de perle bleu și cu toate astea, era voluptatea întruchipată.

— Iar ai venit? făcu, lăsându-se pe spate în fotoliul ei. Ce mai vrei amărâtule?

M-a și cuprins o furie turbată. Din trei pași am fost lângă ea și i-am plesnit două palme.

— Îți interzic să mă numești astfel! am urlat. Deja eram pregătit, convins că avea să se ridice dintr-un salt și să se arunce asupra mea, însă nu făcu nimic din toate acestea. Rămase așezată, cu mâna pe obraz și ochii măriți de surpriză.

— Bună treabă, gagiule, zise Fel, intrând. Așa trebuie tratată putoarea asta! Mă gândeam eu că n-o să treacă prea mult până să te-ntorci. Stai jos.

Fixând-o în continuare pe Rhea, nici măcar nu i-am răspuns.

— Dacă-ți mai permiți vreodată să mă atingi, ai să regreti, mă amenință ea, fără prea multă convingere.

Cum furia începea să se potolească, m-am gândit că până acum acționez greșit, implorând-o și milogindu-mă de ea. Și frate-său o cârpise. Poate că nu aprecia decât masculii care-o tratau dur.

— Dacă mă mai numești amărât, te plesnesc, am spus și, împingându-l pe Fel m-am instalat într-un balansoar. Am de

vorbit cu voi amândoi. Dacă aveți destul tupeu, s-ar putea să punem mâna pe niște diamante.

Rhea se uită la mine ca la nebuni, însă Fel izbucni într-un râs gros, adresându-se sorei sale:

— Ai văzut? Ți-am spus eu că e un tip la înălțime, proasto ce ești! N-ai vrut să mă crezi. Ți-am spus că-i descurcăreț... Astea sunt treburi pe care eu le miros.

— Gura! zbieră Rhea, care nu-și lua ochii de la mine. Iar tu, explică-te.

— Eu nu duc lipsă de bani, am spus, dar n-am atâția câți aș avea eu chef... Și nu sunt singurul. Voi doi vreți tot bani. Și-atunci, de ce n-am face o echipă, ca să facem rost de bani?

— Cum să facem rost? se neliniște Rhea, aplecându-se spre mine, cu ochii strălucind.

— Voi ați luat informații despre mine, iar în ce mă privește am făcut la fel, Rhea. Știu că ai participat la două nenorocite de jafuri, pentru care ai stat de două ori câte patru ani la pușcărie. Rezultatul: subțire de tot. Dacă fratele tău și cu tine aveți minte în cap și putere de acțiune, asta v-ar putea aduce o jumătate de milion de dolari.

Fel scoase un fluierat lung, iar Rhea rămase țeapănă, cu pumnii strânși.

— Vorbești serios? jumate de milion? întrebă el, cu glas sugrumat.

— N-am vreme de pierdut și vorbesc serios. Jumătate de milion pentru voi, jumătate de milion pentru mine.

— Pe mine nu mă prostești așa, se lansă Rhea, cu voce dură. Ce ascunde povestea asta? Crezi că-s gata să iau de bune gogoșile tale? Nu m-am născut nici eu ieri! Jumate de milion! mai vezi de alții!...

— Îți tace gura aia? urlă Fel. Termină odată cu tâmpeniile? Îți spun că tipul e în regulă! Și-apoi el, cel puțin, vede lucrurile în stil mare!

Și întorcându-se către mine:

— Dă-mi câteva detalii, bătrâne, las-o pe sor-mea. Asta nu pricepe nimic. Jumătate de milion de dolari! Dumnezeuule! Aș ști ce să fac cu banii ăștia!

— Nimic mai simplu. Tot ce aveți de făcut, amândoi, va fi să vă duceți să-i luați și să plecați cu banii.

— Vrei să zici, să ne ducem în prăvălia ta și să adunăm tot? făcu Fel, uluit.

— Nu face pe prostul. Dacă-ai încerca o chestie ca asta, ai ajunge amândoi în pușcărie, înainte să aveți timp să ziceți hop. Nu! Lovitura pe care o am eu în vedere e ușoară, sigură și simplă.

— Și rolul tău în afacerea asta care e? interveni Rhea, neîncrezătoare. Tu o să stai deoparte, în vreme ce noi facem treaba, și dacă iese nasol, nici pe-acolo n-ai trecut, nu?

— N-are cum să iasă prost. E foarte simplu totul. Eu organizez totul și mă ocup și de plasarea diamantelor. Fără mine, banii nu se fac. Dacă n-aveți destulă îndrăzneală, spuneți-mi. N-o să fie prea greu să găsesc pe altcineva.

— Ei, tu-i mama mă-sii, da' știu că te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară! exclamă Fel, plin de admirație. Ce s-a întâmplat, gagiule?

— Voi sunteți cei care m-ați făcut să mă schimb. Mi-ați dat temă de gândire.

Și adresându-mă Rheeli:

— M-am hotărât să n-aștept până o să ajung un umflat ramolit, ca să am bani. Îi vreau acum.

Rhea continua să se uite la mine suspicioasă.

— Bun, și-atunci treaba asta în ce constă? întrebă, încruntând sprâncenele. (Am înțeles că reușisem, în sfârșit, să-i trezesc interesul.) Nu te mai învârti în jurul cozii. Zi-i de-a dreptul.

Eram pregătit pentru întrebarea asta, așa că am scos din portofel o fotografie a colierului de diamante al doamnei Plessington și-am pus-o pe masă, în fața ei.

— Uite în ce constă. Un milion opt sute de mii de dolari, în diamante.

Fel se aplecă peste umărul soră-sii. Îi studiam și-am văzut aprinzându-li-se în ochi o lucire lăcomă, din care am înțeles că îi prinsesem în cârlig, așa cum făcusem și cu Sydney.

— Dacă o zbârcim, luăm cel puțin douăzeci de ani, comentă

Rhea, ridicând ochii spre mine.

— Ce Dumnezeu! răcni Fel. Nu mai termini odată cu aiurelile? Trebuie să pui tu bețe-n roate tot timpul. Mai taci naibii din gură!

— Eu am fost în pușcărie... nu tu, izbucni ea. Când e vorba să spui tâmpenii, nu te întrece nimeni.

— N-o să intrați în pușcărie, i-am asigurat. Lăsați-mă să vă explic cum stă treaba.

Și le-am povestit despre colierul de diamante al doamnei Plessington, arătându-le tăieturi din ziare, cu fotografii în care aceasta apărea împopoțonată cu colierul ei. Le-am mai spus că, din cauza patimii ei nestăpânite pentru joc, se îndatorase până-n gât, văzându-se nevoită să-și vândă colierul, în cel mai mare secret. Patronul meu profitase, răscumpărându-i-l cu rabat și-și propunea acum să-l dezmembreze, remontându-l apoi sub altă formă, pentru a-l vinde astfel cu un beneficiu cât toate zilele.

— Numai că javra asta mi-a oferit, plin de generozitate, un comision de doi la sută, și-atunci m-am hotărât să-i iau colierul. În situația mea de expert, pot simplu de tot să-i vând pietrele, scoțând din asta un milion. Iar milionul ăsta îl împart cu voi doi, jumătate-jumătate.

Și reluând expresia preferată a lui Sydney:

— Mai corect de-atât, ce vreți?

— Ce să zic, mi se pare al naibii de generos, se miră Rhea, care nu-și lua ochii plini de neîncredere de la mine. Ce ascunde chestia asta? Știi bine că ne-am fi băgat chiar pentru de zece ori mai puțini bani. Deci, încă o dată: ce se ascunde aici?

Mi-am dat seama că mersesem prea departe. Avea perfectă dreptate. Dacă le ofeream doar cincizeci de mii de dolari, tot ar fi acceptat, pe loc, însă acum nu mai puteam schimba vorba. Făcusem prostia, iar acum trebuia să adorm bănuielile Rheeli. Cu chipul impasibil, i-am susținut privirea, anunțând:

— Uite cum văd eu lucrurile. Pentru că voi veți executa partea periculoasă a operației, împart câștigul cu voi. În felul acesta veți fi mulțumiți și vă veți ține gura. N-aș vrea, pentru nimic în lume, ca odată lovitura dată, să încercați să mă șantajați ca să-mi mai stoarceți niște bani. De-asta am hotărât să

împărțim prăjitura pe din două.

— Îl duce capul pe tipul ăsta, spuse Fel, în culmea agitației. Și-a pus creierii la treabă. Ai dreptate, bătrâne. Cu o jumate de milion în buzunar, n-o să mai auzi niciodată de noi.

— Partea periculoasă? făcu Rhea, speculând încă una din gafele mele. Parcă spuneai că lovitura e simplă și ușoară. Și-atunci, de unde-ar putea veni pericolul?

— Mai corect ar fi fost să spun partea efectivă și nu periculoasă a loviturii, însă oricum, va trebui să fiți cu ochii în patru. Mi-am propus ca pe viitor să fiu mai atent. Bou cum era, fratele ei înghițea orice, în timp ce ea rămânea la fel de periculoasă ca un cuib de șerpi cu clopoței.

Mă studie îndelung, după care întrebă:

— Ce-avem de făcut, noi doi, în toată treaba asta?

— Mai întâi, veți trece drept oameni la locul lor: un frate și-o soră în vacanță. Cu banii pe care mi i-ați stors, o să vă cumpărați niște haine ca lumea. Apoi vă veți duce la Paradise City, unde vă veți instala în motelul Pyramides, sub numele de John și Mary Hali. (Am scos pixul din aur masiv, cu care am notat numărul meu de telefon pe marginea unuia dintre ziarele ce zăceau pe masă.) Sunați-mă marți, după miezul nopții, ca să-mi dați numărul camerei voastre. Nu vreau să-l cer eu de la recepție. Voi veni la motel miercuri seara, la zece când vă voi da toate detaliile de care veți avea nevoie. Lovitura o veți putea da vineri însă, pentru mai multă siguranță, o să vă confirm totul miercuri seară.

— Tot nu ne-ai spus în ce va consta lovitura asta, făcu Rhea, continuând să mă studieze. Țin să știu asta.

— Patronul meu și cu mine vom fi ocupați să facem o triere între desenele executate de el pentru un nou colier, cel vechi aflându-se pe masa de lucru, în apartamentul său luxos, cu terasă. Rolul vostru va consta în a pătrunde în forță în casa lui și de a ne lega, ca să nu putem da alarma. O să luați colierul, după care plecați, așa cum ați venit. Simplu ca bună ziua.

— Deci, asta e! exclamă Fel. Ești sigur că n-o să fie mai complicat de-atât? Atunci n-avem de ce să ne batem capul, nu? Intrăm în cotețul omului și luăm rahatul ăla.

— Exact. (M-am ridicat.) Alte întrebări mai aveți?

— De pistoale avem nevoie? vru să știe Fel.

— Da, dar nu încărcate, întrucât nu veți întâmpina nicio rezistență. Vă veți mulțumi să le îndreptați spre noi, m-ați înțeles? Pistoale, da, însă fără gloanțe.

— Clar. Știi de unde să fac rost de două pușcoace.

— O să vorbim despre toate astea, mai în detaliu, miercurea viitoare. Lăsați pe mine, că organizez eu totul. Tot ce vă cer pentru moment, e să încercați să aveți o aparență respectabilă, îmbrăcându-vă corect și, mai ales, încercând să nu atrageți atenția asupra voastră.

Apoi, adresându-mă direct Rheel:

— Mai ai alte întrebări?

— Există, cu siguranță, un cui pe undeva. Dar unde? Întrebă ea, fixându-mă, cu sprâncenele încruntate. Asta-i întrebarea mea. Din punctul meu de vedere, afacerea asta pute. O jumătate de milion de dolari pentru o lovitură simplă și ușor de executat și care nu prezintă niciun risc, asta ascunde un rahat. Care e jocul tău?

— Crezi c-ai putea găsi pe cineva care s-o înlocuiască? am întrebat, întorcându-mă către Fel. Sora ta începe să mă calce pe nervi. De fapt, doi tipi ar fi mai buni decât unul însoțit de o scârboasă atât de neîncrezătoare.

— Nu-i da atenție, rânji Fel. Ea trebuie să discute tot timpul. Marți seara o să fim la motel, gagiule.

— Dacă marți la miezul nopții n-am vești de la voi, o să înțeleg că n-ați avut destulă îndrăzneală ca să dați lovitura asta.

Spunând asta, am plecat.

○

De cinci ani de când lucram pentru Sydney, mi se întâmplase de mai multe ori să mă duc la apartamentul său cu terasă.

Portarul de noapte, Bert Lawson, mă cunoștea bine, întâmpinându-mă cordial, de câte ori deschideam ușa. Ușa de sticlă care permitea accesul în hol se încuia la zece seara. Din acel moment, Lawson intra în ghereta sa, uitându-se la televizor. Nu ieșea de-acolo decât pentru a da drumul rarilor vizitatori, sau pentru a răspunde unor și mai rare apeluri telefonice.

Cei patru ocupanți ai imobilului de lux aveau cheia de la ușa de intrare, de care se serveau după zece seara. Însă în afară de Sydney, ceilalți trei locatari, vârstnici, nu ieșeau niciodată seara, lucru care-mi convenea. Ușa de sticlă era prevăzută cu o broască Yale. Cum după ora zece, Lawson încuia, ușa nu mai putea fi deschisă decât cu ajutorul unei chei. Deci pentru mine n-ar fi reprezentat nicio dificultate să vin să-l văd pe Sydney după ora zece. Lawson mi-ar fi deschis ușa, aș fi luat ascensorul până la ultimul etaj, după care urma să cobor pe scări, înapoi în hol. Între timp, Lawson ar fi intrat în ghereta lui, la televizor. N-aș fi avut deci decât să traversez holul în vârful picioarelor, să descui ușa, după care să urc pe scări până la apartamentul cu terasă al lui Sydney.

Ușa de la apartamentul lui Sydney avea și o broască Yale. Cum își uita veșnic cheile, ușa lui stătea rareori încuiată, asta pentru că știa că intrarea imobilului era supravegheată pe timpul zilei și încuiată pe timpul nopții. Dacă în seara loviturii pe care o puneam la cale ar fi pus zăvorul, în timp ce mă aflam deja la el, aș fi găsit eu un motiv să descui. Aș fi putut, de exemplu, să-mi las mapa cu documente în antreu, să mă duc după ea când Sydney se afla la masa de lucru, ocazie cu care aș fi descuiat și ușa, fără zgomot. Esențial era ca Rhea și Fel să dea năvală în apartament, luându-l pe Sydney prin surprindere. După cum îl cunoșteam, probabil c-ar fi leșinat de frică. Simpla vedere a unui pistol l-ar fi redus la zero. Din partea asta n-aveam nicio teamă, însă pentru a îndepărta dinspre mine orice bănuială, ar fi trebuit să fac pe curajosul. I-aș fi recomandat lui Fel să-mi ardă un mâner de pistol în cap. Ideea nu-mi plăcea deloc, însă așa scăpăm de orice bănuială. Având însă în vedere că în timpul accidentului de mașină suferisem o comoție cerebrală, urma să-i atrag atenția lui Fel să mă pocnească de preferință peste mutră și nu în cap.

Asemenea gânduri îmi treceau prin cap, în timp ce mă întorceam, la volanul mașinii, spre Paradise City. Cu toată neîncrederea pe care mi-o arăta Rhea, aveam impresia că atât ea, cât și Fel erau acum bine prinși în undiță. Numai că dacă-și închipuiau că ar putea pleca cu diamante în valoare de un

milion opt sute de mii de dolari, luau o plasă de zile mari.

Planul meu consta în a-i pune să fure colierul de cristale. În timpul zborului spre Paradise City, în avion, realizasem că începeam să mă tem de Rhea. Iar acum, pe când mă întorceam cu mașina, m-am surprins întrebându-mă dacă țineam într-adevăr să mă asociez cu ea. Aveam chef să mă culc cu ea, asta sigur, însă aveam și mai mare chef să-mi îndes în buzunar un milion de dolari. Dacă-aș fi putut s-o am pe curva asta vulgară, nu m-aș fi dat îndărăt, însă în cursul ultimei noastre întâlniri realizasem cât putea fi de lacomă, nemiloasă, lipsită de orice sensibilitate. Rulând în continuare pe șosea, mi-a trecut prin cap, la un moment dat, ideea de a-i trage în piept pe amândoi. Numai că, în opoziție cu dobitocul ei de frate, Rhea n-avea încredere în mine. Trebuia deci ca, miercuri seara, s-o manipulez cu maximă prudență.

Fiindcă dacă ea, ca o pisică sălbatică ce era, ar fi simțit capcana și refuza să mai ducă lovitura până la capăt, m-aș fi aflat în fața unui eșec total. Fără Fel și Rhea nu puteam face nimic. N-aveam nicio relație în lumea infractorilor și nici nu puteam da anunț la ziar prin care să caut doi tipi dispuși să fure bijuterii.

Totul urma să depindă de modul în care reușeam să aranjez lucrurile miercuri seara. Rhea avea să vină la motel, asta era sigur, însă între timp putea să se mai fi gândit, să mai fi căutat unde putea să se afle șmecheria loviturii și pentru care motiv le oferisem eu, ca un idiot, jumătate de milion de dolari. După expresia pe care o citisem în privirea de gheață a ochilor ei verzi, explicația mea n-o convinsese deloc.

Eram însă sigur de cel puțin un lucru. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap ideea că era vorba de o imitație și nu de colierul adevărat. Chiar faptul că îi lăsam să pună mâna pe o asemenea bijuterie trebuia să-i îndepărteze bănuielile. Colierul constituia o momeală căreia n-avea cum să-i reziste. Odată colierul ajuns în posesia ei, urma să creadă că totul îi era permis și cu atât mai mult ar fi crezut că nu puteam face nimic împotriva ei.

Marti dimineața, când am ajuns la magazin, Jane Barlow, secretara mea, m-a anunțat că Sydney nu se simțea bine și nu venea la birou. Am dedus că macheta noului colier îi dădea serios de furcă. Mă gândeam să-i telefonez, însă Terry dădea târcoale și nu-mi convenea. Am hotărât să-l sun în pauza de prânz.

În cursul dimineții, afacerile meraseră pe roate. Am vândut un set de cercei de diamante, o brățară și un inel de logodnă, toate astea până la prânz.

Am intrat într-o cabină telefonică și i-am telefonat lui Sydney care mi s-a părut deprimat.

— Larry, dragul meu, nu merge deloc. Am lucrat din toate puterile în sfârșitul ăsta de săptămână și încep să fiu disperat.

Nu era genul lui Sydney, dar se apucase de o treabă dificilă, asta știam.

— Ce să-i faci, Sydney, două milioane de dolari nu se câștigă stând cu degetul în nas. Cel puțin pentru diseară vei avea ceva să-mi prezinți?

— Să-ți prezint? Țipă cu glas spart. Am sute și sute de proiecte pe care să ți le-arăt. Nici nu mai vreau să le văd!

— Nu te enerva. O să vin pe la nouă și o să le examinăm împreună, pe îndelete... De acord?

— Ascultându-te, parcă mai capăt puțină încredere... Voi comanda la Claude o cină consistentă... Vino puțin mai devreme... pe la opt, să zicem.

— Îmi pare rău, dar n-am cum. Vin așa cum am stabilit, la nouă, am spus, după care am închis.

Țineam cu tot dinadinsul ca, în timp ce ne ocupam de colier, să avem întâlniri târzii. Făcea și asta parte din plan.

Claude, omul la toate al lui Sydney, era un homosexual dolofan care lucrase un timp ca ajutor de bucătar la Maxim's, din Paris. Sosea în fiecare dimineață la opt punct și pleca seara, tot atât de precis, la zece. Un veritabil maestru, care întreținea perfecțiunea în luxosul apartament al lui Sydney cu ajutorul a două femei, negrese, care făceau grosul muncii. Seara, puțin după ora nouă, Claude îmi deschise, luminându-se la față când mă văzu. Eram unul dintre rarii prieteni ai lui Sydney față de

care nutrea simpatie.

— Bună seara, domnule Larry. Permiteți-mi să vă spun că mă bucur să vă știu însănătoșit. (Privirea sa călduroasă mi se păru sinceră.) Vă rog să intrați, domnul Sydney vă așteaptă.

Și coborând glasul:

— Cina va fi gata foarte curând, așa că aș vrea să vă rog să nu vă lungiți prea mult, bând aperitive. I-am promis, intrând în vasta sufragerie unde l-am găsit pe Sydney instalat la masa de lucru, cu un Martini triplu lângă el.

— Larry! Doamne, ce plăcere îmi face să te văd!... Trăiesc un adevărat coșmar! Vino să-ți dai cu părerea.

Mi-am turnat un Martini, ca de la altul, după care m-am adâncit într-un fotoliu comod.

— Nu chiar acum, Sydney. Mai întâi să mâncăm. Avem toată noaptea în fața noastră.

— Am un cap cât toate zilele. (Sydney își luă paharul și veni să se așeze alături de mine.) Mă întreb dacă voi ajunge să scot ceva. N-am închis ochii noaptea trecută! Nu fac decât să mă gândesc la cei șapte sute cincizeci de mii de dolari pe care i-am dat acelei femei îngrozitoare! Probabil am făcut-o într-un moment de nebunie. Mă întreb dacă-i voi mai vedea vreodată.

— Calm, haide, liniștește-te... Nu numai că vei reintra în posesia banilor, dar vei realiza și un profit enorm. Așadar, Sydney, nu te agita Vom vedea totul după cină.

Deși îmi dădeam seama că nu-l interesa, i-am povestit pe larg întâmplările de la magazin, vânzările pe care le făcusem, cui vândusem, adăugând că unii dintre cumpărători se interesaseră de el.

Tot trăncănind, mi-am terminat paharul de Martini, moment în care Claude a venit să anunțe că masa era servită. Ce mai cină! Ouă de goeland, pulpă de miel Eduard al VII-lea, una dintre specialitățile de la Maxim's. După masă, am revenit în salon. L-am auzit pe Claude plecând și închizând ușa după el și m-am întrebat dacă trăsese yala.

— Mă duc până la toaletă, după care îți aparțin în întregime, i-am spus lui Sydney, care se instalase la masa de lucru. Am fugit până în antreu, constatând că yala nu era închisă apoi, intrând

la toaletă, am tras apa de formă și-am revenit în salon.

Jumătatea de oră care-a urmat am petrecut-o studiind desenele lui Sydney, unul câte unul. Pentru mine asta era o pierdere de timp, eu știind perfect că nu va exista niciun colier, însă trebuia să joc comedia până la capăt. Dintre toate machetele, am ales trei, spunându-i că mi se păreau apropiate de ceea ce doream.

— Crezi, într-adevăr, Larry? întrebă Sydney neliniștit. Sper că n-o spui numai așa, din bunătate față de mine.

— Când crezi machetele astea, ai în față colierul?

— Păi... nu, răspunse, surprins. Îl păstrez în seif.

— Aici e treaba! am pocnit din degete. De-asta întâmpini atâtea greutăți. Dacă ai avea colierul sub ochi, te-ar inspira.

Mă privi cu gura căscată apoi, brusc, un zâmbet larg îi lumină chipul.

— Uite că nici nu mi-a trecut prin cap! Ce deștept ești! Cred că ai dreptate.

Trecu la ritualul obișnuit. Dădu jos tabloul lui Picasso, deschise seiful. Avea deplină încredere în mine, știam, și cu toate astea se interpușe între mine și seif, ca să mă împiedice să descifrez combinația. Seiful ăsta îl costase o mică avere, iar sistemul său de securitate reprezenta un secret care ținea să-l păstreze doar pentru el.

Depuse colierul pe masă și am direcționat fascicolul de lumină al lămpii de birou direct pe pietrele imitate. Erau mai mult decât înșelătoare.

Așezat la masa de lucru, studie colierul timp de câteva minute după care, alegând una dintre cele mai reușite machete, rămase cu ochii la ea.

— Larry, dragă, ai perfectă dreptate. Degradeul meu nu-i bun. Ce tâmpit sunt! Sigur că pot face mai mult de-atât.

Se apucă să creioneze de zor schițe peste schițe, iar eu am rămas să mă uit, fumând. În mai puțin de o jumătate de oră, după trei încercări nereușite, puse pe hârtie o schiță atât de bună încât aș fi numit-o capodoperă, oprindu-l să mai continue, dacă n-aș fi avut nevoie de încă o ședință de lucru. Așa că mi-am moderat entuziasmul.

— Asta e! Simt că m-apropii! exclamă. Ia uită-te! Avea perfectă dreptate, dar eu m-am mulțumit să iau un ton rezervat, spunând doar:

— Da, ar merge.

— Cum... dar e perfect! Ai văzut unde am plasat cea mai mare dintre pietre. Cum naiba de nu m-am gândit înainte?

— E foarte bine, am spus încruntându-mă și dând din cap.

— Nu găsești perfectă schița asta, întreabă neliniștit.

— Aproape. Un asemenea colier l-aș putea vinde cu un milion și jumătate, însă nu uita că noi vrem două milioane.

— Refuz categoric să mai adaug noi pietre, dacă asta vrei să spui, se enervă Sydney.

— Nu... Bineînțeles că nu. Dispunerea pietrelor e perfectă. Montura lor îmi place mai puțin. Poate e puțin prea clasică. Să nu ne grăbim, Sydney. Lasă-mă să mă gândesc. O să revin vineri seară. Până atunci găsim cu siguranță soluția.

— Vineri seara? spuse, consultându-și agenda. Nu. Vineri e imposibil. Am un dîneu ucigător de la care nu mă pot eschiva. Ar fi mai bine joi.

— Ne-am înțeles atunci pentru joi. (M-am ridicat, spunându-mi că aveam întreaga zi de miercuri și cea de joi, până la zece seara, pentru a pune la punct lovitura, timp suficient.) Am să vin pe la zece și ceva, pe urmă o șterg la Hong Kong.

— Mai bine vino devreme, să și mâncăm, Larry. Claude o să-ți prepare felurile tale preferate.

— Imposibil. Iau cina cu alde Johnson. (Ceea ce era o minciună, evident.) Să mă ierte Dumnezeu, mămica Johnson își dorește o broșă de diamante. După ce-mi dau seama cât de cât ce vrea, o să-ți cer să faci niște desene.

— Molusca aia infamă! oftă Sydney. Întotdeauna numai băbățiile își oferă cele mai reușite bijuterii!

— Ce să-i faci, dacă la ele sunt banii, am spus, punând în mapă cea mai reușită dintre schițe.

— Cum te mai simți, Larry? Încă nu arăți așa cum te știam eu, declară Sydney, conducându-mă până la ușă.

— Încă mă simt obosit. Nu știu dacă voi pleca într-o croazieră, după ce vindem colierul... în sfârșit, dacă nu-ți voi

crea probleme cu asta.

— Odată colierul vândut, Larry scumpule, poți să te duci și pe lună dac-ai chef. Pe cheltuiala mea.

După ce a închis ușa, am așteptat o clipă, cu urechile ciulite. N-a pus yala.

Hotărât, șansa părea să fie de partea mea.

Pe la unsprezece și douăzeci, am ajuns acasă. După ce mi-am turnat un whisky cu sifon, m-am instalat confortabil, trecând în revistă situația.

Pornind de la ideea că Rhea și Fel mușcaseră momeala și deci ar fi acționat, aveam acum siguranța că n-ar fi întâmpinat nicio dificultate la pătrunderea în imobil și apoi în apartamentul lui Sydney.

Brusc, mi-am amintit că Rhea avea cazier judiciar, deci ar fi trebuit să poarte mănuși. O singură amprentă digitală și tot planul meu s-ar fi dus de râpă, pentru că nu-mi făceam iluzii: dacă erau arestați, m-ar fi dat în gât imediat.

Dar oare poliția ar fi fost ea amestecată în povestea asta? Poziția lui Sydney era delicată. Dacă anunța poliția, Plessington ar fi aflat că nevastă-sa vânduse colierul. Lui Sydney probabil puțin i-ar fi părut de asta, însă cu siguranță n-ar fi dorit ca asociatul său, Tom Luce, să afle dedesubturile acestei afaceri. Asta risca să provoace o ruptură definitivă între ei, Sydney știind – ca și mine, de altfel – că tocmai era pe cale să calce în picioare exact principiile de bază ale asociației. Luce, omul cu principii, n-ar fi trecut ușor peste o asemenea manevră. Asta dorea Sydney să evite, cu orice preț. Ca asociat, Tom avea în ochii lui o importanță mai mare decât aveam eu, expertul lor.

Dar, ar accepta Sydney să lase să-i zboare de sub nas șapte sute cincizeci de mii de dolari, fără să facă nimic?

Cu toate că era extrem de bogat, pierderea unei asemenea sume l-ar înnebuni. După ce m-am gândit de două ori, am ajuns la concluzia că ar prefera să piardă banii, decât să înfrunte furia și disprețul lui Tom Luce, ca să nu mai vorbesc de prostul renume pe care i l-ar crea doamna Plessington povestind amicelor ei, clientele noastre cele mai bogate, că nu era de încredere. Iar dacă el nu s-ar gândi la asta, aș avea eu grijă să-i

aduc aminte.

Dacă n-ar amesteca poliția în toată treaba asta, aş fi salvat. Aş vinde colierul piatră cu piatră, plasând banii în Elveția, timp în care aş mai lucra pentru Sydney, trei, patru luni. În cele din urmă, aş pretexta înrăutățirea stării de sănătate şi mi-aş da demisia. Aş pleca în Europa, definitiv, de exemplu în Elveția, cu un milion de dolari în buzunar.

A, dar mai erau Rhea şi Fel. Cum ar reacționa ăștia descoperind că în loc de un colier adevărat furaseră o imitație? Puteau fi la fel de periculoși, la fel de greu de doborât ca şi Spooky. Participând direct la furt, n-ar îndrăzni să mă denunțe, însă probabil ar pomi în urmărirea mea.

Am analizat problema şi din acest unghi. Mi-am adus apoi aminte că lovitura pe care mi-ar trage-o Fel peste ochi, cu mânerul pistolului, ar îndepărta orice bănuială care-ar plana asupra mea. Ar fi chiar în avantajul meu. Aş invoca starea nervoasă şi-aş dispărea imediat. După părerea mea, Rhea şi Fel ar avea nevoie de vreo zece zile până să-şi dea seama că au furat o copie de colier cu diamante, în acel moment, aş fi deja în Europa, departe de orice răzbunare, de unde i-aş scrie lui Sydney, anunțându-i retragerea mea definitivă.

Stăteam, sorbind din whisky şi întorcând gândurile pe toate părțile când, exact la trei minute după miezul nopții, telefonul sună. Am ridicat receptorul, constatând că mâna îmi tremura puțin.

— Carr la telefon.

— Camera 35, spuse Fel.

— Ea e acolo? am întrebat, încercând să-mi recapăt respirația.

— Cică dacă e aici! chicoti Fel.

— Măine seară, ora zece, am confirmat, închizând.

○

Ziua următoare mi s-a părut interminabilă. Din fericire, la magazin afacerile au fost liniștite, lăsându-mi timp să mă gândesc. Terry era cu ochii pe mine. În cele din urmă, curiozitatea îl învinse. Se apropie, întrebându-mă, în timp ce mă fixa cu ochii lui mici, şireți.

— Ai necazuri, Larry? Pari cam gânditor.

— Mă doare capul, am profitat de ocazia care mi se oferea pentru a atrage atenția că eram încă departe de a fi refăcut.

— Păcat, făcu, având aerul unuia care tocmai găsisese zece dolari pe stradă. Te-ai întors prea devreme la muncă. Nu pricep de ce Sydney a insistat să te întorci. E prea egoist, zău. Puteam foarte bine să-ți țin locul, având grijă și de munca mea. Ar trebui să te duci acasă și să ai grijă de durerea asta de cap. Domnișoara Barlow și cu mine ne vom descurca perfect.

Eram pe punctul de a-l trimite eu pe el undeva... însă m-am gândit că mi-ar fi în avantaj situația de suferind.

— Cred că asta am să fac, am spus, ridicându-mă. Dacă, într-adevăr, te descurci fără mine.

I-am citit în ochi surpriza. Se vedea clar că nu se aștepta la asta. În timp ce Sydney și cu mine lipseam, se putea întâmpla ca într-o vânzare mai complicată să-și dea cu stângu-n dreptu', cum se spune. Asta însă era o responsabilitate pe care o accepta fluierând. M-am îndreptat spre parcare, întrebându-mă cum se descurca Sydney cu machetele sale și dacă se lăsase convins să facă o nouă montură pentru pietre. Am considerat mai corect să-l anunț că, fiind suferind, mă duceam acasă, așa că l-am sunat dintr-o cabină telefonică.

— Sydney, i-am spus, am o durere de cap îngrozitoare. Terry a spus că se descurcă fără mine, așa că mă duc acasă.

— Scumpul de tine! Ai de o mie de ori dreptate.

Apoi, începu să bombăne:

— Alerg la magazin... Nu pot să las treaba în grija lui Terry. Am patru schițe pe care le consider încântătoare. O să-ți placă. Nu vrei să vii la mine astă seară?

— Prefer să n-o fac. Am să mă odihnesc astăzi, dacă nu te deranjează.

— Sigur că da, bineînțeles, odihnește-te.

Nu m-am dus imediat acasă. Am trecut mai întâi pe la bancă, de unde am luat cecuri de călătorie în valoare de trei mii de dolari. Apoi am ajuns la agenția de voiaj pe care o foloseam de obicei, cerând programul de zbor al avioanelor spre San Francisco. Există un avion care pleca vineri dimineața, la cinci.

Mi-am notat, întrebând dacă era necesar să rezerv un loc. Funcționarul de acolo m-a asigurat că avionul respectiv zbura întotdeauna pe jumătate gol, așa că nu-mi trebuia rezervare. Din acest punct de vedere nu erau probleme.

Ajuns acasă, m-am instalat la masă, stabilind planul exact al loviturii pe care urma s-o dau. Am cerut să mi se aducă pentru prânz câteva sandvișuri, iar la ora trei după amiază planul era gata.

Sydney m-a sunat pe la patru, să mă întrebe cum mă simțeam. I-am spus că durerea de cap mă mai lăsase, dar mă simțeam încă jalnic.

M-a întrebat, neliștit, dacă credeam că voi fi restabilit pentru joi seară. L-am asigurat că da, adăugând că speram chiar să mă întorc la magazin a doua zi dimineață, la ora obișnuită.

Pe la opt am coborât să iau o cină ușoară, la restaurantul din colț, după care m-am întors acasă, forțându-mă să mă uit la televizor până la zece fără un sfert. Mi-am luat geanta de voiaj în care aveam peruca tip Beatles, ochelarii de soare fumurii, haina grena cu buzunare aplicate, fără să iau însă pistolul jucărie și-am coborât în garaj, pornind-o spre motelul Pyramides. Le spusese celor doi Morgan să se instaleze la motelul respectiv fiindcă aveau camerele complet separate una de alta și era frecventat în special de tineri aflați în drum spre Miami. Dacă Rhea și Fel își aleseseră îmbrăcăminte adecvată, se puteau amesteca în grămadă.

Am parcat mașina la intrarea în motel, găsind ușor camera 35, deoarece fiecare pavilion purta un număr luminos.

Noaptea era tulburată de zgomotul asurzitor al tranzistoarelor, precum și de vocile discordante al numeroaselor canale de televiziune. Nu m-a văzut nimeni când am bătut. Ușa s-a deschis imediat, dovadă că Fel mă aștepta nerăbdător.

O clipă n-am recunoscut-o pe Rhea care, aflată lângă masă, mă studia cu ochii ei verzi, reci. Purta un costum pantalon roșu sângerieu cu guler și manșete albe, iar părul adunat în creștet părea proaspăt spălat. Vederea ei mi-a trezit un val de dorință, iar din zâmbetul ei ironic am înțeles că-și dăduse seama.

M-am întors către Fel. Și el se schimbase în bine. Se tunsese,

purta o haină sport maro și niște pantaloni verzi. Ținuta era completată de un tricou alb.

— Ce frumoși sunteți, amândoi! am spus, punând pe masă geanta de voiaj. Aveți și haine de schimb?

— Mda. Ne-am gândit că împopoțonați așa o să fim repede luați la ochi de poliție, chicoti Fel. Imediat ce dăm tunul, ne schimbăm în hippies.

Cel puțin și-au pus materia cenușie la contribuție, mi-am spus, așezându-mă la masă.

— Fiindcă vă aflați aici amândoi, trag concluzia că... acceptați?

— Mai întâi vrem să știm mai multe, spuse Rhea, care-și păstra figura ca sculptată în lemn. Dă-ne detalii asupra operației și, după aia, om vedea.

Mă așteptam la cererea lor, așa că am răspuns, ridicând din umeri:

— Operația, cum o numești, e pentru mâine seară.

— Pentru mâine seară? întrebă Fel. Pare cam în grabă.

— Ce diferență are pentru tine dacă e mâine seară sau săptămâna viitoare? Am organizat totul. Cu cât acționăm mai repede, cu atât mai repede vom avea banii.

— Lasă-l să vorbească, spuse Rhea, când frate-său se uită nerăbdător la ea, apoi se așeză puțin mai departe, aprinzând o țigară.

— Mâine seară la ora zece și jumătate precis, veți veni la Wellington Court, bulevardul Roosevelt. (Am scos din mapă o foaie de hârtie, punând-o pe masă.) V-am notat aici adresa și modul de a ajunge acolo. Mâine dimineată dați o raită până-n apropiere și aruncați o privire. Mulțumiți-vă să treceți prin fața imobilului, ca să fiți siguri că ajungeți direct, seara.

Să vă socotiți timpul, cât faceți de-aici până la Wellington, și astfel veți ști exact la ce oră trebuie să plecați, mâine seară. La acea oră veți găsi ușor loc de parcare. După aceea vă veți îndrepta, cât mai natural, către intrarea imobilului, care nu va fi încuiată. Vă veți duce repede și veți urca scara. În niciun caz nu luați ascensorul. Portarul de noapte se va afla în ghereta lui, cu ochii la televizor. Ascensorul ar putea bruia imaginea de pe

ecran, așa că veți urca pe scări. Ajunși la ultimul nivel, o luați la dreapta și veți ajunge la apartamentul lui Fremlin. Ușa cu numărul 4. Nici asta nu va fi încuiată. O veți deschide cât mai încet cu puțință și veți intra. Acolo vă veți găsi într-un mic antreu, în fața unei uși ce dă în salon.

Lipiți-vă urechea de ea și, probabil, ne veți auzi vorbind pe Fremlin și pe mine. În acel moment, năvăliți în încăpere, cu pistoalele în mână și strigați: „Mâinile sus!” Să nu vă faceți probleme în privința lui Fremlin. Va rămâne lipit de scaun, holbându-se la voi, îngrozit. Iar acum ajungem la partea delicată a operației. (M-am întors spre Fel care, cu coatele pe genunchi și obrazii în palme, asculta atent.) Eu voi fi nevoit să fac pe eroul, pentru ca el să nu-și dea seama niciun moment că sunt complice cu voi. Asta are mare importanță, dacă vreți să fiu în stare să vând apoi diamantele. Mă voi ridica, dintr-un salt, repezindu-mă la tine. În acel moment, o să mă lovești cu mânerul pistolului peste față.

— O lovitură ca asta, în plină mutră, poate provoca nenorociri, să știi, spuse Fel, uluit.

— Știu, dar trebuie! Chiar dacă voi rămâne fără vreun dinte, doi, n-o să mă plâng. Un milion de dolari sunt bani mulți.

— Deci vrei, într-adevăr, să-ți trag una cu pistolul, peste mutră?

— Exact, peste mutră, dar nu în cap. Să fim bine înțeleși. Nu în cap, ci în plină figură, clar?

— N-ai vrea mai bine să-ți salvezi mutra și să ai un cucui în cap?

— În urma accidentului de mașină, am suferit o comoție cerebrală, așa încât o nouă lovitură în cap mi-ar putea fi fatală.

— Mda, zise Fel, consultând-o iarăși din ochi pe Rhea care rămânea imobilă, impasibilă, însă numai ochi.

— Eu mă voi prăbuși, am continuat, iar voi vă veți ocupa de Sydney. Aveți grijă să luați cu voi o rolă de leucoplast lat de cinci centimetri. Cu el o să-l legați și îi lipiți o bucată și peste gură. La fel veți face și cu mine. Colierul se va afla pe masa de lucru. Îl luați și fugiți. Asta-i tot ce aveți de făcut. Vedeți deci că e simplu. Nu veți întâmpina nicio rezistență, niciun polițist, iar

dacă ne legați cum trebuie, solid, vom fi nevoiți să așteptăm până vine servitorul lui Fremlin să ne elibereze, iar ăsta vine abia la opt dimineața.

Mi-am aprins o țigară, apoi am întrebant:

— Până aici, aveți vreo întrebare?

— N-ai nimic să-l întrebî? o atenționă Fel pe Rhea. În ce mă privește, e în regulă.

— Pentru moment, nu, zise Rhea, scuturând scrumul pe mochetă.

Apoi se întoarse spre mine:

— Continuă.

— Aveți nevoie de un alibi. Veți spune că ați plecat din Luceville luni după masă, în drum spre San Francisco. Rhea spera să găsească ceva de lucru pe-acolo, iar tu ai dus-o cu mașina. Acesta e motivul pentru care camera voastră a rămas încuiată timp de două zile și-o noapte, noaptea furtului. Vineri, Rhea va lua avionul de San Francisco, la cinci dimineața. Cât despre tine, Fel, te întorci la Luceville la volanul mașinii, imediat după lovitură. Ar trebui să ajungi vineri, spre seară. Vei povesti tuturor celor care vor dori să afle că Rhea a plecat la San Francisco să caute de lucru. S-ar putea să n-aveți nevoie de niciun alibi, dar e mai bine să aveți unul.

— Mda, zise Fel. Se potrivește.

Am scos din portofel cecurile de călătorie, aruncându-le pe genunchii Rheeli.

— Astea o să-ți acopere cheltuielile. E cel mai simplu lucru din lume să iei un bilet de avion pentru San Francisco, însă ai grijă să spui la ghișeu un nume fals și-o adresă aiurea. La ora aceea sunt întotdeauna locuri libere.

Du-te la un hotel modest și încearcă efectiv să cauți de lucru. E important, în caz că poliția ar face vreun control. Peste zece zile te întorci la Luceville... însă nu mai devreme... Ai înțeles?... Zece zile.

Atunci a pus prima întrebare.

— Și cu acest colier, ce facem? Îl ții în buzunar până când îți va ieși pasiența să vinzi pietrele?

— Ca idee ar fi genială, mai ales că furtul se va produce sub

ochii lui Sydney. Pe cuvântul meu, tu ai nevoie de un doctor!

— Și-am adăugat, nervos:

— Colierul îl luați și-l țineți voi. Îl duci cu tine sau îl ia Fel și-l ascunde în camera voastră. Voi hotărâți.

Mă fixă printre gene, după care spuse:

— Ai ciudat de multă încredere în noi! Și dacă ne evaporăm în natură, lăsându-te cu buzele umflate?

— Să admitem c-o faceți, am acceptat, zâmbind. Îți închipui că o să puteți vinde colierul? Trebuie dezmembrat mai întâi. Să nu uitați însă că valorează un milion de dolari, deci nu veți găsi pe vreun tăinuitor care să vândă pietrele. Chiar dacă veți găsi pe vreunul, o să vă dea o nimica toată. Iată de ce îmi pot permite să am încredere în voi. Eu cunosc negustori care-mi vor cumpăra pietrele fără să pună vreo întrebare... spre deosebire de voi. Asta e diferența!

Rhea rumegă ceea ce spusese și pentru prima oară am văzut-o destinzându-se.

— E bine pân-aici, făcu, dar ce se va întâmpla, după ce vei vinde pietrele? Dacă iei colierul și fugi cu el...? Atunci vom rămâne noi cu buza umflată, nu?

Gândea la fel ca mine, numai că prevăzusem întrebarea și aveam răspunsul pregătit.

— Fel se întoarce la baraca voastră pentru a salva aparențele, însă tu mă vei însoți în calitate de secretară și vei asista la toate tranzacțiile. Vei cunoaște astfel exact prețul pe care-l voi primi pentru fiecare piatră. Plățile se vor face cu bani lichizi, din care îți vei primi jumătatea. Acum te-ai liniștit?

Se uită la mine cu atenție. Îi demontasem toate argumentele. Nu mai avea de ce să se lege.

— E corect, dar cu condiția să nu-ți iei zborul, imediat ce voi fi cu spatele la tine.

— Asta ar fi imposibil, chiar dacă aș vrea, am spus, zâmbind. Nu ne vom mai despărți...

Apoi, privind-o în adâncul ochilor:

— Chiar ne vom culca împreună... Și asta face parte din târgul încheiat între noi.

— Bătrâne, îmi plăci! pufni Fel. Doamne, pot spune că ai

găsit ceea ce ai căutat.

Brusc, Rhea surâse. Un surâs rece, dur însă, ce naiba, un surâs, totuși.

— Bine, ai câștigat. Trecem la treabă.

— Perfect. (Am oftat ușurat.) Câteva amănunte încă de pus la punct, după care mă întorc la mine acasă. Mai întâi, și e foarte important, amândoi va trebui să purtați mănuși. Dacă lăsați cea mai neînsemnată amprență în apartamentul lui Fremlin, milionul ne zboară de sub nas. (Am arătat spre geanta de pe masă.) Ți-am adus echipamentul, Fel. Aruncă o privire.

Fel desfăcu geanta, de unde scoase peruca, ochelarii și haina. Chicotind, își puse pe cap peruca, apoi ochelarii, după care se studie în oglindă.

— Ei, dar e formidabil! Nu mă mai recunosc nici eu.

— Cât despre tine, m-am adresat Rheeli, să-ți acoperi părul cu o eșarfă. Și fă-ți rost de o pereche de ochelari de soare sub care să-ți ascunzi ochii ăia verzi. Imediat după lovitură, schimbați-vă și puneți hainele pe care le purtați acum într-o valiză pe care s-o aruncați undeva, unde să nu fie găsită. Fel va avea grijă de asta... Clar?

Ea încuviință. Acum era mai puțin ostilă și am simțit că mușcase momeala.

— Am notat totul aici, am spus, arătând foaia de pe masă. Tot ce v-am spus până acum. Învățați totul pe de rost, după care distrugeți foaia. Cred că asta e tot. (M-am ridicat.) Pe mâine seară, la zece și jumătate.

Și adresându-mă lui Fel:

— Nu uita, da? Peste față, nu în cap. Poți să lovești tare, ca să fii credibil.

— Aș prefera să fiu eu în locul tău, zise, strâmbându-se.

M-am oprit în prag, încheind, înainte să plec:

— Ce nu face omul pentru un milion de dolari?

Capitolul 7

Ziua de joi a trecut așa cum a trecut. În ciuda eforturilor pe care le făceam încercând să mă stăpânesc, eram nervos, iar Sydney bâzâia și dădea din mâini în jurul meu, aducându-mă în pragul nebuniei. Nu contenea să tot iasă val-vârtej din biroul său, bântuind prin magazin, aruncându-mi priviri complice, înainte de a dispărea iarăși. Evident, Terry s-a prins că puneam ceva la cale. Simțeam ațintită asupra mea privirea lui inchizitorială. Hotărât să pun capăt acestei comedii, am intrat în biroul lui Sydney și, închizând ușa după mine, l-am avertizat.

— Pentru Dumnezeu, moșule, stăpânește-te și tu. Nici dacă te-ar amenința mafia nu te-ai agita atât.

— Cine, eu? făcu, deschizând ochii mari. Dar sunt calm ca un episcop. Ce vrei să spui cu asta?

— Ca un episcop care tocmai a găsit o fată în pielea goală la el în pat.

— Poate că sunt un pic surescitat, gâlgâi el. Ard însă de nerăbdare să-ți arăt machetele mele! Sunt sigur că te vor încânta.

— Hai să așteptăm până diseară. Până atunci încetează să mai fâlfâi pe-aici. Terry deja își roade unghiile, de curiozitate.

A ținut seamă de sfatul meu, nemaieșind din birou toată amiaza, dar la ora șase, când a plecat, nu s-a putut abține să nu mi facă cu ochiul așa, apăsător.

M-am încruntat, făcându-l să iasă pe ușă, cu inima strânsă.

Abia dacă închisese ușa în urma lui, că Terry sări de pe scaun, venind glonț spre mine.

— Ce se petrece? Întrebă, neputând sta locului. Ce puneți la cale, amândoi?

— De ce nu-l întrebi pe el? am reacționat, începând să-mi strâng lucrurile de pe birou. Dacă are chef ca tu să fii la curent, o să îți spună.

Terry, sprijinit cu ambele mâini pe birou, se aplecă înspre

mine, exclamând, cu o strălucire de furie în ochii lui mici:

— Nu mă poți suferi, nu-i așa?

— Reciproca e valabilă, Terry, am spus, ridicându-mă și pornind spre vestiar.

Zece minute mai târziu, eram în drum spre casă, la volanul mașinii. Într-o săptămână, poate chiar mai puțin, îmi spuneam, voi fi la Anvers, întreținându-mă cu unul dintre cei mai mari negustori de diamante din lume. Îi voi oferi zece dintre cele mai frumoase pietre, însă nu și pe cea mai mare. Pe aceea o rezervasem casei Hatton Garden din Londra. Wallace Bernstein îmi ceruse de curând să-i furnizez un diamant de primă mână, ca „vârf” al unei coroane. Îmi dăduse de înțeles că era destinat unui membru al familiei regale. Nu mă îndoiam că va sări imediat să pună mâna pe acest mare brilliant, fără să mai discute prețul propus de mine. De la Londra aveam să plec la Amsterdam, apoi la Hamburg, iar la sfârșit în Elveția. În acel moment urma să am în buzunar un milion de dolari. Sumă care depusă cu opt la sută dobândă mi-ar fi adus un venit anual de optzeci de mii de dolari. Ceream un permis de ședere în Elveția, îmi plăteam impozitele și rămâneam acolo, liniștit, până la sfârșitul zilelor.

Eram mulțumit de felul în care o manipulasem pe Rhea. Nu mă mai trata cu neîncredere, iar asta era cel mai important lucru. În vreme ce ea urma să-și tocească pingecele prin San Francisco, iar Fel avea să rămână blocat la Luceville, eu aveam libertate de mișcare.

Lovitura odată executată, oare avea să cheme Sydney poliția? Aici era totul. Trebuia să-l manevrez cu atenție. Urma să-și iasă din fire, să înnebunească de furie, iar când e în această stare nu se mai poate controla. Urma să-i tot repet, până-i băgăm în cap că dacă poliția și-ar fi vârât nasul, ar fi fost pus imediat la curent și Tom Luce. Oare ce ar fi atârnat mai greu în balanță pentru Sydney? Furia proprie, ori teama pe care i-o inspira Luce? Înclinam spre această ultimă presupunere.

Am ajuns acasă la câteva minute după șase și jumătate. Mai aveam de omorât patru ore. Amintindu-mi că, în principiu, trebuia să cinez cu familia Johnson, am făcut un duș, m-am ras

și-am îmbrăcat un costum închis la culoare. Cu toate că nu mă grăbisem deloc, tot mai rămăneau trei ore și-un sfert până să trec la acțiune. Mi-am turnat un whisky mare și-am deschis televizorul pe care l-am oprit însă imediat, fiindcă mă plictisea de moarte. După care, nervos și neliniștit, am început să umblu de colo-colo prin cameră, uitându-mă din cinci în cinci minute la ceas. De mâncat mi-ar fi fost imposibil să înghit ceva, atât de crispat îmi era stomacul, în schimb whiskyul mi-a făcut bine. Nu știu cum s-a făcut, dar m-am gândit brusc la Jenny, stăpânit de dorința de a vorbi cu ea. Am găsit în agenda de buzunar telefonul de la Spitalul Municipal din Luceville și am sunat.

— Alo? răspunse Jenny aproape imediat.

— Da, bună ziua. (M-am așezat, destins dintr-o dată.) Aici este fostul dumitale adjunct de la Asistența Socială. Cum te mai simți, Jenny?

— Larry! (Bucuria din glasul ei mi-a făcut bine.) Ce drăguț din partea ta să mă suni! Mă simt mult mai bine. Reușesc chiar, cu ajutorul a două bastoane, să fac câțiva pași.

— Adevărat? Asta e minunat! Și pe când ieșirea din spital?

— La sfârșitul săptămânii viitoare. Abia aștept să ies de-aici, ca să mă întorc la muncă. Dar dumneata, Larry, ce mai faci?

M-am întrebat cum ar fi reacționat dacă îi povesteam că mă pregăteam să comit o escrocherie.

— Eu, bine. Mi-am reluat corvoada... Am multă treabă, în seara asta am un dineu. Tocmai terminam cu îmbrăcatul când așa, deodată, am avut chef să te aud.

— Mă gândesc la dumneata deseori, Larry. Îmi pare bine că te-ai întors la Paradise City. Luceville nu e un oraș pentru dumneata.

— Se poate. Și totuși orașul ăsta îmi lipsește... ca și dumneata. (Am simțit la fel de brusc nevoia de a o vedea, știind însă că era imposibil. În câteva zile, patru sau cinci, urma să o pornesc spre Europa, de unde probabil că n-aveam să mă mai întorc niciodată. Mi-am amintit cocul ei care se desfăcea tot timpul, privirea sa frumoasă, eficacitatea, generozitatea ei.) În scurt timp plec în Europa... cu afaceri. Dacă nu era asta, m-aș fi urcat în mașină și-aș fi venit să te văd.

— Așa!... Și-o să lipsești mult?

— Nu pot spune nimic, acum... Depinde de multe lucruri. Poate că voi fi nevoit să mă duc și la Hong Kong... în orice caz, nu mă voi întoarce prea curând.

— Da, sigur... Atunci îți doresc drum bun.

Din tonul vocii o simțeam dezamăgită. Iar uitându-mă fix la perețele din fața mea, m-am gândit la singurătatea care mă aștepta. Exilul într-o țară străină, pentru mine care nu cunoșteam nicio altă limbă străină. Altfel ar fi stat lucrurile dacăș fi avut-o pe Jenny cu mine. Cu averea pe care urma să pun mâna, am fi putut duce amândoi o viață minunată. Toate astea mi-au trecut prin minte în vreme ce ea continua:

— Cred că acolo e soare, e frumos. Aici e o vreme îngrozitoare. Sunt momente când aș da oricât să mă pot prăji puțin la soare. M-am gândit la plăcerea pe care aș fi avut-o să-i arăt Hong Kong-ul și-am înțeles, cu inima grea, că lăsasem să-mi scape ocazia. Nu-i puteam spune așa, hodoronc-tronc: „Însoțește-mă”. Imposibil s-o iau pe nepregătite. Unde mai pui că încă mergea destul de greu. Nu... era prea târziu. Eu ar fi trebuit s-o iau din loc la câteva zile după furtul colierului. Lunea viitoare, probabil. Orice întârziere ar fi putut deveni periculoasă.

— Da, aici e soare, frumos, am spus, regretând c-o sunasem. O să-ți scriu, Jenny. Acum e târziu, te las. Ai grijă de dumneata.

— La fel și dumneata.

Am mai schimbat câteva vorbe, după care am închis. Adică să mă fi îndrăgostit de ea? Pe măsură ce mă gândeam, chiar începeam să cred asta. Dar, oare, ea simțea ceva pentru mine? Poate că odată ajuns în Elveția, în siguranță, i-aș fi putut scrie, mărturisindu-mi sentimentele. I-aș fi cerut să vină, să ne întâlnim și să discutăm. Puteam să-i trimit chiar biletul de avion, fiind aproape sigur că ar fi venit.

M-am mai uitat o dată la ceas. Încă două ore și trei sferturi, de așteptare. Simțeam că nu mai puteam rămâne niciun minut în apartament, așa că am coborât și am plecat cu mașina până la Interflora, o florărie care ținea deschis până târziu. Am ales niște trandafiri extraordinari pentru Jenny, cerând să-i fie trimiși, iar pe cartea de vizită pe care i-am adăugat-o am scris că în curând

avea să primească vești de la mine. M-am hotărât apoi să mănânc ceva, așa că am oprit la Spanish Bay Hotel, unde, la bar, am luat un sandwich cu somon și paharul corespunzător de vodcă. Unul dintre clienții mei obișnuiți, un foarte bogat agent de schimb, cu chip congestionat de bețivan, m-a zărit, venind să ia loc lângă mine. Am flecărit, de una de alta, apoi, făcându-mi complice cu ochiul, spuse:

— Aș vrea să cumpăr o brățară cu smaralde și rubine. Dar nu pentru nevastă-mea, să ne înțelegem. Am dat peste o bucățică încântătoare, dar ce să fac, trebuie să cotizez. Ai putea să-mi vinzi așa ceva, Larry?

L-am asigurat că era cel mai simplu lucru posibil, sfătuindu-l să mă caute la magazin a doua zi.

O oră, am rămas să-i ascult bazaconiile, fiindcă era un tip folositor care nu de puține ori îmi vânduse ponturi cu care să joc la bursă. Pe de altă parte, mă gândeam că în curând toate astea aveau să fie atât de departe de mine... care urma să efectuez o nouă schimbare de decor. M-am întrebat dacă aveam să reușesc să-mi fac prieteni în Elveția. Din auzite, știam că elvețienii nu sunt prea primitivi cu străinii, însă trebuia să existe o colonie de americani, în cadrul căreia să-mi fac relații.

În fine, acele ceasului, care parcă se târau, arătară zece fără un sfert. Mi-am luat la revedere de la Calshot, care îmi anunță vizita sa la magazin a doua zi, pe la zece. Urcându-mă în Ford, gândul mi-a zburat spre Fel, făcându-mă să am o rețineră. *O lovitură cu mânerul pistolului în plină figură poate produce necazuri.* Dar niciun milion de dolari nu se câștigă atât de ușor.

În timp ce eram cu degetul pe butonul soneriei de la imobilul în care locuia Fremlin, paznicul de noapte, Lawson, apără în capătul holului. L-am zărit și pe Claude, bucătarul lui Sydney, care tocmai ieșea din ascensor. M-au salutat amândoi, iar Lawson mi-a deschis. Pe când Lawson s-a întors în viteză în ghereta lui, ceea ce însemna că pierdea la televizor cine știe ce emisiune care îl pasiona, Claude s-a oprit să-mi spună:

— Domnul Sydney e foarte nervos în seara asta, domnule Larry. Abia am reușit, numai eu știu cum, să-l fac să mănânce ceva. Sper ca măcar prezența dumneavoastră să-l liniștească

puțin.

Cu gândul la ceea ce avea să urmeze, mi-am spus că era puțin probabil să se întâmple așa ceva.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, Claude. Noapte bună.

Am urcat cu ascensorul, până la ultimul etaj, unde am coborât în salturi scările. Ajuns în hol, m-am uitat în jur, îndreptându-mă direct spre ușa de la intrare. Am apăsat clanța, descuind yala, apoi am urcat iarăși pe scări. Totul se desfășurase așa cum plănuisem, fără nicio problemă. O dată ajuns în fața apartamentului lui Sydney, am apăsat ușor clanța, constatând că yala nu era încuiată. Am închis-o la loc și am sunat:

Sydney veni în fugă, deschizând ușa de perete.

— Intră, scumpule! exclamă, ochii strălucindu-i de bucurie. Sper că dineul ăla nu te-a plictisit prea tare.

— Ba da. (Am închis ușa și l-am luat de braț, intrând împreună în salon, liniștit la gândul că ușa nu era încuiată.) Mama Johnson era agitată toată. Am impresia că bărbatul ei nu-i hotărât să cheltuiască o asemenea sumă. În schimb, m-am întâlnit cu Calshot care e în căutarea unei brățări cu smaralde și rubine. Vine mâine la magazin. E pentru o nouă puicuță...

— Astea-s fleacuri neinteresante... Vino să-mi vezi desenele.

L-am urmat până lângă masa de lucru, uitându-mă discret la ceas. Zece și zece. În douăzeci de minute totul avea să se dezlănțuie. Am realizat că transpiram ușor, așa că am scos batista, ștergându-mi palmele.

— Ia uitate! făcu Sydney, întinzând pe masă patru desene, unul lângă altul. Ce zici? (M-am aplecat, reușind cu greu să mă concentrez.) Acesta nu e minunat? (Puse un deget subțire, de artist, pe cel de al doilea desen.)

M-am așezat, chinuindu-mă să studiez desenele vreme de câteva secunde. Sydney se autodepășise. Nu mai văzusem vreodată o bijuterie atât de frumoasă cum era cea pe care mi-o indică.

— Ești un adevărat geniu, Sydney! am declarat, ridicându-mă. Fără riscul de a mă înșela, acesta este! E somptuos! Al naibii să fiu, dacă nu obțin două milioane pe el, degeaba mă mai numesc Carr!

Chicoti, legănându-se de plăcere.

— Mă gândeam eu că nu m-am înșelat. Însă acum, că spui și tu același lucru...

— Hai să-l comparăm cu colierul doamnei Plessington.

— De ce? făcu Sydney surprins.

— Aș vrea să compar mărimea pietrelor cu cele din desenul tău, am spus, cu glas cam răgușit.

— Aha, înțeleg...

Străbătu încăperea, luă Picasso-ul de pe perete și începu misterioasa operațiune de deschidere a seifului.

M-am uitat repede la ceas. Încă cincisprezece minute. Aduse colierul, depunându-l pe masă.

— Ia loc, Sydney, să ne uităm de aproape la astea.

Înconjură masa, eu fiind în urma lui, apoi ne-am apucat amândoi să comparăm pietrele colierului cu cele din desen.

— Este extraordinar, l-am asigurat. Ai ales minunat însăși esența pietrelor acestora. Imaginează-ți ce va ieși când Chan va executa colierul. Abia aștept să-i duc colierul și desenul.

— Când vrei să pleci? întrebă, învârtindu-se cu scaunul.

— Luni. Chiar mâine mă voi duce la agenția de voiaj. La Hong Kong ar trebui să ajung miercuri, unde voi petrece o săptămână lângă Chan, să mă asigur că a înțeles exact ce vrem noi, apoi mă întorc cu avionul.

— Perfect. Și cât timp crezi că îți va trebui să-l vinzi?

— Asta e operația cea mai complicată. N-aș putea să-ți spun. Am făcut deja o listă de nume. Chan va avea nevoie de două luni ca să execute colierul. Imediat ce va fi gata, începe rolul meu.

— N-ai putea să-mi spui o dată aproximativă?

M-am uitat la el, neștiind unde vroia să ajungă.

— Nu cred că-i posibil, Sydney. Îmi poate lua o lună, după cum, foarte bine, poate dura opt luni. Două milioane reprezintă o sumă.

— Vezi tu, Larry, spuse, agitându-se în fotoliu, problema e că am asigurat colierul pentru o perioadă de nouă luni. Am obținut un tarif special, însă prima e bună de tot. Dacă în decurs de nouă luni colierul nu va fi vândut, voi fi nevoit să fac un nou vărsământ asigurătorilor mei, iar asta n-aș vrea.

Am rămas încremenit.

— L-ai asigurat? am exclamat.

— Evident, draguțule. Doar nu-ți închipuiai că te-aș lăsa să pleci la Hong Kong cu acest colier, fără să-l asiguri. S-ar putea întâmpla cine știe ce, nu? S-ar putea să-ți fie furat. Ai putea avea un accident... dar mai bine să nu vorbim despre nenorociri! Șapte sute cincizeci de mii de dolari nu pot fi riscați așa, prostește.

— Da, evident, am spus, cu inima bătându-mi ca un metronom. Unde l-ai asigurat?

— La compania noastră obișnuită... *National Fidelity*. Chiar m-am încăierat cu tipul acela înfiorător, Maddox. Nu pot să-l sufăr pe ăsta. E de-o obrăznicie! Până la urmă a trebuit să mă adresez unuia dintre directori, ca să obțin condițiile cele mai bune. Acel Maddox cerea aproape dublu față de cât am plătit.

Maddox!

Avusesem eu însumi ocazia să tratez cu el și-l consideram cel mai dur, cel mai înfipt și cel mai versat dintre toți agenții de asigurări. Un tip care mirosea delictul înainte chiar ca acesta să se producă. Cu ajutorul anchetatorului său, Steve Harmas, dejucase mai multe escrocherii în asigurări, băgând la pușcărie mai mulți tipi care încercaseră diverse fraude, decât toți ceilalți asiguratori la un loc.

Am simțit că pălesc, așa că m-am întors, îndreptându-mă lent spre vasta verandă de sticlă.

Mă cuprinsese panica. Nici nu se mai punea problema furtului colierului! Trebuia cu orice preț să împiedic asta, dar cum? Creierul îmi funcționa în gol, însă realizam că dacă Maddox intra pe firul afacerii, mă găseam în fața catastrofei.

Dacă se spunea despre poliția din Paradise City că nu era chiar lipsită de merite, ea nu ajungea totuși nici la glezna unuia ca Maddox. Mi-am amintit de o faimoasă afacere, în care Terrell, șeful poliției, făcuse apel la anchetatorul Steve Hannas, care rezolvase furtul colierului Esmaldi, ca și pe aceea a unei crime.

— Ceva în neregulă, Larry?

— M-a apucat brusc o durere groaznică de cap.

Mi-am prins capul în palme, căutând cu disperare o ieșire din

situația creată. Curând mi-am dat seama că nimic nu era mai ușor decât să împiedic furtul colierului. N-ar fi trebuit decât să mă strecur până în hol și să blochez yala, înainte ca Rhea și Fel să năvălească în apartament.

Ce-ar mai fi putut face atunci? Nimic, decât să plece și să mă înjure când urma să ne mai întâlnim.

— Mă duc să caut o pastilă de Aspro, spuse Sydney, ridicându-se. Sunt cele mai bune, dragule.

— Nu te deranja, am spus, îndreptându-mă spre ușă. Mă duc eu. Sunt tot în farmacia mică din baie, nu?

— Lasă-mă pe mine...

În acel moment, ușa fu deschisă de perete, cu brutalitate, și-am realizat că era prea târziu.

Multe zile mai târziu, când am re trăit scena, am înțeles de ce lovitura sfârșise atât de tragic. Era numai greșeala mea. În ciuda atâtor ceasuri pe care le petrecusem gândindu-mă și punând cap la cap planul neglijasem felul în care Sydney ar fi putut reacționa într-o asemenea circumstanță. Fusesem convins că acest simpatice și încântător homosexual, care zumzăia și dădea tot timpul din mâini ca din niște aripi, n-ar fi avut în fața pericolului mai mult curaj decât un șoricel, leșinând la prima amenințare.

Dacă l-aș fi bănuț capabil de acte de curaj, nu m-aș fi aflat în situația în care sunt în prezent, însă sigur fiind că n-ar fi opus vreo rezistență nici măcar nu luasem în calcul o asemenea eventualitate.

o

Mă îndreptam spre ușă, iar Sydney dădea ocol mesei de lucru, când Fel, urmat de Rhea dădură năvală în încăpere. Fel purta peruca Beatles, ochelarii fumurii, iar în mână avea un ditamai Colt automat. În spatele lui, cu părul roșu ascuns sub o eșarfă întunecată și chipul mai mult de jumătate mascat de o pereche imensă de ochelari de soare, Rhea inspira și ea teamă, cu pistolul de calibrul 38 în mână înmănușată.

— Nicio mișcare! urmă Fel cu un glas care-ți îngheța sângele în vine. Măinile sus!

Am înaintat spre el. Am încercat eu să mă opresc, însă mă

lansasem. Eram aproape să sar pe el când m-a lovit. Îl zărisem luându-și elan și am vrut să mă aplec, însă țeava pistolului mă pocnea deja peste ochi, făcând să-mi explodeze în cap un fulger alb. Am simțit în gură sânge cald, lipicios, și m-am prăbușit, năucit de violența loviturii.

Am rămas pe spate. Ochiul drept aproape mi se închisese, însă cu stângul am înregistrat tot ce a urmat.

L-am văzut pe Sydney apucând pumnalul care-i servea drept cuțit de tăiat hârtia, o piesă rară ce aparținuse familiei Borgia, pe care dăduse câteva mii de dolari și de care era foarte mândru. S-a repezit spre Fel ca un taur, cu pumnalul ridicat, alb la față și cu ochii ieșiți din cap, ochi de nebun, cu privire ucigașă.

Am zărit-o pe Rhea dându-se îndărăt, ridicând pistolul, în timp ce rânjea, ca un câine turbat. O lumină ca un fulger, o bubuitură, chiar în secunda în care Sydney îl lovea pe Fel rămas nemișcat, uluit parcă. Lama pumnalului pătrunse în brațul lui Fel, făcând sângele să țâșnească. Capul lui Sydney crăpă, ca o rodie prea coaptă, iar el se prăbuși, cu un zgomot înfundat care însă răsună în încăpere.

Fumul pistolului urca în spirală spre plafon. Fel se clătina, mergând de-a-ndăratelea, ținându-se de braț. Am reușit, în ciuda durerii atroce care mă năucea, pur și simplu, să mă ridic în patru labe.

Am cercetat trupul lui Sydney. O substanță îngrozitoare, alburie, amestecată cu sânge se prelinsese din craniu. Unei asemenea răni n-avea cum să supraviețuiască, asta o știam. Sydney! Mort! Am simțit ceva în gură și am scuipat un dinte, pe minunatul covor persan, vechi de două sute de ani, atât de drag lui Sydney. Am încercat să mă târăsc spre el. Simțeam nevoia să-l ating, să încerc să-l readuc la viață, însă în clipa în care urma să ajung la el, umbra Rheeli se întinse deasupra mea.

M-am oprit pe loc, în patru labe, cu sângele curgându-mi din gură și-am ridicat capul. Pe peretele din față se afla o oglindă uriașă, în care am văzut-o reflectată.

Cu ochelarii aceia enormi și dinții sticlind într-un rânjet plin de cruzime, îmbrăcată în costumul pantalon de culoarea sângelui, avea ceva drăcesc, părând că venea direct din infern.

Ținea pistolul de țeavă. În timp ce o priveam în oglindă, își luă avânt și-mi trase o lovitură năucitoare în cap, cu mânerul.

○

Când mi-am revenit, habar n-aveam că fusesem în comă timp de cinci zile, suferisem o intervenție chirurgicală pe creier și că în tot acest timp mă dăduseră mort de două ori. Primul semn de viață pe care l-am perceput, în timp ce mă chinuiam să ies la suprafața acelei ape tulburi, a fost sunetul unei voci. Am continuat să mă ridic înotând, nu pentru că mă sufocam, ci împins de o vagă și inconștientă dorință de a mă ridica la suprafață. Vocea a devenit mai puternică, vorbele rostite de un bărbat ajungând acum clar la mine.

— Spuneți-mi, doctore, mai am mult de pierdut timpul pe-aici, așteptând ca tipul ăsta să-și vină în fire? Încep să înnebunesc, stând aici fără să fac nimic. Sunt inspector-șef în poliție și uite că de cinci zile stau aici și-mi rod unghiile!

Doamne-Dumnezeule!

Inspector-șef?... Poliție?... Cinci zile?...

N-am schițat nicio mișcare, simțind doar o ucigătoare durere de cap.

— Ar putea ieși din comă dintr-o clipă într-alta, am auzit o altă voce, tot de bărbat. După cum s-ar putea să mai rămână în comă luni de zile.

— Luni? exclamă inspectorul. Și nu puteți face nimic, să-l treziți? Ce știu eu, o injecție, de exemplu. Dacă rămân aici să-mi rod unghiile luni de zile cred că voi intra și eu în comă și-atunci o să aveți în brațe doi pacienți în loc de unul.

— Regret... dar nu putem decât să așteptăm.

— Nu, că asta-i bună!... Și eu ce să fac în tot timpul ăsta? Yoga?

— De ce nu, domnule Lepsky? Nu v-ar face deloc rău.

A urmat o perioadă de liniște, după care numitul Lepsky continuă:

— Deci, vorba e că nu-l puteți scoate din comă?

— Nu.

— Iar asta ar putea dura luni întregi?

— Da.

— Doamne! Și toată chestia asta a trebuit să cadă pe mine. Păi, bine. Asta înseamnă că n-am altceva de făcut decât să aștept, nu-i așa, doctore?

— Mi-e teamă că da.

Un zgomot de pași traversând camera, o ușă deschizându-se, închizându-se la loc, apoi cel numit Lepsky mormăi printre dinți, se ridică și începu să umble de colo-colo. Du-te-vino care făcea un zgomot de fond, continuu. Am început să mă gândesc la ceea ce tocmai auzisem. Dacă nu m-ar fi durut capul în halul acela, aș fi putut reflecta mai limpede. Cu un efort de voință m-am chinuit să-mi readuc în minte ceea ce se întâmplase. Revedeam clipa groaznică în care Rhea îl asasinase pe Sydney. Ridicase pistolul... lumina albă... bubuitura și capul curajosului Sydney explodând într-un amestec de sânge și creier. Sărmanul!

Cum putusem să fiu atât de prost? Cum de-i subestimase curajul? Îl revedeam repezindu-se la Fel, cu pumnalul lui Borgia în mână... gest pe care eu nu l-aș fi încercat niciodată sub amenințarea pistolului. Un gest de curaj, de o inconștientă magnifică, pe care doar un om îndrăzneț îl putea face. Sydney înțelesese, cu siguranță, văzându-i pe cei doi necunoscuți năvălind în încăpere, că urmăreau colierul de diamante. În schimb, nu știa că sărise să apere un fals. Riscase, pierzându-și viața degeaba.

Pentru el totul se sfârșise, însă eu mă aflu în cea mai rea situație posibilă, cu acest ofițer de poliție instalat la căpătâiul meu, așteptând să-mi audă primele vorbe. Oare mă suspectau ca fiind amestecat în crimă și-n furt? Nu era posibil. Oare cum ar reacționa Maddox aflând că firma sa urma să fie obligată să plătească șapte sute cincizeci de mii de dolari? După cum îl cunoșteam, decât să lase din mână o asemenea sumă, s-ar da peste cap, nu s-ar lăsa până nu mi-ar pune în cârcă asasinatul.

Încă îmi rămânea timp să mă gândesc la asta. Dacă aș rămâne în continuare nemișcat și n-aș da semne că încep să-mi revin, poate aș găsi o modalitate de a-mi salva pielea.

Am auzit o ușă deschizându-se și o voce de femeie:

— Domnule Lepsky, prânzul e servit. O să stau eu în locul dumneavoastră.

— Perfect, mititico. Dacă deschide cumva vreo pleoapă, să vii să mă cauți. Ce e de mâncare?

— Tocană de văcuță.

— Ești sigură că nu e de câine?

— Doar pisica infirmierei șefe a dispărut, chicoti fata.

— Așa, va să zică! Asta-i bafta mea!

Ușa se închise. Am auzit-o pe infirmieră așezându-se la căpătâiul meu și răsfoind o carte. M-am adâncit în gânduri. Rhea și Fel luaseră colierul fals. Fel fusese rănit. Auzise careva din imobil detunătura împușcăturii? Îi văzuse cineva fugind? Fuseseră oare arestați de poliție, iar Rhea vorbise? Poate asta era motivul pentru care ofițerul de poliție mă păzea. Rhea m-ar fi dat în gât imediat după arestare, asta cu siguranță, însă cum să fac să aflu? După privirea pe care i-o surprinsesem în oglindă, se pregătea să-mi vină de hac, așa cum terminase și cu Sydney. Dacă însă scăpam cu viață – ceea ce acum părea posibil – iar fratele și sora ar fi fost arestați, ea ar fi vorbit.

Îmi doream să-mi pot cuprinde în palme capul care mă durea, dar am rezistat pornirii. Mai aveam nevoie de ceva timp, așa încât mai trebuia să par în comă.

Dacă Fel și Rhea reușeau să scape, ce-ar fi făcut? Furaseră un colier despre care credeau că valora pe puțin un milion de dolari. Știau că un singur pas greșit le-ar fi adus consecințe dezastruoase. Oare ar încerca să vândă bijuteria? Eu îi prevenisem că niciun negustor n-ar fi fost de acord să-și ardă degetele. Acum, că riscau să fie acuzați de crimă, ar fi fost atât de inconștienți încât să intre în legătură cu vreunul? Dar Rhea, atât de lacomă de bani, ar fi în stare să reziste tentației de a transforma colierul în bani? Dar, în fond, de ce să mă gândesc la ei? Dacă doream să supraviețuiesc, la mine trebuia să mă gândesc.

Și dacă poliția, sau Maddox – în special Maddox – mă bănuiau ca fiind la originea furtului? Și dacă, înarmați cu mandat de percheziție, îmi deschideau seiful? Cum ar fi reacționat descoperind acolo colierul adevărat?

Apoi am întrezărit o lumină de speranță... o soluție, de care numai Dumnezeu știa câtă nevoie aveam!

În continuare nemișcat, mintea mea lucra săraca și am avut senzația că găsisem posibilitatea de a mă salva cu condiția, bineînțeles, ca Rhea și Fel să scape de poliție. În acest caz aș fi salvat... Aș putea chiar să-l sfidez pe Maddox. M-aș întoarce la magazin. Sydney fiind mort, Tom Luce mi-ar oferi cu siguranță să mă ia asociat. Fără cunoștințele mele în materie de diamante, afacerea risca să ajungă în pericol. M-am simțit dintr-o dată mai ușurat, destins, plin de speranță chiar.

Da, ar putea merge, cu condiția ca Rhea și Fel să nu cadă vreodată în plasa poliției.

De altfel, pentru ce să fie arestați? Nimeni, nici chiar cineva care-i zărise ieșind din imobil, n-ar fi fost capabil să-i identifice. Atâta vreme cât nu comiteau tâmpenia de a încerca să vândă briliantele, erau în siguranță, și eu o dată cu ei.

Dar uite că exista Rhea.

Mi-am amintit de ceea ce îmi spusese Jenny. *E obsedată de dorința de a se îmbogăți. Refuză să accepte faptul că pentru a avea bani trebuie să-i câștige... singură spune că nu va avea niciodată răbdare să aștepte atât de mult.*

Cu toate acestea, Rhea nu era proastă. Cu toată dorința ei de a face rapid rost de bani, probabil pricepea că, dacă încerca să vândă colierul era pierdută.

Am auzit o bătaie în ușă și pe infirmieră ducându-se să deschidă.

— Bună ziua, domnișoară Baxter.

— Cum se mai simte astăzi? Întrebă Jenny.

— Nicio schimbare.

Venise Jenny!

A trebuit să fac un efort supraomenesc, ca să nu deschid ochii. Era încă prea devreme. Urma să fac treptat acest lucru, pentru ca, în cazul în care ofițerul se arăta brutal, să pot simula iarăși coma, iar trezirea urma să se producă atunci când aș fi considerat că a venit momentul potrivit.

Oricum, faptul de a o ști pe Jenny venită la Paradise City și îngrijorată pentru mine, a avut efectul unei injecții euforizante.

— Aș putea să-l văd?

— Sigur că da.

Am rămas întins acolo, cu inima bătând, auzind-o apropiindu-se de pat.

— Nu arată prea bine, spuse, iar neliniștea din glasul ei mi-a făcut bine.

— Nu-i de mirare. Nu uitați că a suferit o intervenție chirurgicală pe creier și a fost între viață și moarte, însă doctorul Summers afirmă că acum e în afară de orice pericol. Nu ne rămâne decât să așteptăm să iasă din comă.

Degete ușoare îmi mângâiară încheietura mâinii... degetele lui Jenny. Am avut o dorință nebună de a deschide ochii, s-o privesc, să-i văd părul strâns în cocul acela mereu gata să se desfacă, să-i citesc neliniștea din privirea ei frumoasă, însă era prea devreme. Pentru siguranța mea, trebuia să mai aștept.

Iar am auzit ușa deschizându-se și i-am recunoscut vocea lui Lepsky.

— Dacă tocana a fost făcută din pisica infirmierei șefe, atunci trăiască pisicile!

Apoi, pe-același ton:

— Bună ziua, domnișoară Baxter. După cum vedeți, e în aceeași stare.

— Mda, văd.

Jenny oftă, iar după un timp se adresează infirmierei:

— Dați-mi, vă rog, de veste imediat ce își revine, da?

— Contați pe mine.

A urmat un du-te vino, însă n-am vrut nici măcar să risc o privire filtrată printre pleoape, realizând că Lepsky își ocupa locul la căpătâiul meu.

Într-un târziu, ușa s-a închis... Jenny plecase.

— Îmi place fata asta, declară Lepsky. E un om bun. Am impresia că-l iubește la nebunie pe tipul ăsta, nu crezi?

— Asta puteți s-o mai spuneți o dată, încuviință infirmiera.

— Păi da.

Tăcere lungă, apoi Lepsky continuă:

— De două luni, am fost numit inspector principal. Nu poți să-ți imaginezi câtă muncă a picat pe capul meu. Iar eu stau în nenorocita asta de cameră de spital, așteptând ca domnul să se trezească. Mi se tot spune că e foarte important.

— Nu înțeleg nimic din toată povestea asta, spuse infirmiera, și tare-aș dori să-mi explicați ce se întâmplă. Am citit toate ziarele, dar nu scriau nimic altceva decât despre asasinarea domnului Fremlin. Ce se ascunde aici?

— Absolut între noi vorbind, nici eu nu știu mai mult decât dumneata. Apele se vor limpezi atunci când Carr își va reveni și va povesti ce s-a întâmplat. Noi credem că e vorba de furtul unui obiect de valoare, însă nu știm ce anume. Nu înțelegi nimic din toată povestea asta? Ei bine, nici eu!

Eram numai urechi.

— Niște indicii, acolo, trebuie să aveți, nu se poate.

— Citești prea multe romane polițiste, mititico, zise Lepsky pe un ton amar. Tot ce știm e că un tip și-o tipă au năvălit în apartamentul lui Fremlin, i-au tras un glonte în cap, l-au scos din luptă pe Carr, după care au șters-o. Avem semnalmentele lor. Portarul de noapte a auzit împușcătura și i-a văzut ieșind din imobil, numai că semnalmentele date de el nu ajută la nimic. Așa încât, totul depinde de ceea ce a văzut Carr și de ceea ce ne va spune el. Pentru asta stau eu aici și-l păzesc, te-ai prins?

— N-aș vrea să fiu în locul dumitale.

— Nici eu nu țin prea mult la asta.

După un moment de tăcere, Lepsky întreabă:

— Ce avem la cină, diseară?

— Haideți, domnu' Lepsky, abia ați venit de la masă!

— N-are importanță. Îmi place să știu întotdeauna ce m-așteaptă. Deci, ce ne dau de mâncare la cină?

— Habar n-am. Depinde de cheful bucătăresei.

— Așa? Atunci spune-i, dacă crezi că asta o va binedispune, că dacă ne pregătește ceva ca lumea, o s-o ciupec de fund.

— Domnu' Lepsky, nu vă e rușine să spuneți asemenea grozăvii! chicoti infirmiera.

— Ba da, însă tot stând aici degeaba și trosnindu-mi degetele, îmi vin idei. Pleci?

— Și încă cum! Până nu vă dă în gând să mă ciupiți de fund.

— Bună idee! Ehe, dacă n-aș fi un soț respectabil... A urmat zgomotul ușii închise.

Așadar, nu se știa despre colier, că fusese furat. Lawson îi

văzuse pe Rhea și Fel ieșind din imobil însă, după cum spunea Lepsky, mărturia lui n-avea nicio valoare. Îmbrăcați așa cum erau și trecând în fugă, erau imposibil de recunoscut. M-am mai gândit puțin și-am hotărât să ies la suprafață abia peste vreo două ore. Nu trebuia în niciun caz ca Lepsky să bănuiască faptul că aș fi tras cu urechea la ceea ce-i spusese infirmierei.

Deci, am rămas întins, cu ochii închiși, așteptând trecerea timpului. Continua să mă doară capul, iar agitația continuă a lui Lepsky mă scotea din sărite. Din când în când mai venea și infirmiera s-arunce o privire. Târziu, a venit și doctorul, ceea ce m-a hotărât să dau semne de viață. În timp ce se întreținea cu Lepsky, am făcut o mișcare, am scos un geamăt și, în fine, am deschis ochii, cercetând o clipă chipul greoi aplecat asupra mea. După care am închis ochii la loc.

— Iese din comă.

— În sfârșit, exclamă Lepsky.

Am deschis iarăși ochii, ducând mâna la capul înfășurat în pansamente.

— Cum vă simțiți, domnule Carr? Întrebă doctorul.

— Unde mă aflu? am pronunțat propoziția clasică a celui care își revine.

— Nu vă agitați. Vă aflați la Spitalul Municipal. Încă o dată vă întreb: cum vă simțiți?

— Capul, mă doare.

— O să rezolvăm asta. Nu vă necăjiți. Căutați să vă liniștiți, domnule Carr.

— Sydney... l-au omorât...

— Nu vă gândiți la asta. O să vă fac o injecție care o să vă liniștească. O să aveți tot timpul pentru...

— Hei, doctore! făcu Lepsky agitat. Așteptați! Vreau să-i vorbesc! E foarte important!

— Nici nu se pune problema să-mi ții bolnavul de vorbă... Domnișoară, adăugă, adresându-se infirmierei.

După câteva clipe, aceasta îmi fricționează pielea cu alcool și înfipse acul. Înainte să-mi pierd cunoștința, am apucat să-mi spun că timpul lucra în favoarea mea. N-aveam nicio grabă să răspund la întrebările lui Lepsky, dar știam că în partida de

poker pe care urma s-o jucăm aveam în mână cele mai bune cărți.

○

M-a trezit o rază de soare. M-am ridicat, uitându-mă în jur. Nu mai simțeam nicio durere de cap, iar gândurile îmi erau limpezi. În celălalt capăt al încăperii, postat în fața ferestrei, se afla un tip înalt, subțiratic, bronzat, care am bănuț că trebuia să fie Lepsky. La capătul patului, o infirmieră drăguță care văzându-mă că mă mișc se ridică, aplecându-se deasupra mea.

— Cum e, domnule Carr... vă simțiți mai bine?

— Mai bine. (Am dus mâna la cap.) Dar ce s-a întâmplat?

— Nu vă enervați. Mă duc după doctorul Summers. Se duse la telefon, în vreme ce Lepsky se apropia de mine. M-am uitat în ochii lui de un albastru deschis, ca de oțel. Ochi de polițist.

— Ei, domnule Carr, spuse, încercând să nu vorbească prea tare. Sunt extrem de încântat să văd că v-ați trezit, în sfârșit. Credeți că am putea schimba câteva cuvinte, fără să vă obosiți?

— Cine sunteți?... Doctorul?

— Nu, spuse infirmiera, împingându-l deoparte pe Lepsky. N-o să stați de vorbă cu bolnavul meu, fără permisiunea doctorului Summers.

— Ce otravă! făcu Lepsky, întorcându-se lângă fereastră.

După câteva clipe, un omuleț dolofan, într-o bluză albă, intră val-vârtej în cameră. Îmi luă pulsul și-mi zâmbi, comentând că eram pe drumul cel bun de vindecare, dar că nu aveam, în niciun caz, voie să mă enervez.

— Se află aici, domnule Carr, un ofițer de poliție care ar dori să vă pună câteva întrebări. Vă simțiți în stare? Nu vă rușinați să spuneți nu, dacă sunteți încă obosit. El insistă, pentru că pare să fie vorba de ceva important.

— E ceva legat de Sydney Fremlin? am șoptit, răgușit.

— Da.

Am închis ochii câteva momente, fără să spun nimic, dându-i astfel de înțeles că încă nu mă simțeam prea bine.

— Bine. Cred că o să meargă.

Doctorul se întoarse și-i făcu semn lui Lepsky să se apropie:

— Doar câteva minute.

— Domnule Carr, spuse Lepsky, venind să se așeze la căpătâiul meu, îmi dau seama ce simțiți, însă mă văd obligat să vă pun câteva întrebări. Ați putea să-mi spuneți în câteva vorbe ce s-a întâmplat... și cum ați ajuns într-o asemenea stare?

Nu era nici urmă de ostilitate în glasul său, de unde am dedus că nu mă bănuia.

— Fremlin și cu mine eram în plin lucru, am început, cu o voce slabă, aproape șoptită. Ușa s-a deschis brusc și în încăpere au dat năvală un bărbat și o femeie. Fremlin a încercat să se opună. Femeia a tras în el, apoi tot ea m-a lovit în cap.

— La ce lucrați?

— La macheta unui colier de diamante.

— După părerea dumneavoastră, ce căutau cei doi?

— Colierul de diamante.

— Ce colier?

— Cel căruia noi hotărâserăm să-i schimbăm montura. Colierul se afla pe masă... L-au luat?

— Când am ajuns noi, n-am găsit nimic. (Lepsky se aplecă spre mine, cercetându-mă de aproape.) Despre ce colier vorbiți?... Era o bijuterie de valoare?

Considerând că pentru moment era de ajuns, am închis ochii, prefăcându-mă obosit.

— Bun, destul, declară doctorul Summers. Să-l lăsăm să se odihnească.

— E vorba de o crimă, doctore, zise Lepsky, plesnindu-și limba de cerul gurii, nerăbdător. Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Încă un mic efort, domnule Carr!

Am deschis o clipă ochii, privindu-l, apoi i-am închis la loc. Mi s-a făcut o nouă injecție, datorită căreia am căzut iarăși în somnolență, percepând din ce în ce mai vag protestele lui Lepsky.

Când am revenit din nou la suprafață, la căpătâiul meu stătea un alt tip. Unul înalt și slab, de o urâțenie simpatcă, cu gesturi calme, așezate.

— Cum vă simțiți, domnule Carr?

Îndărătul său, am zărit-o pe infirmieră.

— Cam amețit. (Am închis ochii, scuturând capul, după care

i-am închis la loc.) Dumneata cine ești?

— Steve Harmas. Am fost delegat de către *National Fidelity Assurance*.

Am și simțit un fior pe șira spinării.

Așadar, acesta era cel despre care auzisem discutându-se atât. Anchetatorul lui Maddox pentru care cei care comiteau fraude se confundau cu asasinii.

Un tip infinit mai periculos decât Lepsky. Știam asta, însă nu mă mai puteam fofila multă vreme. Acesta era momentul critic. Ori reușeam să-l conving, ori picam.

— Vă simțiți în stare să vorbiți?

Harmas avea glasul și gesturile tipice celui care stă la căpătâiul unui bolnav, însă nu m-am lăsat păcălit.

— Da, am spus, prefăcându-mă că încerc să mă ridic, iar asta îmi cerea eforturi. Dați-i drumul.

— Voi face tot posibilul să fiu scurt, domnule Carr, reluă pe un ton lipsit de orice răutate, însă nescăpându-mă nicio clipă din ochi. Asta m-a făcut să fiu foarte atent. Știați că domnul Fremlin asigurase un colier de diamante pentru suma de șapte sute cincizeci de mii de dolari?

— Da... îmi spusese.

— Credem că acest colier a fost furat. După cele spuse de dumneavoastră lui Lepsky, tocmai cu această bijuterie aveau treabă cei doi. Seiful domnului Fremlin era larg deschis, însă în el nu se afla nici urmă de colier. L-au luat ei?

— Nu.

— Cum nu? Sunteți sigur? zise, uitându-se stupefiat la mine.

— Absolut sigur.

— Și știți unde se află? întrebă, incredul.

Iată-ne deci ajunși aici, mi-am spus. Acum e rândul meu să-mi joc cartea câștigătoare.

— Da, știu... în seiful din apartamentul meu.

Harmas rămase o vreme clipind din ochi.

— În seiful dumneavoastră, domnule Carr? Nu înțeleg nimic.

Am închis ochii, chipurile cuprins de-o slăbiciune bruscă, apoi i-am redeschis:

— Vă pot asigura că acest colier n-a fost furat. În realitate,

existau două coliere. Cel adevărat, din diamante, și imitația sa din cristale șlefuite. Ori, noi tocmai lucram cu imitația.

— Ei bine, ca veste, asta e o veste bună! exclamă Harms, scoțând un șuierat prelung. Patronul meu se împăca deja cu ideea că vom fi obligați să plătim trei sferturi de milion! vorbiți serios?

— Absolut. Fremlin se temea să păstreze colierul de diamante, așa că mi-a cerut să-l țin în seiful meu. Dacă cumva cei doi gangsteri n-au spart între timp și apartamentul meu, acolo ar trebui să se afle.

— Pot să mă duc să verific acest lucru, domnule Carr? Patronul meu face crize cardiace una după alta, așa că mă grăbesc să-i pun capăt suferinței.

— Duceți-vă. Găsiți cheile apartamentului în buzunarul hainei mele. (I-am dat adresa.) Iată și combinația cu care se deschide seiful meu: x-11-0,4. Puteți să vă duceți. (Apoi am închis ochii.)

— Acum, odihniți-vă, domnule Carr și mai presus de orice, nu vă faceți nicio grijă.

Cu asta a dispărut din încăpere. Am scos un lung oftat de ușurare. Îndepărtasem de la mine orice bănuială. Continua să existe un risc: dacă poliția îi aresta pe Rhea și Fel, ei ar fi vorbit, iar cu asta toată construcția mea s-ar fi năruit.

Capitolul 8

Sergentul Fred Hess de la brigada criminalistică era un omuleț corpolent, cu sprâncene ca niște tufe și privirea rece, veșnic la pândă.

Cam la o oră după plecarea lui Harnas, în cameră apărură Hess, urmat îndeaproape de Lepsky. Se apropie de pat.

— Domnule Carr... sunt Hess, de la brigada criminalistică, anunță, cu un glas care parcă zgâria. Doctorul Summers ne-a atras atenția că încă nu sunteți în măsură să dați o declarație, însă sper că vă simțiți suficient de bine pentru a răspunde măcar la câteva întrebări.

— Mă simt aproape bine, am spus. Doctorul Summers e plin de bune intenții, însă după părerea mea exagerează.

Asta părură să-i placă lui Hess, care îmi adresă un soi de zâmbet. Își trase un scaun și veni să se așeze lângă fereastră, scoțând din buzunar un carnetel.

Avusesem suficient timp să-mi pun la punct povestea, așa că mă simțeam destul de sigur pe mine.

— Perfect, domnule Carr. Ce-ar fi să-mi vorbiți puțin despre colier. Din ce mi-a povestit Harnas, răufăcătorii au luat o copie. Așa este?

— Dacă spuneți că a dispărut colierul, atunci ce au furat ei este o copie.

— Nu și-au dat seama că era vorba de un fals?

— Nu. Doar un specialist în diamante și-ar fi dat seama. Dar, ca să înțelegeți ceva, domnule sergent, dați-mi voie să vă povestesc totul, de la început.

Se uită un moment la mine, apoi încuviință:

— De acord.

I-am povestit deci că doamna Plessington își exprimase dorința de a cumpăra un colier de diamante, plătit de soțul ei, desigur. Executasem un colier din cristale tăiate, ca să poată comanda în cunoștință de cauză, l-am expedit copia, însă cum

ea avea pentru mine o valoare sentimentală, reprezentând cea mai importantă vânzare pe care reușisem s-o fac vreodată, am dorit s-o păstrez ca amintire. Sydney fusese de acord (prima mea minciună), așa că-i plătisem pe copie trei mii de dolari. Doamna Plessington era o cheltuitoare înrăită și, pentru a-și plăti datoriile făcute la joc, îi ceruse lui Sydney să vândă colierul. I-am explicat lui Hess motivul pentru care hotărâsem să facem vânzarea în cel mai mare secret, lucru care ne îndemnase să asamblăm diamantele într-o nouă montură. Pentru a termina, adăugasem că în vederea evitării unor pierderi, Sydney executase machetele noii monturi acasă la el.

— Sydney însă se temea să țină la el adevăratul colier, deci i-am sugerat să lucreze pe copie, iar el, ca să scutim orice risc, mi-a cerut să închid colierul adevărat în seiful din apartamentul meu.

— O clipă, domnule Carr, mă întrerupse Hess, rămas impasibil până în acel moment. Aș dori să clarificăm lucrurile. Am examinat seiful dumneavoastră, și pe cel al domnului Fremlin, care reprezintă infinit mai multă siguranță, având în vedere că e branșat direct la comisariatul central al poliției, spre deosebire de al dumneavoastră. Cum se face atunci că domnul Fremlin v-a cerut să depuneți colierul în seiful dumneavoastră?

La întrebarea asta mă așteptam, așa că aveam pregătit răspunsul.

— Sydney era un tip extrem de nervos, am spus. După părerea sa, nici unui spărgător nu i-ar fi trecut prin minte că puteam păstra în seiful meu o bijuterie de mare valoare, în timp ce el ar fi fost tot timpul în vizorul hoților.

— Mda, făcu Hess, scărpinându-și nasul. Un tip foarte nervos, deci? Și obsedat de gândul unui posibil jaf?

— El răscumpăraseră colierul cu banii personali. Și cu toate că îl asigurase, prefera să se știe ferit de orice risc.

— Nu aici voiam să ajung, domnule Carr. Spuneți că Fremlin era un neliniștit, un nervos?

— Da.

— Și-atunci cum de nu încuia niciodată ușa apartamentului?

— După cum vă poate confirma și servitorul său, avea

obiceiul de a-și uita mereu cheile. De altfel, nu prea se sinchisea să-și încuie ușa apartamentului, știind că ușa de la intrarea imobilului era întotdeauna încuiată.

— Dar în noaptea furtului, cum de n-a fost?

— Asta, nu știu. Când am ajuns eu, la puțin după zece, era. A trebuit să-l sun pe Lawson, portarul, să vină să-mi deschidă. Chiar atunci, Claude, servitorul domnului Fremlin, pleca, și-am schimbat câteva cuvinte cu el, în timp ce Lawson se întorcea în ghereta lui. Poate că a uitat să încuie, după plecarea lui Claude.

— Lawson afirmă că el n-a blocat yala, care-ar fi trebuit să se încuie automat după plecarea lui Claude, spuse Hess.

— Înseamnă că nu a funcționat, am observat; astfel cei doi gangsteri n-ar fi putut pătrunde în imobil, nu?

— Chiar așa, încuviință Hess, studiindu-și atent, cu sprâncenele încruntate, mâinile puternice și bronzate. Auzind împușcătura, Lawson a ieșit în fugă din ghereta lui, tocmai în clipa în care cei doi asasini ieșeau din ascensor, cu pistoalele în mâini. Lawson n-are nimic dintr-un erou, așa că s-a ascuns. Cu toate astea, ne-a dat niște semnalmente ale celor doi.

Tăcu o vreme, după care continuă:

— Nu putem însă pune bază pe mărturia unui tip care moare de frică. Aș dori deci să mi-i descrieți pe cei doi bandiți, atât cât i-ați văzut, domnule Carr.

— Închipuiți-vă că și eu eram mort de frică. Și-apoi, totul s-a petrecut atât de neașteptat! Ușa s-a deschis dintr-o dată și ei au năvălit în încăpere, ordonându-ne să nu mișcăm. Eu mă îndreptam spre baie, să caut niște pastile Aspro, când m-am lovit de ei. Tipul mi-a altoit o lovitură groaznică, peste față, așa că am căzut.

I-am povestit și cum Sydney sărise asupra tipului; fata trăsesese în el și, când încercam să mă târăsc, apropiindu-mă de Sydney, tot ea mă terminase cu o lovitură în cap, cu mânerul pistolului.

— Așadar, fata e cea care a acționat? Ea a tras în Fremlin și tot ea v-a lovit?

— Da.

— Tipul era rănit?

— Da. Sydney îl tăiaze la braț cu pumnalul pe care-l folosea la

hârtii, pe birou.

— Mda. Am prelevat sângele rămas pe lamă, așa că știm ce grupă sanguină are.

Hess spusese aceste lucruri fără să pară că le acordă cine știe ce importanță, însă eu simțisem un fior trecându-mi pe șira spinării. Grupa sanguină! Încă un pas în plus care permitea acuzarea lui Fel de crimă, dacă puneau vreodată mâna pe el.

— Să începem cu bărbatul, domnule Carr, continuă Hess. Încercați să-mi dați semnalmentele lui.

— Un tip solid, cam de talia dumneavoastră. (A doua minciună a mea.) Purta o perucă tip Beatles, ochelari uriași, fumurii și o haină grenă, cu buzunare negre, aplicate. (Cu un gest ostenit, am dus o mână la cap.) Cam asta-i tot ce vă pot spune.

— Un tip solid, ziceți... cam de vreun metru șaptezeci?

— Da.

— Lawson l-a văzut înalt, în jur de un metru optzeci și subțiratic, făcu Hess, trăgându-se de nas.

Tocmai în această confuzie îmi puneam eu toată nădejdea.

— Eu nu l-am văzut așa.

— Ei da, oftă Hess. Într-o asemenea lovitură, mărturiile nu concordă niciodată. Însă legat de perucă, ochelarii fumurii și haina grenă, Lawson a spus același lucru ca dumneavoastră. Bun, acum să ajungem și la femeie.

— Nici n-am avut timp s-o observ, așa că am remarcat un singur lucru: avea ochelari mari, de soare, acoperindu-i cam jumătate din față. Mi s-a părut înaltă, destul de puternică, la vreo patruzeci și cinci de ani. Purta niște pantaloni roșii, iar părul și-l înfășurase într-un fular negru. Ușa se deschise și apăru doctorul Summers.

— Sergent, cred că pentru azi ajunge, spuse el hotărât. Vă acordasem douăzeci de minute.

— Exact, făcu Hess, ridicându-se. Nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc, domnule Carr, pentru ajutorul pe care ni-l acordați. Odihniți-vă. De altfel, ne vom revedea.

Și, cu asta, ieși din cameră, cu Lepsky după el.

Doctorul Summers îmi luă pulsul și îmi recomandă să stau

liniștit, anunțându-mă că prânzul îmi va fi servit într-o oră. După plecarea sa, am început imediat să trec în revistă ceea ce-i spusese lui Hess. În afară de povestea cu grupa sanguină, totul părea să se aranjeze la modul superlativ, însă legat de acest detaliu, nu puteam face nimic.

Totul depindea de arestarea lui Fel și a Rheeli, însă nu vedeam cum puteau cădea, dacă Rhea nu încerca, cumva, să transforme colierul în bani.

Mâncasem și-acum mă odihneam, când infirmiera veni să mă anunțe că domnișoara Baxter dorea să mă vadă.

— Vă simțiți în stare să mai faceți față unei vizite? întrebă, zâmbind cu subînțeles.

I-am spus că da.

Jenny intră, încărcată de trandafiri roșii și struguri de seră. Rămase la piciorul patului, privindu-mă. Ceea ce i-am citit în ochi m-a emoționat.

O dată în viață, era și ea bine coafată. Purta un taior bleumarin, o bluză albă cu jabou și mi se părea că arată senzațional.

— Cum te simți, Larry?

— S-au schimbat rolurile, am remarcat, zâmbind. Acum îmi aduci dumneata trandafiri și struguri. Cum mai merge cu glezna?

— Din ce în ce mai bine. (Veni să se așeze, șchiopătând ușor, la căpătâiul meu.) Spune-mi sincer, Larry, cum te simți?

— Bine... acum că tu ești aici. (I-am întins mâna mea pe care ea a prins-o într-a sa). Jenny... e minunat să te văd. Îți mulțumesc pentru că ai venit. Unde locuiești?

— Oh... la un hotel micuț. Cum am citit în ziare, am și alergat la Paradise City.

— E îngrozitor ce s-a întâmplat. Sydney era cel mai bun prieten al meu. Nu pot să cred încă, nu mă obișnuiesc cu gândul că e mort.

— Încearcă să nu te mai gândești. Gândurile nu-ți pot face decât rău. Important pentru dumneata e să te refaci.

— Ai dreptate. Îți amintești... Te-am sunat chiar în seara când s-a întâmplat. Credeam că-ți spun la revedere pentru o perioadă

mai lungă de timp. Faci planuri, iar viața hotărăște altfel.

— Da, asta-i adevărat, spuse Jenny, ridicându-se. Doctorul mi-a recomandat să nu te obolesc. Acum te las.

— Așteaptă puțin! Abia ai venit.

— Țineam să te văd cât mai repede. Ce ți-ar face plăcere să-ți aduc mâine?

— Pentru Dumnezeu, mai stai puțin! Vreau să vorbim. Cam cât te gândești să rămâi la Paradise City?

— Două sau trei zile.

— Doar n-ai să te apuci din nou de lucru, cu o gleznă care încă nu s-a refăcut, Jenny!

— Nu... N-aș fi în stare... Dar...

Zâmbi:

— Nu-mi pot permite o ședere prea lungă aici. Paradise City pare orașul cel mai scump din lume.

— Este adevăr în ceea ce spui. (M-am oprit, s-o privesc.) Nu știu cât va trebui să mai rămân aici. Mai multe săptămâni, cu siguranță. Ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Cu plăcere, Larry.

— Plătește-ți nota la hotel și instalează-te la mine.

— Nu pot face așa ceva! protestă Jenny, deschizând ochii mari.

— E o propunere făcută din interes. Am nevoie de cineva care să răspundă la telefon, să-mi deschidă corespondența și să-mi țină în ordine apartamentul. Așa, am eu o negresă care vine de două ori pe săptămână, dar când n-o supraveghează nimeni nu face absolut nicio treabă. Există o cameră de oaspeți unde te-ai putea instala, iar eu voi fi bucuros să plătesc unei guvernante voluntare o sută de dolari pe săptămână, plus cheltuielile. E vorba de un serviciu de care chiar am nevoie, Jenny. Te rog, nu mă refuza.

Ezita, pregătindu-se deja să refuze, clătinând din cap, așa că am adăugat:

— Acest post include și o vizită zilnică la spital, care să mă facă să mă simt mai puțin singur și părăsit.

— De acord, Larry, spuse, surâzând. Însă nici nu se pune problema să-mi plătești vreun ban... Accept numai cu această

condiție.

În acel moment, blonda mea infirmieră își făcu apariția, numai zâmbet, spunându-i lui Jenny:

— Domnișoară Baxter, e timpul ca domnul Carr să se odihnească.

— Dă-i, te rog, dacă vrei, cheia apartamentului meu. O luase domnul Harmas, dar trebuie să fi adus-o.

— Sigur că da, spuse infirmiera, adresându-ne un zâmbet cu subînțeles. Haideți cu mine, domnișoară Baxter...

— Pe mâine după masă, Larry, șopti Jenny, mângâindu-mi mâna, după care plecă, împreună cu infirmiera.

○

A doua zi dimineată, puțin după ce doctorul Summers trecuse să mă consulte, am primit o vizită neașteptată. Mă simțeam cam deprimat, fiindcă doctorul tocmai mă anunțase că va trebui să mai rămân în spital cel puțin cincisprezece zile. Pe lângă asta, odată întors acasă, trebuia să mă mai odihnesc un timp.

Vizitatorul neașteptat nu era altul decât Tom Luce. A intrat în cameră, într-un costum impecabil, închis la culoare, căpățâna cheală lucindu-i de transpirație. Am remarcat că aducea din ce în ce mai mult cu un bulldog.

Relațiile dintre noi nu erau foarte apropiate, eu colaborând mai mult cu Sydney, însă îl știam energic, corect, iar ca negustor, foarte priceput.

— Larry, făcu el, instalându-se la căpătâiul meu, îmi pare rău să te găsesc într-o asemenea situație. Ce nenorocire! Sărmanul Sydney! L-am înmormântat ieri. Ce omagii i s-au adus! Au asistat toate personalitățile orașului. Am pus să se depună și în numele tău o coroană, cât mai în față. N-am văzut niciodată atâtea flori.

Ceva în interiorul meu se strânse ghem și-am mulțumit cerului că nu putusem participa.

— Mulțumesc, Tom. Este, într-adevăr, o nenorocire. Nu pot să cred că nu-l vom mai revedea.

— Nici eu, spuse Tom, lăsând capul în piept, cu tristețe. Tocmai am stat de vorbă cu doctorul Summers care mi-a spus că

nu-ți vei putea relua activitatea mai devreme de trei sau patru luni. Știi pe cineva capabil să te înlocuiască, pe perioada cât vei fi absent?

Mă gândisem la asta, așa că am răspuns fără să ezit:

— Vei avea nevoie de un desenator-machetist și de un asistent care să lucreze cu Terry. Știu că Hans Kloch abia așteaptă o asemenea situație. E un excelent desenator. Nu de clasa lui Sydney, totuși foarte bun. I-ai putea scrie. În acest moment lucrează pentru Werner, la Anvers. Mai e și Pierre Martin, de la sucursala Cartier, din Los Angeles. După părerea mea va profita imediat de această ocazie.

— Voi lua imediat legătura cu ei, spuse Luce, notându-și numele și adresele pe spatele unui plic. Terry și domnișoara Barlow sunt sufocați de muncă.

Tăcu un timp, apoi continuă:

— Să nu uit să-ți spun de pe-acum, Larry, ești noul meu asociat.

— Asociat? am spus, deschizând ochii mari. Vrei să spui că îmi propui să mă asociez cu tine, Tom?

— Ți-aș fi propus asta, oricum, însă Sydney ți-a lăsat moștenire întreaga sa parte din afacere, ceea ce, automat, face din tine asociatul meu. Sunt foarte mulțumit de asta, Larry. Nici nu puteam visa la un asociat mai bun ca tine.

Am simțit un fior înghețat pe spinare.

— Tom!... în sfârșit... cum să... Nu înțeleg.

— Am luat cunoștință de testamentul său. În afara câtorva amănunte, ți-a lăsat ție toată averea, considerabilă de astfel.

— Mie? am exclamat.

— Da. Ți-am adus o copie a testamentului și lista bunurilor. După cum știi, probabil, eu eram executorul său. Sydney te iubea foarte mult, Larry. Așa cum o spune în testament, vei fi succesorul său demn, iar eu sunt întru totul de acord cu el.

A fost prea mult pentru mine. Încă slăbit fiind, nu mă puteam controla ca lumea, așa că am izbucnit în plâns și, acoperindu-mi fața cu palmele, nu-mi puteam stăpâni hohotele. Mă simțeam nedemn. Eram direct responsabil de moartea sărmanului Sydney! Dacă n-aș fi pus la cale furtul colierului, din

dorința de a pune mâna pe el, ar mai fi trăit. Iar el îmi lăsase mie, care îl trădasem, toate bunurile.

Infirmiera intră, se uită la mine, îi făcu semn lui Tom Luce să iasă din încăpere, după care-l chemă pe doctorul Summers.

○

Am simțit că mi se făcea o injecție în braț și-am picat într-o fericită stare de somn.

○

Până seara am rămas sub efectul calmantului. A doua zi dimineța, când doctorul Summers veni la vizita cotidiană, m-a anunțat că-mi interzisese primirea oricărei vizite timp de trei zile, întrucât orice emoție puternică îmi putea face rău.

Până la un punct am fost fericit. Evident, avea să-mi lipsească Jenny, însă îmi rămânea astfel timp să mă gândesc la viitor.

Am studiat testamentul lui Sydney. Îi lăsa lui Tom Luce magnifica sa colecție Wedgewood. Claude, bucătarul primea o sută de mii de dolari. Secretara sa și domnișoara Barlow, fiecare câte zece mii de dolari. Terry moșteneva bijuteriile personale ale lui Sydney. Tot restul lucrurilor îmi rămânea mie.

Luce făcuse o listă a acestora. Averea lichidă se ridica la un milion și jumătate de dolari. Mai existau câteva picturi de valoare, între care și acel Picasso, mașina Rolls Royce și tot ce conținea apartamentul. Știam că aici inclusese și ceea ce el credea că era colierul doamnei Plessington.

Năucit, am citit și recitit lista, spunându-mi într-un târziu că nu puteam accepta o asemenea moștenire. Mă disprețuiam prea tare. După câteva ore m-am răzgândit, dându-mi seama că ar fi fost nu numai greu să refuz o asemenea moștenire, dar și periculos. După încă o îndelungă gândire, am reușit să mă autoconvinc că, dacă judecam toate detaliile, nu eram responsabil de moartea lui Sydney. Nu-i recomandasem lui Fel să nu încarce pistoalele? Cum aș fi putut să-mi imaginez că Rhea era de o asemenea răutate încât să nu se dea îndărăt de la o crimă? Și nu mă atacase ea și pe mine? Nu era numai o întâmplare că reușisem să scap cu viață? Fiindcă acum eram sigur că Rhea încercase să mă omoare. Nu-i repetasem de mai multe ori lui Fel să nu mă lovească în cap? Or, ea fusese

prezentă când îi făcusem această recomandare.

La capătul a două zile de gândire, am început să realizez ce ar fi însemnat pentru mine averea și bunurile lui Sydney. Aș fi fost foarte bogat. Aș fi fost principalul asociat al celei mai vechi și mai importante giuvaergii din oraș. Iar dacă doream, mă puteam instala în magnificul său apartament. Și, în fond, de ce să n-o fac? I-aș fi adus câteva modificări, deși trebuie să spun că era unul dintre cele mai frumoase apartamente din oraș, dintotdeauna dorindu-mi unul la fel.

I-am cerut lui Claude să rămână în serviciul meu. Voi ignora moștenirea pe care i-a vărsat-o Sydney, dar dacă el își putea permite, datorită banilor lui urma să pot și eu.

Apoi, gândurile mi-au fugit la Jenny. Doream să mă căsătoresc cu ea? dar ea, dorea, oare, să devină soția mea? Ne cunoșteam de prea puțin timp și, cu toate acestea, aveam pentru ea un sentiment de tandrețe, reciproc cred, căci altfel n-ar fi venit ea la Paradise City doar ca să mă revadă. Doctorul mă sfătuisese ca, imediat după ieșirea din spital, să plec într-o lungă croazieră. Aveam, iată, soluția. I-aș fi cerut lui Jenny să mă însoțească și, în aceste două luni petrecute pe mare, am fi învățat să ne cunoaștem mai bine. Ideea mă încântă. Când doctorul Summers veni, la sfârșitul zilei, să mă vadă, declară că mă refăceam rapid.

— Aș putea primi mâine vizita domnișoarei Baxter? am întrebat.

— Natural. O s-o pun pe infirmieră s-o sune.

o

Când îmi aduse cina, am rugat-o pe infirmieră să-mi facă rost de câteva ziare. Venise momentul, pentru mine, să aflu ce se spunea în presă despre Sydney, despre asasinat și despre mine însumi.

După un timp – probabil că trebuise să se consulte cu doctorul Summers, în prealabil – îmi aduse „The Paradise Herald” din ultimele cinci zile.

— Nu vroiam să vă obosim, aducându-vă corespondența, domnule Carr, spuse, dar sunt doi saci poștali plini cu scrisori, de la oameni care se interesează de sănătatea dumneavoastră.

Domnișoara Baxter le-a clasat, în apartamentul dumneavoastră.

Am asigurat-o că era totul în regulă și-am început să citesc ziarele.

Reporterul descria astfel drama care se desfășurase acasă la Sydney, în acea seară fatală. În timp ce lucram împreună la macheta unui colier cu diamante, un bărbat și o femeie năvăliseră în încăpere, cu pistoalele în mâini, încercând să intervin, promisem în plină figură o lovitură îngrozitoare, cu mânerul pistolului, care mă amețise.

Sydney, care se repezise asupra bărbatului, având în mână un cuțit de tăiat hârtie, fusese ucis de femeie, cu un glonte. Cei doi gangsteri dispăruseră, înainte de a se putea da alarma. Portarul de noapte îi văzuse ieșind, așa că ziaristul le făcea celor doi o descriere amănunțită. Mai adăuga că poliția refuza să dezvăluie dacă fuseseră sau nu furate obiecte de valoare. Această discreție mă intrigă, cel puțin cât și pe reporter. De ce naiba nu spuneau nimic despre colier?

Ajungând la ziarul de o zi în urmă, am avut un adevărat șoc, citind, cu litere mari:

**UN CELEBRU EXPERT ÎN DIAMANTE
MOȘTENEȘTE MILIOANELE LUI SYDNEY
FREMLIN**

Poza mea însoțea articolul în care se spunea că fusesem, în decursul ultimilor cinci ani, colaboratorul lui Fremlin. Eram prezentat ca unul dintre cei mai mari experți în diamante, din lume. Cum Fremlin îmi lăsase prin testament cea mai mare parte a enormei sale averi, eram în prezent principalul asociat al casei Luce & Fremlin. Reporterul mersese pe fir până la logodna mea – Doamne, ce departe mi se părea acel moment – relata despre moartea lui Judy, explicând motivul pentru care plecasem la Luceville, sfătuit de un celebru psihiatru, doctorul Melish, în încercarea de a schimba complet decorul și mediul. Acolo, lucrasem voluntar la o operă de asistență socială, după care mă întorsesem la Paradise City. Datorită morții lui Fremlin, deveneam urmașul său, moștenindu-i averea care se ridica la câteva milioane de dolari. Am citit articolul de mai multe ori,

străbătut de un fior care-mi îngheța măduva în oase. Oare să fi ajuns el în mâna celor doi Morgan? Și dacă da, care să fie reacția lor? Timp de câteva minute am rămas paralizat de teamă, după care mi-am revenit.

Ce puteam face? m-am întrebat. Dacă mă denunțau, se dădeau și pe ei de gol, cu aceeași ocazie. Și, în plus, ar fi fost cuvântul lor, contra cuvântului meu. Cum Rhea nu era deloc proastă, își dădea probabil seama că a mă denunța ar fi însemnat curată sinucidere pentru ea. Să admitem totuși că poliția îi aresta. În asta consta pericolul. Dacă erau arestați, ar fi vorbit. Ce ar fi însemnat asta pentru mine?

M-am gândit. Mai întâi, grație milioanei lui Sydney, puteam să-mi asigur serviciile celor mai buni avocați din țară. Dezvăluisem eu însumi unde se afla adevăratul colier de diamante. Și, bineînțeles, aș fi negat în bloc toate acuzațiile lor. În acest fel niciun juriu n-ar fi riscat să mă condamne.

Pentru moment, erau încă în libertate. Poate că deja părăsiseră țara. Aveau asupra lor mai mult de o mie de dolari, dați chiar de mine, cu care puteau ajunge în Mexic, unde să se descurce.

Am primit-o ca pe o ușurare pe infirmieră, care-mi dădu să înghit un somnifer înainte de a mă pregăti pentru noapte.

o

În ziua următoare, pe la zece, Jenny își făcu apariția, cu un braț de trandafiri roșii. Îmi spuse că apartamentul i se părea formidabil; se înțelegea admirabil cu Cissy, menajera mea de culoare, și ajunsese să desfacă aproape întreaga grămadă de corespondență primită. În fine, i se părea că arătam mult mai bine.

— Chiar mă simt bine. Spune-mi, Jenny, ai citit „Paradise Herald”? Știi că Sydney mi-a lăsat moștenire întreaga lui avere?

— Mă bucur pentru dumneata, Larry, spuse, dar îmi închipui ce trebuie să simți.

Privirile ni s-au întâlnit.

— La început m-am gândit să refuz moștenirea, după care mi-am spus că refuzând banii nu l-aș readuce pe Sydney la viață.

— Cum ai putea refuza?... A fost dorința lui.

Am încuviințat, apoi i-am povestit că doctorul Summers îmi recomanda o croazieră de cel puțin două luni, în care să iau cu mine pe cineva care să mă ajute, pentru a nu mă obosi prea tare.

— Ce-ai zice să mă însoțești, Jenny? Asta ar însemna să te ocupi de toată croaziera, ceea ce n-ar fi puțin, dar aș prefera prezența dumitale lângă mine, decât a altcuiva.

Mă privi fix, nevenindu-i să creadă, așa că am continuat:

— Vom face o călătorie grandioasă: Africa de Sud, India, Ceylon, Hong-Kong, Australia. Te-ar tenta?

— Vorbești serios?

— Mai serios de-atât nu se poate.

— Larry... ar fi minunat! (În bucuria ei, bătu din palme, așa cum făcuse la Luceville, când o invitasem la cină.)

— Va trebui să te grăbești, întrucât cred că vom putea pleca peste vreo lună. Cumpără-ți tot ce crezi că va fi necesar și nu-ți refuza nimic. Acum sunt bogat. Pune totul în contul meu de la bancă. Cere-i lui Tom Luce să-ți deschidă un cont propriu. Următoarea destinație, Outward Bound... agenția mea obișnuită de voiaj. Cere-le să ne stabilească un program pe care-l vom studia împreună. Reține, la clasa întâi bineînțeles, un apartament-salon, cu cabină pentru dumneata. De acord?

— O să mă văd chiar după masă cu domnul Luce, după care mă duc direct la agenția de voiaj.

Am mai schimbat câteva banalități, apoi, cu chipul roșu de emoție și ochii strălucind, Jenny plecă.

M-am lăsat pe pernă și, pentru prima oară de când îmi revenisem, la spital, m-am simțit aproape în siguranță și aproape fericit... numai că asta n-a durat.

După-amiază, am fost vizitat de sergentul Hess, cu Lepsky după el.

— Încă una sau două întrebări, domnule Carr, dacă permiteți, spuse Hess, așezându-se deja la căpătâiul meu.

M-am pregătit pentru ceea ce avea să urmeze și, luând-o înaintea, am început:

— Eu am să vă pun o întrebare, domnule sergent. Am citit ziarele. Nicăieri nu se face nicio referire la colierul doamnei Plessington. Este ceva voit?

— Cu siguranță... Dacă am fi dezvăluit furtul colierului, domnule Carr, am fi fost obligați să spunem și că era vorba de o copie. Câtă vreme hoții vor fi convinși că au în mână un colier de diamante autentic, vor încerca să-l vândă. Ori, noi am avertizat deja cei mai importanți tăinuitori din țară. Dacă hoții încearcă să-l vândă, ai noștri sunt.

— Aha! Înțeleg, am spus, întrebându-mă dacă Rhea era atât de lăcomă și imprudentă ca să-și asume un asemenea risc.

— Dacă nu mă înșel, domnule Carr, reluă Hess, mișcându-se pe scaun, încurcat, timp de câteva săptămâni ați lucrat la Luceville, ceva legat de asistența socială? Este exact?

— Da. (Îmi simțeam inima bătând de parcă se izbea de coaste.) E în toate ziarele, domnule sergent, nu fac un secret din asta. Doctorul Melish mă sfătuisese, după accidentul pe care l-am suferit, să fac o schimbare de decor, chiar el propunându-mi să devin ajutorul voluntar al nepoatei sale, domnișoara Baxter. De ce îmi puneți această întrebare?

— Numele de Rhea Morgan vă spune ceva?

Am reușit să-i susțin privirea, păstrându-mi masca impasibilă.

— Da... însă domnișoara Baxter ar fi mai în măsură să vă vorbească despre ea.

— Ați avut a face cu această fată?

— Da. Domnișoara Baxter aflându-se în spital, în urma unei căderi, m-am oferit să mă duc s-o întâmpin pe Rhea Morgan la ieșirea ei din pușcărie și s-o conduc până acasă... lucru care, evident, se înscrie în activitățile de asistență socială.

— Ea știa cine sunteți?

— Îmi știa numele.

— Știa că lucrați la Luce & Fremlin? Dumneavoastră i-ați spus acest lucru?

— Nu. Fata aia mi-a displicut de la prima privire. N-am schimbat cu totul decât câteva cuvinte.

— Dar a putut cumva să descopere cine erați în realitate?

— E posibil, însă nu văd la ce i-ar fi folosit.

— Caut, pur și simplu, să completez verigile lipsă, domnule Carr.

— Există vreo legătură între Rhea Morgan și ancheta pe care o desfășurați? am întrebat, simțindu-mi mâinile umede.

— Începem să cam credem că da. Poliția din Luceville a primit unele informații de la un tip care lucrează la pompa de benzină a stației-service din Caltex, de la marginea orașului. După ce a citit în ziar semnalmentele criminalilor, a luat legătura cu sergentul O'Halloran de la poliția municipală, povestindu-i că, o săptămână înaintea atacului, un tip cu o perucă Beatles, ochelari de soare și haină grenă cu buzunare negre aplicate, încercase la stația de benzină un jaf eșuat, ținând în mâna care-i tremura un revolver de jucărie.

Tipul de la benzină îl sfătuisese s-o ia din loc, ceea ce ăla și făcuse. Omul nu se mai gândise la întâmplare, până când a citit în ziare, în ultimele zile, că un tip care corespundea cu semnalmentele vizitatorului său era căutat pentru crimă. O'Halloran mi-a telefonat, iar eu am plecat la Luceville. Recunoașteți că există, domnule Carr, aici, o coincidență cel puțin ciudată. În Luceville se află un om ale cărui semnalmente corespund exact cu cele ale criminalului. Dumneavoastră ați fost la Luceville, nu? Așadar, ne-am apucat să căutăm, O'Halloran și cu mine, un tip cu cazier judiciar, cu care dumneavoastră să fi avut legătură. Era ca și cum am fi dat cu zarul, însă poliția lucrează de multe ori pornind de la o nimica toată, și uite că a apărut... Rhea Morgan. Iar din momentul în care am descoperit că ea locuia împreună cu frate-său, treaba nu ni s-a mai părut chiar hazardată. Acest frate al ei, l-ați întâlnit?

— Da, am spus, umezindu-mi buzele. Era acolo, când am adus-o pe ea acasă.

— Le-ați spus, cu vreo ocazie, că lucrați în comerțul cu diamante, domnule Carr?

— Cu siguranță, nu.

— Aveați mașină? întrebă Hess, după câteva momente de gândire.

— Da.

— Deci, dacă doreau să obțină informații, le-ar fi fost suficient să-și noteze numărul mașinii dumneavoastră?

— Dar de ce-ar fi făcut-o? Ce altceva eram eu pentru ei decât

un ajutor de asistent social, însărcinat s-o ducă acasă pe fată?

— Mda... După părerea dumneavoastră, s-ar putea ca acești doi indivizi să-l fi asasinat pe Fremlin?

M-am prefăcut că mă gândesc, spunând, după un timp:

— Nu cred că știu. Totul s-a petrecut atât de rapid, încât n-aș putea să vă spun.

— Morgan ăsta, ce spuneți? ar putea avea talia și configurația fizică a tipului care a năvălit în apartament?

— Nu cred... Așa cum v-am spus, eu îmi amintesc de un bărbat mai curând scund și îndesat. Morgan e înalt și slab.

— Mda. (Hess se trase de ureche, încruntând sprâncenele.) O'Halloran și cu mine, ne-am deplasat acasă la Morgan... în baraca aia a lor, fiindcă altfel nu poate fi numită. Morgan și sorăsa pleaseră cu două zile înaintea crimei. Exact timpul de care ar fi avut nevoie s-ajungă până aici, cu mașina. Am controlat registrele tuturor hotelurilor și motelurilor și-așa am descoperit că au tras la motelul Pyramides, de unde au plecat în seara crimei. Funcționarul de la recepție a identificat-o pe Rhea Morgan în fotografia pe care i-am arătat-o. Dumneavoastră care ați întâlnit-o și v-ați întreținut cu ea, sunteți de părere că ar putea fi o criminală?

Am revăzut în minte chipul Rheeli reflectat în oglindă în timp ce se pregătea să-mi tragă lovitura în cap, cu mânerul pistolului. Dac-ar putea fi o criminală?... Da, fără niciun dubiu.

— Nu știu ce să vă răspund, domnule sergent, am spus cu glas surd. De unde să știu?

— Mda... dar trebuie să vă spun că are un cazier destul de consistent, să-i zicem!... În ce mă privește, nu m-ar mira să fie ăștia doi. Dacă Morgan e rănit la braț, iar grupa sanguină corespunde cu ceea ce avem, atunci i-am prins. (Se ridică.) Tocmai i-am dat în urmărire generală, așa că nu-i decât o problemă de timp ca să-i înhățăm. (Îi făcu semn cu capul lui Lepsky care-o porni spre ușă.) Bun, domnule Carr, nu vrem să vă obosim. Însănătoșire grabnică.

Și, cu asta, ieșiră din încăpere.

Mi-am săpat groapa cu mâinile mele, mi-am spus. Cum putusem să fiu atât de inconștient, de tâmpit, să-i dau lui Fel elementele de deghizare pe care le folosisem în timpul încercării mele de jaf ratată? Le atrăsesem atenția să poarte mănuși și să-și asigure un alibi, însă nu-mi venise în minte că umflatul ăla de la benzinărie va semna la poliție din Luceville despre peruca, ochelarii de soare și haina grena cu buzunare negre, purtate de agresorul său.

Iată că, în numai câteva zile, în timp ce eu eram convins că dacă nu vor încerca să vândă colierul, cei doi nu vor putea fi identificați, poliția era de-acum pe urmele lor! Îi pândeau. Cât timp mai aveam? Fiindcă odată prinși, ar fi vorbit!

Radio Paradise difuza știri din trei în trei ore. Devenisem unul dintre cei mai fervenți ascultători. De fiecare dată când cel de la știri anunța: „Iată ultimele noutăți...” mă așteptam, cu inima bubuind, să aud că tocmai îi prinseseră. În timpul celor trei ore dintre buletinele de știri, abia mai reușeam să fiu politicos cu infirmiera. Refuzam mâncarea, rămânând cu ochii pe ceas, în așteptarea următoarei emisiuni.

Am ajuns la concluzia că trebuia să-mi anulez croaziera. Ideea de a mă afla pe un pachetbot, lipsit de orice informație, întrebându-mă în fiecare moment dacă poliția pusese sau nu mâna pe ei, sau dacă nu cumva la următoarea escală niște inspectori de poliție vor urca la bord și mă vor aresta, mă înnebunea.

Mă aflam într-o asemenea stare de agitație, încât simțeam că nu mai pot rămâne în pat. Dimineața următoare, imediat după plecarea infirmierei, m-am ridicat, începând să măsoar camera dintr-un colț într-altul, clătinându-mă la început, apoi, curând, mai sigur pe mine. Doctorul Summers m-a găsit în fața ferestrei.

— Nu faceți un capăt de țară din asta, i-am spus. Vreau să mă instalez pe terasă, să mă prăjească soarele, sunt sigur că mă voi restabili rapid, însă nu mai pot suporta să rămân închis aici.

— De acord, domnule Carr, l-am auzit, spre surpriza mea. Voi comanda o ambulanță care să vă transporte acasă, chiar în această amiază. Pe seară, am să trec să văd cum suportați schimbarea. Cred că ar fi înțelept ca domnișoara Flemming,

infirmiera dumneavoastră, să vă însoțească și să rămână lângă dumneavoastră câteva zile, asta pentru cazul când...

— Nu-i nevoie. Domnișoara Baxter mă poate îngriji foarte bine.

La patru după amiază, eram din nou acasă, instalat pe terasă, la soare.

Când Jenny apărui, aducând platoul cu ceaiul, am anunțat-o că mă vedeam obligat să anulez croaziera noastră. Decepția pe care i-am citit-o în ochi mă enervă. Continuum să stau cu ochii pe ceas, pândind sfertul de oră după care aveau să fie difuzate următoarele știri.

— Dar de ce? întrebă Jenny. Ți-ar fi făcut atât de bine! Ce te-a făcut să-ți schimbi planurile?

— Am și eu dreptul să-mi schimb planurile, nu? am țipat. Uite, vreau să mă reîntorc la muncă. Și trebuie să mă ocup de succesiunea lui Sydney. Am ajuns la concluzia că dacă aș pleca în croazieră timp de două luni, aș muri de plictiseală.

— Numai că... (Lăsă ochii în jos, roșind.) Am comandat deja o întreagă garderobă, Larry. Îmi spuseseseși...

— N-are importanță! Cine știe... poate că doar o amânăm. Păstrează cumpărăturile... le meriți cu prisosință.

— Refuz să primesc un asemenea cadou, Larry. Ne înțelesesem că îți voi fi secretară și că...

— Nu mă obosi cu toate amănuntele astea! Încă o dată, păstrează tot ce ai cumpărat! (Și m-am uitat iarăși la ceas.)

— Mulțumesc, spuse, pe un ton glacial.

Iar după o clipă, adăugă:

— Cred că mă voi întoarce la Luceville. De-acum merg aproape normal, iar dumneata te poți descurca ușor fără mine.

Brusc, am realizat că aveam nevoie să rămân singur. Urma să-mi petrec timpul așteptând emisiunile de știri, iar Jenny n-ar fi făcut decât să mă deranjeze. Și în plus, dacă-i prindeau pe cei doi, iar ei mă denunțau, n-aș fi dorit pentru nimic în lume ca Jenny să fie de față la arestarea mea.

— Te-am înțeles, Jenny, am spus, fără să mă uit la ea. Îți dau dreptate. Ca și mine, dorești să te întorci la muncă.

— Exact.

— Deci... totul e lămurit.

Și văzând că ora buletinului de știri se apropia, am adăugat:

— O clipă, te rog. Vreau să ascult știrile.

În timp ce ascultam flecăreala obișnuită despre Nixon și China, Vietnam, despre Anglia și Piața Comună, Jenny se ridică fără zgomot, trecând în salon. După sfârșitul emisiunii, în care nu se vorbise de nicio arestare, am trecut și eu în salon. Jenny nu mai era acolo. După o scurtă ezitare, am pornit spre camera de oaspeți. Am găsit-o împachetându-și bagajele.

— Nu trebuie să te grăbești chiar așa, am spus jenat. De ce graba asta?

— Am un autobuz peste o oră, răspunse continuând să-și aranjeze lucrurile în valiză. Dacă-l prind, poimăine aş putea fi la birou și țin la asta.

— Da... înțeleg.

Dezgustat de mine însămi, m-am întors pe terasă, unde m-a găsit Jenny, după vreo douăzeci de minute.

— Ai grijă de dumneata, Larry, îmi spuse. Și, mai ales, nu munci prea mult.

— Îți mulțumesc pentru devotament, am bâiguit, tot fără să fiu în stare să mă uit la ea. Ținem legătura.

— E ceva care te frământă. (Își puse mâna pe brațul meu.) Nu vrei să-mi povestești? Uneori, în doi problemele se rezolvă mai bine.

Ce-aș mai fi vrut să-i spun tot! Însă la ce bun? Nu putea face nimic pentru mine. Nici ea, nici altcineva, de astfel.

— Ba nu, totul e bine, Jenny, am asigurat-o, sec. Să nu pierzi autobuzul.

M-a privit lung, cu buzele tremurânde. Am înțeles în acel moment că mă iubea, însă, pentru mine, de-acum era prea târziu. Orice, de altfel.

M-am întors. Auzind închizându-se ușa de la intrare, am realizat că de această dată eram într-adevăr singur.

Capitolul 9

Și singur am rămas în cele trei zile care au urmat. Comandam masa la restaurant și continuam să ascult știrile, din trei în trei ore.

Telefonul nu mă prea lăsa să respir. Oamenii doreau să afle cum mă simțeam; prietenii se ofereau să treacă să mă vadă, părând jigniți când le spuneam că încă nu mă simțeam în stare să primesc vizite. În final, am renunțat să mai răspund la telefon.

A treia zi dimineața, doctorul Summers îmi scoase pansamentele. Mă asigură că eram ca nou, în afara unei porțiuni tunse, în spatele craniului și că era momentul s-o pornesc în croaziera plănuită. L-am asigurat că mă voi gândi la asta și-am scăpat de el.

Începeam să regret tratamentul aplicat lui Jenny. Speriat la început, n-avusesem în cap decât un singur gând, să rămân singur, însă acum, că reușisem să-mi stăpânesc panica, mă linișteam singur, spunându-mi că Rhea și Fel nu vor cădea în mâinile poliției. Poate că se aflau deja în Mexic ori în America de Sud, în timp ce eu rămâneam lipit de aparatul de radio.

Poate că trebuia s-o sun pe Jenny și să-i explic că, urmare șocului, mă lăsasem în voia nervilor, însă în prezent mă gândeam să repunem în discuție ideea croazierei. Mi-ar fi iertat conduita incalificabilă, acceptând să mă însoțească?

Ezitam.

Voi aștepta încă cincisprezece zile, mi-am spus, iar dacă în acest timp nu am vești despre cei doi Morgan, plec.

I-am scris lui Jenny, punând comportamentul meu pe seama stării de sănătate, asigurând-o că acum mă simțeam mult mai bine. Cum mă gândeam din nou la plecarea în croazieră, am întrebat-o dacă mai era dispusă să mă însoțească. Recitind însă scrisoarea, am găsit-o falsă, așa că am rupt-o.

În cea de-a patra zi, cu prețul unui efort uriaș, m-am urcat

într-un taxi, cu care m-am dus la magazin, luând în servietă colierul doamnei Plessington.

Domnișoara Barlow, Pierre Martin și Hans Kloch m-au primit cu brațele deschise. Până și Terry, chiar dacă s-a arătat mai puțin călduros, a avut bunul simț să mă întrebe măcar cum mă simțeam.

Am intrat în biroul lui Tom Luce, punând servietă pe masă.

— Tom... îți sunt dator niște explicații, în legătură cu colierul.

Îmi aruncă o privire ciudată și dădu din cap, așteptând. I-am spus adevărul. Sydney își exprimase dorința de a revinde colierul, pe cont propriu. Încercasem să-i sugerez să n-o facă, întrucât asta contravenea principiilor meseriei noastre, dar se încăpățănase.

— Știam asta, spuse calm Tom Luce. Vezi tu, Larry, mie îmi scapă puține lucruri. Eu eram cel care-l gira pe Sydney așa că, în momentul în care mi-a cerut să vândă acțiuni în valoare de șapte sute cincizeci de mii de dolari și auzisem că doamna Plessington era plină de datorii până-n gât, am făcut imediat legătura. Nici nu mi-a trecut prin cap să fac vreo obiecție, iar gândul că Sydney și-a făcut probleme cu asta mă necăjește.

— Am moștenit colierul, Tom, dar prefer să-l las în afacere. Când îl vom reface după macheta lui Sydney și-l vom revinde, aş dori ca beneficiul să revină firmei.

— Așa trebuie să acționeze un asociat, recunosc Tom, dar firma ți-l va răscumpăra la prețul plătit de Sydney. Așa mi se pare cinstit. Iar beneficiul va fi vărsat, într-adevăr, firmei.

— Perfect... În acest caz, te-aș ruga să ai amabilitatea de a-mi cumpăra acțiuni, Tom. Tu erai cel care administrai averea lui Sydney și ți-aș fi recunoscător să faci asta și pentru mine.

Am simțit că propunerea îi făcea plăcere. Am vorbit apoi despre afacerile casei. Martin și Kloch ofereau satisfacție totală. Până și Terry se descurca destul de bine.

— Părerea mea, Larry... pentru tine e prea devreme să te reîntorci la muncă, își dădu cu părerea Luce. Nu-mi pari prea în formă. De ce nu te duci în croaziera de care îmi vorbeai?

— Mă gândesc la asta, însă nu pentru perioada imediat următoare. Mai întâi intenționez să mă aranjez în apartamentul

lui Sydney. Înainte de a pleca în acea călătorie va trebui să mă descotorosesc și de fostul meu apartament, cu mobilă cu tot și să mă instalez în noua locuință. Asta îmi va lua, cu siguranță, o săptămână sau două. Dacă în perioada asta apare vreo problemă la firmă, știi unde să mă găsești.

Plecând de la firmă, am cerut șoferului să mă ducă la apartamentul lui Sydney. Harry Greyson, portarul de zi, îmi veni în întâmpinare, când m-a văzut apropiindu-mă de ghereta lui.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Carr. Nenorocită treabă! Îmi lipsește domnul Sydney... Un adevărat gentleman!

— Ei, da, am spus, oftând.

Apoi am continuat:

— Mă instalez în apartamentul lui, Harry. Ai cheile?

— Da, domnule. Am citit în ziare că sunteți succesorul său. În clipa aia am spus, și v-o repet, în numele personalului acestui imobil: Bine ați venit acasă, domnule Carr. Suntem foarte fericiți să știm că veți locui aici.

— Mulțumesc, Harry.

— Nimeni n-a pătruns în apartament, după ce poliția a terminat ancheta. Înainte să vă instalați, va fi nevoie de o curățenie serioasă.

— Ai adresa lui Claude, cumva, Harry? Mă întreb dac-ar fi dispus să lucreze pentru mine?

— M-ar mira să nu vrea. O să vă dau numărul lui de telefon. Un moment, vă rog. (Intră în ghereta lui, răscoli într-un sertar și se întoarce cu o bucată de hârtie.) S-ar părea că e încă foarte tulburat.

— N-a mai dat pe-aici, după ce...

— Nu, domnule. S-a dus la bătrâna sa mamă, pentru vreo două săptămâni, însă cred că s-o fi întors.

— Am să-i telefonez.

Și luându-i din mâini petecul de hârtie, împreună cu cheile:

— Mulțumesc, Harry. Mă duc numai s-arunc o privire, sus. Nu întârzii mult.

În timp ce ascensorul mă urca până la ultimul etaj, mi-am reamintit noaptea aceea fatală, și parcă am simțit cum ceva mă oprea să intru pentru prima oară după moartea lui Sydney, în

apartamentul său.

Ajuns în fața ușii, am ezitat. Era ceva ca o slăbiciune, o amețeală, aproape, însă am reușit să-mi revin. Sydney e mort, mi-am spus. De-acum, acest apartament îmi aparține. Aici voi trăi. Trebuie deci să mă eliberez de acest complex de vinovăție. Nu eram responsabil de moartea sa! Asta mi-o spusese de nu știu câte ori, în lungile ceasuri de singurătate. Nu trebuia să mă consider vinovat.

Am introdus cheia în broască, pătrunzând în holul de la intrare. Se auzea foșnetul discret al aparatului de aer condiționat. Am tras cu urechea. Să-l fi lăsat poliția pornit? Și-adică, nimeni nu mai urcase să se asigure că lumina și aerul condiționat fuseseră oprite?

Intrigat, am împins ușa salonului.

În fața mea, cu pistolul în mână, stătea Fel Morgan.

○

De la etajul de dedesubt, am distins lătratul unui câine, zgomot de voci și apoi iară lătrături.

Am rămas ținut locului, neputându-mi lua ochii de la arma ce părea gata să scuipe moarte.

Atenuată de geamurile duble, din stradă urcă până la mine sirena unei ambulanțe. Acolo jos, foarte departe, de mine, viața continua în Paradise City.

Privirea mea se mută de la țeava pistolului la chipul lui Fel. În clipa aceea lăasă arma în jos, spunând, cu voce tremurată, îngrozită aproape:

— Dumnezeule! Am crezut că erau polițiștii!

Am realizat că era mai speriat decât mine. Asta mă liniști întrucâtva, însă inima continua să-mi bată cu putere, iar gura mi era uscată.

Cât despre el, avea totul dintr-un cerșetor.

Murdar, slăbit, cu chipul năpădit de o miriște roșietică. În plus, puțea. Purta tot haina grenă cu buzunare negre, aplicate, însă atât de murdară încât nu mai era de recunoscut. Pantofii, plini de noroi, arătau de parc-ar fi hoinărit cu ei numai prin mocirle. Spaima i se citea în ochi, iar gura căpătase un tic. Respirația sacadată șuiera printre dinții cariati.

— Când am auzit cheia răsucindu-se în broască, spuse cu glas nesigur, m-am gândit că ăla eram! Am crezut că sunt în siguranță aici, măcar câteva zile. Se întoarse, trântindu-se într-un fotoliu. Pistolul îi scăpă din mână, căzând, cu zgomot surd, pe splendidul covor persan al lui Sydney. Își acoperi fața cu mâinile negre de murdărie, începând să plângă. Am închis ușa, după care m-am îndreptat cu pas nesigur către micul bar portativ. Cu mâinile tremurânde am turnat două pahare zdravene de whisky.

— Ia și calmează-te, am spus, punând paharul lângă el, pe măsută. Liniștește-te, ce dracu! Ia și bea asta!

Ridică încet capul, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii. Din expresia lui disperată, ca de animal hărțuit, am simțit că putea fi extrem de periculos.

— Nenorocitul! mă apostrofă, cu glas găuit. Cu vorbele tale frumoase m-ai atras în rahatul ăsta! Acum, tu să mă scoți!

Am dat pe gât jumătate din paharul cu whisky, așezându-mă într-un fotoliu, lângă el:

— Unde e Rhea?

Strânse pumnii, lovindu-și tâmpilele cu ei. Mi-am dat seama că era înnebunit de spaimă, lucru care mi-a redat oarecum încrederea.

— Haide, Fel, lasă tâmpeniile! Răspunde-mi: unde-i Rhea?

— Nu mai vorbi de putoarea aia! (De data asta își lovi genunchii cu pumnii.) Tre' să m-ajuti! Tu m-ai băgat în asta! Am citit în ziare... Mă caută pentru crimă!

Văzându-l pe jumătate mort de spaimă, am înțeles că puteam face din el tot ce voiam.

— Am să te ajut, însă mai întâi trebuie să știu ce s-a întâmplat. Unde-i Rhea?

Începu iarăși să plângă, scuturat de hohote. Am mai tras un gât zdravăn de whisky, rezemându-mă cu spatele de fotoliu, observându-l mai bine, scârbit de lașitatea și împuțiciunea lui.

L-am lăsat să-și facă mendrele. După ce se sătură de plâns, se șterse la ochi cu pumnii, uitându-se la mine cu un aer îndobitocit.

— Dacă mă înhață, iau douăzeci de ani, zise, cu voce

întretăiată. N-aș putea îndura! Nu sunt făcut pentru așa ceva! Douăzeci de ani după gratii!... Viu, nu pun ei mâna pe mine!

— Mai termină odată să-ți plângi de milă, da? Te întreb încă o dată: unde e Rhea?

— Scârba aia! Putoarea de soră-mea! (Se ridică, dându-și cu pumnii în cap, apoi se lăasă îndărăt în fotoliu; comportamentul unui om cu adevărat nebun.) Îți jur, pistoalele-alea nu erau încărcate! Doar îmi spuseseși să nu le încarc și eu te-am ascultat. Ea le-a încărcat! Ea a făcut totul! Ea l-a omorât pe poponar! a încercat să te omoare și pe tine! Știi, doar! Vreau să le spui polițiștilor că eu n-am avut niciun amestec în asta!

— Unde e Rhea?

— Nu mă crezi, nu? Crezi că sunt la fel de ordinar ca ea? Nu-i adevărat! Ea mi-a adus numai nenorociri! Nu trebuia s-o mai primesc înapoi! Nu trebuia s-o ascult! Douăzeci de ani în spatele gratiilor! N-aș putea rezista!

— Ce naiba faci pe-aici? am întrebat calm, sperând că tonul meu îl va potoli puțin.

Se răsturnă în fotoliu, prinzându-și capul în mâini.

— Ai terminat cu întrebările tâmpite? l-am auzit. Vreau să dispar de-aici. Am nevoie de bani. De-o mașină! Nu mai pot să stau în blestemata asta de cușcă!

— O să-ți dau bani. Te ajut să fugi. Îți fac rost de-o mașină.

Se uită la mine. Continua să tremure, însă avea acum în ochi o lucire de speranță.

— Ar fi bine s-o faci! spuse, cu glas răgușit. Tu și milioanele tale nenorocite! Tu ți-ai făcut treaba, nu?

Tocmai comisese o gravă greșală. Începuse să-mi fie milă de el, dar ultimele cuvinte care-i ieșiseră din gură au ucis pe loc orice urmă de compasiune.

— Ți-am spus că am să te ajut.

— De ce l-a omorât pe poponar? întrebă, studiindu-și mâinile jechoase. Aia e o ordinară, îți spun eu! Știi ce mi-a făcut mie... fratele ei? (Îmi aruncă o uitătură de nenorocit.) Am luat-o din loc din coșmelia asta afurisită. Colierul era la ea. Am sărit în mașină, ea la volan. Am mers ca demenții, până la autostradă. Eu o înjuram fiindcă a tras, dar ea nici nu se uita la mine.

Credeam că fugim la Miami. O lăsam să-și vadă de treabă, dar continuam s-o înjur. Când am ajuns la marginea mlaștinilor, acolo unde sunt niște stufărișuri, știi unde, nu? chiar la ieșirea din oraș, a pus o frână de-a venit mașina în bot. Muream de frică. M-am întors, să văd dacă nu cumva aveam poliția pe urme. Am țipat la ea să conducă mai departe. Atunci s-a uitat la mine. Parc-o văd. (Încă o dată, își lovi genunchii cu pumnii.) Ochii... parcă erau două bucăți de gheață! „Cauciucul din dreapta, spate, are pană. Du-te și vezi ce e”, mi-a zis. Iar eu, ca un bou, nu m-am prins. Am coborât. Tot așa cum înghițisem și vorbele tale frumoase. Nici n-ajunsesem în spatele mașinii, că putoarea a și pornit, cu roțile scrâșnind... Nu mai putea ea de ce mi se întâmpla mie.

Glasul i se frânse și începu să plângă din nou, legănându-se în fotoliu, înainte și înapoi, în disperarea lui. Am aprins o țigară. Nu-mi mai era teamă de el, însă continua să rămână periculos. Dacă ar fi fost arestat, ar fi vorbit.

Am luat o hotărâre, cu sânge rece. Dacă doream să-mi salvez pielea, trebuia să-l reduc la tăcere. Am rămas așezat, fumând și privindu-l cum plângea, trăgându-și nasul. Murdăria de pe el, mirosul groaznic, micimea lui ca om, totul îmi trezea dorința de a-l strivi ca pe un păduche.

Orologiul de la hotelul orașului sună ora douăsprezece. Prânzul.

— Probabil că ți-e foame, Fel, am spus. Mă duc să comand niște mâncare.

— Crăp de foame, într-adevăr, spuse, oprindu-se din suspine. Nu-ți poți da seama prin ce-am trecut! În nenorocirea aia de mlaștină, am mâncat pește crud și crabi! N-ai fost niciodată acolo? Foșcăie de șerpi și aligatori!

Am telefonat la restaurant, cerându-i șefului de sală să-mi trimită sus un prânz.

— Fugi pe terasă, Fel. Ascunde-te.

Și-a luat paharul cu whisky, l-a dat pe gât, apoi s-a hotărât să se refugieze pe terasă.

I-am dus paharul la bucătărie, timp în care mintea mea lucra. Cum să-l reduc la tăcere? Am realizat că, de fapt, puneam la cale

asasinarea lui, iar acest gând nu mă tulbura defel. Dacă reușeam să mă descotorosesc de el mai întâi, apoi de Rhea, eram salvat și nu numai salvat. Aș fi avut lumea la picioare.

M-am reîntors în salon, așezându-mă. Până când a ajuns chelnerul, în vreun sfert de oră, în mintea mea începuse să prindă contur un plan. Speram să pot scăpa de Fel fără probleme, dar n-avea să fie deloc ușor cu Rhea. Fiecare lucru la timpul lui, mi-am spus.

Chelnerul sosi, împingând o măsuță pe rotile. Îmi adresează un zâmbet cu gura până la urechi.

— 'nă ziua, dom'le Carr. Ce plăcere să vă văd iarăși. V-am adus o șampanie, cu complimentele șefului. S-a îngrijit personal de comanda dumneavoastră.

L-am atins cu doi dolari bacșiș și imediat ce a dispărut m-am dus după Fel, pe terasă. Se așezase pe balustradă, cu genunchii la gură.

— Treci și bagă-n tine.

O luă înaintea mea, grăbit s-ajungă la masă. Se uită la capacele care acopereau totul, după care se instalează și începu să se îndoape. Clefăia ca un porc, îndesându-și în gură, mai să se înece. Îngrețoșat, m-am retras pe terasă, să aștept până termină, continuând să născocesc planuri cu care să-i vin de hac. L-am auzit râgâind și-am bănuț că a terminat, așa că m-am întors în salon.

Dumnezeu știa ce-avea să gândească chelnerul, văzând în ce hal arăta măsuța cu rotile. Fel pătase toată fața de masă, lichidase enormul platou cu brânzeturi, golise coșulețul pe care se aflaseră șase pâinici; pete de vin se aflau nu numai pe șervețelele care decoraseră serviciul, ci și pe toată fața de masă. Rosese, de asemenea, absolut toate fructele.

Asta e, mi-am spus. Un bacșiș de zece dolari va aranja lucrurile.

M-am uitat apoi la Fel care, aprinzând o țigară, își dădu drumul la gură.

— Ei, bătrâne, s-ar zice că voi ăștia, bogătașii, știți să trăiți! N-am băgat în mine așa, în viața mea!

— Probabil erai mort de foame.

— Păi da... în vreme ce tu îți vedeai de-ale tale, eu stăteam ascuns în mlaștini, cu șerpi în jurul meu. (Îmi aruncă o privire rea.) Tu m-ai băgat în tot rahatul ăsta... Deci, tu să mă scoți, fiindcă dacă nu, ești dus! Dacă m-agață poliția, te dau în gât. Iau eu douăzeci de ani, dar iei și tu la fel.

Habar n-avea el că tocmai își semnase condamnarea la moarte.

— Ia zi, Fel, cum ai făcut de-ai intrat în apartament? l-am întrebat, aprinzându-mi și eu o țigară.

— E la îndemâna oricărui meseriaș. Nimic mai simplu. Dar să nu mai vorbim de asta... îmi trebuie mașină și parale.

— Poți lua Fordul meu, care e parcat jos. Iar bani, câți îți trebuie?

— Cincizeci de mii, spuse, studiindu-mă.

— Se poate face. Iar după asta, care-ți sunt planurile, Fel?

— Mă duc până la Key West. Acolo am un amic care o să mă treacă în Cuba. Când ajung, o să-ți trimit adresa. (Se uită iarăși la mine, de sus în jos, și-am înțeles că whiskyul începea să-și facă efectul.) O să-mi trimiți cinci sute de mii de dolari, cu care o să fim chit. După ce-i voi primi, n-o să mai auzi niciodată de mine.

— Da, dar rămân cu Rhea în cârcă, am observat.

— Asta-i altă poveste. E treaba ta. Eu îmi văd doar de mine. Colierul e la ea, așa că nu văd de ce ți-ar face necazuri, pe când eu n-am nimic.

— Ea unde e, Fel?

— Ce te freacă pe tine grija unde e? Nu te băga. E otravă curată! Nu te mai gândi la ea... O să mărite colierul ăla și va dispărea din circulație. Ascultă la mine, nu te mai gândi la ea!

I-am mai turnat un whisky, țeapăn. Rânji, dând paharul pe gât.

— Maica mă-sii! S-ar zice că o duceți bine, voi ăștia! (Apucă sticla de whisky, umplându-și paharul.) Scroafa aia de sor-mea! Înțelegi ce vreau să zic, nu? O doare pe ea undeva de toată lumea asta, în afară de gagiul ei. Un vierme! Un gunoi! Pun pariu că și-n momentul ăsta și-o trage cu el. I-a intrat în sânge, împutitul!

— Fel, dacă iei mașina mea n-o să ai probleme. Imediat ce se lasă noaptea... să spunem pe la zece, te urci la volan și-o iei din loc.

Se uită la mine cu ochii mijiți și-am realizat că se îmbătase.

— Și paralele? zise

— Nicio problemă. Îi am aici.

— Aici? făcu, încercând să mă fixeze cu privirea care-i devenea cam crucișă.

— Da.

— Faci bășcălie de mine? Ia arată-mi-i.

— Imediat, dar mai întâi, spune-mi cine-i tipul Rheeli.

— Doar n-o să-ți pui mintea c-o lichea mărunță ca Spooky, spuse Fel, pe care glasul nu prea-l mai asculta. Doamne! ce canalie și ăsta! Trebuie într-adevăr să fii tâmpit, ca sor-mea, să te încurci cu o jigodie ca el!... Ca să nu mai vorbim că e cu zece ani mai mic ca ea.

— Tu vorbești de Spooky-Teroare?

— Păi da... îl știi?

— Am avut de-a face cu el la Luceville... Ciudat soi de om.

— Poți s-o mai spui odată. (Se răsturnă în fotoliu.) Mama mă-sii! Am mâncat bine, ca un rege!

— Cum a putut o fată ca Rhea să se combine cu unul ca Spooky?

— Du-te și întreab-o! Era nebună după el încă înainte să facă pușcărie. Nici nu ieșise bine, că s-a și dus după el. O dobitoacă! Cu o jigodie ca ăla! (Se încruntă, clătină din cap și începu să se frece la ochi, cu mâinile murdare.) Cred c-am băut prea mult... Tre' să sforăi nițel.

— Asta e. Culcă-te puțin.

Un instinct pur animalic îl făcu să sară în sus:

— Arată-mi banii, gagiule. Zici că-i ai aici... Să-i văd. Aici era treaba.

— Sunt în seif, am spus, ridicându-mă.

— Seif?... Ce seif?

M-am îndreptat către pictura lui Picasso, pe care am dat-o jos de pe perete, dând astfel la iveală seiful.

— Doamne, Doamne! exclamă Fel, ridicându-se, împleticit.

Nu mi-ar fi dat prin cap să mă uit acolo! Și zici că în cutia aia de conserve sunt banii?

— Ei, da, acolo sunt.

— Păi atunci, deschide-l, gagiule... Dă-i drumul!

Am manevrat cadranul, știind că acționând astfel declanșam alarma legată de postul de poliție.

— Nu prea sunt obișnuit, am spus. Știu care-i combinația, dar e cam complicat.

— Complicat sau nu, zise, suflându-mi în ceafă duhoarea de whisky, aplecat să privească mai bine cadranul, mie să-mi deschizi seiful ăsta.

Am învârtit butonul, făcând să clipească cifrele. Știam că de-acum o mașină a poliției era pe drum spre noi.

— Doi-unu, cinci-opt, șase-nouă, am bodogănit. (Cadranul îl manipulam eu bine, însă normal că nu era combinația reală care, din cauza festelor pe care memoria i le juca lui Sydney, era una dintre cele mai simple, ceva gen unu-doi-trei, după cum îmi explicase Tom Luce. Am apăsat pe mâner, scuturând din cap.) Cred că am greșit ceva. Dă-i drumul, Fel... Încearcă tu. Eu îți dau cifrele, una după alta.

— Eu? Păi sunt prea beat, acum! (Aproape căzu peste mine, dezechilibrându-mă.) Deschide-l, dacă-ți spun! Deschide-l, nenorocitul! Te sfătuiesc s-o faci!

Am reînceput să manevrez cadranul. Cât timp le trebuie ăloră de la poliție s-ajungă? Am început să mă treacă toate apele.

— Doi-unu, cinci-opt, șase-nouă, am reînceput, tot răsucind cadranul. Acum e bine. (Am apăsat pe mâner.) Ei, asta le întrece pe toate!

— Nu poți să-l deschizi, hai? mârâi Fel. Vrei să mă înșeli?

— Totuși, combinația e bună. Nu pricep de ce rahatul ăsta de seif nu se deschide.

În același moment, telefonul începu să sune.

Ne-am întors, și unul și altul, uitându-ne la aparat. Din doi pași am ajuns lângă el, ridicând receptorul:

— Alo... Da?

— Domnul Carr? Aici e Harry, portarul. Sunt doi ofițeri de poliție care vor să urce. Nu sunteți rănit, sper?

— Nu... Cred că ați greșit numărul.

Am pus receptorul în furcă după care, întorcându-mă, l-am văzut pe Fel traversând încăperea și luând pistolul.

— Greșeală, nu? zise, privindu-mă fix.

— Da.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Încerci să mă păcălești, hai, mizerabilule?

— Ia mai tacă-ți fleanca!

Cu inima bătând, m-am apropiat de seif și, în timp ce manevram din nou cadranul, cineva sună la ușă. M-am întors și l-am văzut pe Fel care, ținut locului, privea fix holul de la intrare, prin ușa deschisă a salonului.

— Deschide-ți! strigă o voce. Poliția!

Fel îndreptă pistolul spre mine.

— Gunoio!e!

— Repede! pe terasă... Eu o să-i rețin! (M-am apropiat de el, cu nervii întinși, întrebându-mă dacă va trage.)

Sonerie de la ușă reîncepu.

Urmat de Fel, mă aflam deja pe terasă.

— Poți să scapi pe-aici... dar ia-o din loc! Ia mașina mea iar eu, în timpul ăsta, o să-i rețin.

Tremurând de-i clănțăneau dinții, Fel se aplecă peste balustradă, încercând să repereze balconul de dedesubt.

M-am strecurat în spatele lui și, apucându-l de partea de jos a pantalonilor, l-am ridicat.

Scoase un urlet îngrozit, pistolul îi scăpă din mână și o porni după el, cu capul în jos, chiar în clipa în care polițiștii spărgeau ușa.

○

Ce ușor a mers, mi-am spus, în timp ce rulam pe șosea, spre Luceville... Ridicol de ușor. Reducându-l la tăcere pe Fel, depășisem o etapă importantă. Venea acum la rând Rhea.

Sergentul Hess mă căutase, punându-mi o mulțime de întrebări, însă din atitudinea lui respectuoasă am dedus că mă puteam socoti norocos să mă aflu încă în viață.

I-am povestit cum, intrând în apartament, mi-am dat seama că mi-o luase cineva înainte, însă înainte să apuc să reacționez

în vreun fel, Morgan apăruse, cu pistolul în mână, amenințându-mă că dacă dau alarma mă împușcă. I-am mai spus că se apucase să bea, iar asta îi dezlegase limba, făcându-l să-mi descrie zilele și nopțile petrecute în mlaștini, crăpând de foame. Atunci comandasem masa la restaurant și, după ce se îndopase, îmi ceruse bani. Asta fusese șansa mea. Știam sigur că seiful lui Sydney era legat de un semnal de alarmă la comisariatul central. La sosirea poliției, Morgan, cuprins de panică, alergase pe terasă, încercând să coboare până la balconul etajului de dedesubt, încercasem să-l împiedic. Trăsese în mine și, în acea clipă, dând drumul balustradei, căzuse în gol.

Tot ce a găsit Hess, scotocind apartamentul, confirma spusele mele. Toate indiciile dovedeau că Morgan dormise în apartament, lăsând peste tot amprenteale mâinilor lui murdare.

— Acum știu că acești doi răufăcători sunt cei pe care-i căutăm, spuse Hess. Nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe surioară.

Nu înainte de a o găsi eu, am reacționat în gând. I-am povestit atunci lui Hess cum Rhea, după ce-l abandonase pe frate-său, fugise cu colierul. Apăruse ocazia să-i îndrum pe o pistă greșită și n-am scăpat-o.

— Morgan mi-a mai spus că urma s-o ia înspre Key West, de unde un amic avea să-l treacă în Cuba. Era convins că și Rhea, după ce-l zvârlise din mașină, continuase drumul tot spre Key West.

— Cuba! făcu Hess, strâmbându-se. Dacă a apucat să ajungă acolo, atunci nu trebuie să ne mai gândim că vom pune mâna pe ea.

Ziarele au scris o mulțime despre moartea lui Fel. Nu se putea ca Rhea să nu le fi citit, însă ceea ce nu știa ea era că Fel îmi povestise despre legătura ei cu Spooky. Poate că nu se ascundea în cotețul amantului ei, însă merita să mă duc să văd. Trebuia s-o reduc și pe ea la tăcere. Rămasă în viață, viitorul meu nu mai făcea prea mulți bani.

Am așteptat sfârșitul anchetei legate de moartea lui Fel, după care l-am anunțat pe Hess că plecam la San Francisco, să-mi schimb gândurile. Îmi ceru să rămân în contact cu el fiindcă, în

caz că reușeau să pună mâna pe Rhea, eu aș fi fost principalul martor al poliției. Din expresia chipului său am priceput însă că speranțe s-o găsească nu prea erau.

Înainte să plec din Paradise City spre Luceville, i-am telefonat lui Claude, servitorul lui Sydney. I-am explicat că urma să mă instalez în apartamentul cu terasă, întrebându-l dacă dorea să intre în serviciul meu.

— Vă mulțumesc pentru ofertă, domnule Larry, spuse, dar o dată ce am lucrat pentru domnul Sydney, n-aș mai putea servi un alt stăpân. Dacă asta vă ajută cu ceva, pot să vă găsesc pe cineva serios.

— Nu-i nevoie, i-am răspuns, închizând.

Refuzul acestui homosexual dolofan și îmbătrânit m-a scos dintr-ale mele. L-aș fi plătit la fel ca Sydney. În fond, cine se credea ăsta?

Gândindu-mă, pe urmă, i-am înțeles mai bine reacția. De ce ar fi continuat să mai muncească, o dată ce Sydney îi lăsase moștenire o sumă cu care putea trăi confortabil? Nu asta era explicația reală. De fapt, Claude mă disprețuia – simțeam asta – pentru că mă instalam între mobilele lui Sydney... Lucru pentru care începeam să mă disprețuiesc eu însumi.

La trei zile după încheierea anchetei, m-am urcat în mașina mea Ford Capri, luând-o spre Luceville. Cu o seară înainte fusesem la Miami, de unde-mi cumpărasem un echipament hippy complet: cămașă înflorată, blue-jeans și sandale negre. M-am deplasat apoi pe chei, de unde am cumpărat un pistol calibrul 38 automat, încă unul Special Police și o cutie de cartușe. În sfârșit, am intrat într-un bazar, de unde am luat o perucă cu păr negru, cârlionțat, o centură lată, a cărei cataramă imita un craniu în miniatură și un cuțit cu siguranță.

Întors acasă, am luat niște pământ din ghivecele cu flori de pe balcon, l-am amestecat cu ulei și apă, murdărind conștiincios cămașa înflorată și pantalonii.

La treizeci de kilometri de Luceville, am oprit într-un târg, am lăsat Fordul Capri într-un garaj apoi, cărând valiza în care aveam tot calabalăcul hippy, m-am oprit la un vânzător de mașini de ocazie, de la care am cumpărat un Chevrolet vechi,

rablagit.

Puțin mai departe, m-am deghizat în hippy, punându-mi și peruca scărmanată, undeva, pe o plajă pustie. Nu mă mai bărbierisem de vreo trei zile și, uitându-mă în oglinda retrovizoare a Chevroletului, mi-am spus că nici măcar Jenny, dac-o întâlneam, nu m-ar fi recunoscut.

Eram pregătit acum să trec la acțiune.

M-am așezat la volan și, studiind drumul prin parbrizul prăfuit, mi-am pus la cale planurile.

Nu simțeam nici cea mai mică remușcare pentru că-i făcusem de petrecanie lui Fel Morgan, deoarece nu mă îndoiam nicio clipă că m-ar fi șantajat până la sfârșitul zilelor mele. La fel, nu simțeam nicio părere de rău pentru soarta pe care i-o rezervasem Rheeli, dac-aveam s-o găsesc...

Era ori ea, ori eu.

Știam totuși că n-avea să fie ușor. Era posibil să nu se fi dus să se ascundă la Spooky, după cum existau șanse ca ea să se afle acolo. Iar în acest caz, trebuia s-o atrag într-o cursă și s-o omor.

Numai că acest dublu plan se prefigura în mod sigur la fel de periculos, de greu de dus la bun sfârșit precum prinderea și uciderea unei pisici sălbatice.

Pentru mine însă, asta era unica soluție.

Capitolul 10

Am intrat în Luceville chiar în clipa în care orologiul hotelului anunța, cu șase bătăi, ora optsprezece. Din cauza fumului și a prafului de ciment, am fost nevoit, ca toți ceilalți șoferi, să conduc în coloană. Simțeam cum pe sub guler îmi pătrundea praful iritant – care mă făcea nostalgic.

Ca s-ajung la Lexington, unde-și avea cuibul Spooky, trebuia să tai centrul orașului, unde m-am trezit blocat în șirul de mașini care, odată sfârșită ziua de lucru, se întorceau acasă. În timp ce mă târâm, la pas, pe lângă imobilul în care se afla biroul lui Jenny, m-am întrebat dacă ea se afla acolo, sus, la etajul șase, cu cocul ei veșnic gata să se desfacă, completând de zor formulare galbene. Nu era însă momentul să mă gândesc la Jenny. Acest lucru nu-mi mai era permis, mi-am spus, până când aveam să-mi rezolv problema. Până atunci, ea rămânea pentru mine ființa de preț la care puteam visa, dar nu aveam acces.

Am parcat Chevroletul la o distanță bună de Lexington, apoi, luând sacoșa în care îndesasem de-a valma o cămașă de schimb, sculele de bărbierit, pistolul 38 automat, am făcut drumul pe jos, printre casele dărăpănate, până la Lexington. Se lăsa noaptea, iar firmele luminoase începeau să se aprindă. În afara câtorva bețivani bătrâni, rezemați printre lăzile de gunoarie și-a câtorva negrișori care jucau mingea, Lexingtonul era pustiu la ora aceea.

Peste drum de numărul 245 unde se găsea maghernița lui Spooky, se ridica o clădire de patru etaje, ca vai de ea. Doi copii murdari, cu mucii atârânănd la nas, stăteau pe treptele de la intrare. Cu pumnișorii murdari strânși între genunchi și gâturile înfundate între umerii slăbănogi, admirau, în lipsă de altceva, gunoarele din șanțul de scurgere, între care și o pisică moartă.

Pe ușa de la intrare, un bilet scris ca vai de lume anunța:

CAMERE DE ÎNCHIRIAT

Era prea frumos pentru a fi adevărat. M-am oprit, aruncând o privire la 245, chiar vizavi, după care am urcat treptele, ocolind necăjiții aceia de copii care se uitau la mine bănuitori. Am intrat într-un culoar care puțea a urină, mizerie și murdărie de animale de casă.

În pragul unei uși apăru o femeie în vârstă, scobindu-se în puținii dinți pe care-i mai avea, ca niște cioburi, cu un chibrit vechi. Părul rar, gras, îl purta strâns într-o coadă ca de șobolan. Până și bluza îi era țepăună de jeg. Părea să aibă pe puțin optzeci de ani, dacă nu mai mult.

În clipa în care m-am oprit în fața ei, m-a studiat cu atenție, de la peruca încâlcită, până la sandalele tocite, iar din expresia ei disprețuitoare am înțeles că nu-i inspiram nici cea mai mică încredere.

— Ai o cameră să-mi închiriezi, mamaie? am întrebat, punând jos la picioare sacoșa.

— Nu-ți permit să mă numești mamaie, golanule, răspunse cu o voce stridentă. Trebuie să-mi spui doamna Reynolds, bagă la cap.

— De acord, doamnă Reynolds. Deci, ai o cameră?

— E doispe dolari pe săptămână, plata în avans.

— Pot s-o văd?

Replicile dintre noi păreau ieșite dintr-un film prost, iar după chicotitul ei am înțeles că simțea asta, ca și mine.

— La etajul doi. Numărul cinci. Cheia e pe rama ușii, sus.

Am urcat treptele care scârțâiau, neacoperite de niciun preș, ferindu-mă să mă sprijin de balustrada murdară, până la etajul doi. Numărul cinci se afla în capătul coridorului urât mirositor.

O cușcă de circa trei metri pătrați. Pat, masă, două scaune, un dulap și un covor ros. Lângă fereastră, tapetul de pe perete începuse să se dezlipească. Pe o scândură plină de grăsime, un reșou de aragaz.

Mi-am lăsat sacoșa, coborând să-i plătesc bătrânei cei doisprezece dolari, după care am intrat în băcănia unui italian, de unde am cumpărat conserve cât pentru câteva zile și o sticlă de whisky. Dintr-o fierărie am luat apoi o crăticioară și o tigaie pentru prăjit.

Când m-am întors, doamna Reynolds se afla tot acolo, în pragul ușii ei.

— Unde mă spăl? am întrebat-o. S-a uitat la mine din cap până-n picioare, s-a scărpinat la subțioară și-ntr-un târziu s-a hotărât:

— E o baie publică în capul străzii și câte o chiuvetă la fiecare etaj. Ce mai vrei, mai mult de-atât?

Mi-am dus cumpărăturile în cameră, am încuiat ușa cu cheia, am pus totul pe masă, apucându-mă apoi să examinez patul mai de-aproape. Lucru ciudat, cearceafurile erau curate, însă cele două cuverturi subțiri prezentau niște pete suspecte. M-am întrebat când aveau să apară ploșnițele.

Ca schimbare de decor, mă puteam considera servit.

M-am gândit la luxosul apartament al lui Sydney, pe care tocmai îl moștenisem. Dacă vroiam să păstrez apartamentul și milioanele acestuia, trebuia să îndur șederea în această cocioabă mizerabilă.

După ce am stins lumina, mi-am tras un scaun în dreptul ferestrei, instalându-mi un post de observare. Am numărat, de cealaltă parte a străzii, optsprezece ferestre prăfuite. Cinci erau luminate. În spatele uneia din aceste ferestre locuia Spooky. Dar în spatele căreia? dacă stăteam la pândă un timp, trebuia s-o dibuiesc.

M-am înarmat cu răbdare, începând să fumez. Prin spatele geamurilor pline de praf ale camerelor luminate se vedeau mișcându-se siluetele ocupanților, majoritatea tineri, îmbrăcați extravagant. La etajul cinci, a treia fereastră din stânga, o negresă tânără și drăguță, îmbrăcată doar în niște pantaloni colanți, se zbânțuia, în ritmul unei muzici transmise la radio, pe care n-o puteam auzi, ținându-și sânii goi în cupele palmelor. Am simțit dorința umflându-se în mine, așa că mi-am luat ochii de acolo.

Pe la opt a început să-mi fie foame, așa că am abandonat pândă, trăgând draperia și aprinzând lumina. În timp ce încălzeam o conservă de fasole, am auzit pâraiturile unei motociclete apropiindu-se. Stingând reșoul și lumina, m-am îndreptat rapid spre fereastră, ridicând draperia.

Spooky, călărind o Honda strălucind de nouă, oprise în fața numărului 245.

L-am urmărit în timp ce descăleca, urcând apoi în fugă cele câteva trepte.

Era momentul să fiu numai ochi. Dispăru pe culoarul imobilului și-am așteptat să se lumineze o fereastră. Pândind, am remarcat că negresa, care-și pusese pe ea o cămășuță înflorată, mesteca, cine știe ce, într-o crăticioară. După vreun sfert de oră mi-am dat seama că Spooky locuia probabil într-una din camerele deja luminate, deoarece de când urcase nu se mai aprinsese lumina la niciuna din ferestrele neluminate. Cum trei dintre ele nu aveau perdele, puteam vedea înăuntru. Perdelele celorlalte, cu toată transparența lor, nu-mi puteau permite să văd ceva în camere. Una dintre acestea se afla la etajul al treilea, iar celelalte două la ultimul, chiar deasupra odăii ocupate de negresă. După toate probabilitățile, Spooky își avea culcușul într-una dintre acestea.

Am lăsat draperia, am aprins becul și mi-am pus din nou fasolea la încălzit. Pentru început nu era rău. Făceam progrese. Aveam aproape certitudinea că maghernița lui Spooky se afla, fie la etajul trei, fie la ultimul, în acel imobil cu numărul 245.

După ce-am terminat de mâncat, am stins lumina și, trăgând draperia, mi-am reluat pânda în fața ferestrei.

Pe la nouă, lumina de la etajul al treilea s-a stins, așa că mi-am concentrat atenția asupra singurei ferestre rămasă luminată, la ultimul. Am așteptat cam o oră când, brusc, am zărit o umbră trecând prin dreptul perdelei. Am recunoscut silueta lui Spooky. Cu siguranță, nu mă înșelam. Și când te gândești că aș fi putut întoarce privirea o clipă, suficient să nu zăresc acea umbră fugitivă.

Așadar, Spooky locuia la ultimul etaj, dar Rhea oare locuia cu el?

Am continuat să stau la pândă. Ferestrele se stinseră una după alta. Negresa cea tinerică și-a atârnat pe umăr o geantă mare și s-a îndreptat spre ușă, stingând lumina din mers. În cele din urmă, mai rămase luminată în tot imobilul doar camera lui Spooky.

Chiar atunci l-am zărit coborând în salturi treptele din fața clădirii. Sări pe Honda lui, făcând motorul să pâraie, cu un zgomot asurzitor. Îndesându-și casca peste lațele de păr unsuroase, o luă din loc, însă la fereastra lui lumina rămase aprinsă.

Asta putea să însemne două lucruri: ori Spooky de-aia nu mai putea de costul facturii de electricitate, ori Rhea se adăpostea în acea odaie.

Cum să mă asigur de asta?

În cartier eram un străin. Să pătrund în imobilul lui Spooky mi se părea periculos chiar dacă, așa cum credeam eu, toți locatarii erau plecați. Am aprins o țigară, uitându-mă pe stradă. Așa cum imediat ce se lasă noaptea șobolanii ies din ascunzători, tot așa și oamenii dădeau năvală în stradă. Moșnegi și băbății în zdrențe își târau picioarele pe treptele de la intrările diverselor imobile, plecând, cu siguranță, după prăduială.

Am zărit-o și pe negresă. Rezemată de balustrada ruginită, își legăna leneș sacoșa ei mare... Am realizat că era vorba de o prostituată.

Știam că-și avea camera chiar sub cea a lui Spooky. Asta putea fi bafta mea. Poate obțineam confirmarea că acolo se ascundea Rhea.

Mi-am amintit-o pe negresă cum dansa prin odaia ei, cu țâțșoarele goale, o fată drăguță, bine făcută. Nu mai făcusem dragoste de la logodna mea cu Judy. Iar asta mi se părea foarte demult.

M-am ridicat, împingând scaunul, îndreptându-mă pe pipăite până la ușă, și-am ieșit pe culoarul îmuțit.

N-am întâlnit pe nimeni pe scară. Doamna Reynolds își închisese ușa, prin subțirimea căreia am auzit urlând televizorul. Am ieșit, coborând cele câteva trepte, în noaptea sufocantă, prăfuită și ea. Epavele de noapte, adolescenți, fete, bețivi, bătrâni – umblau de colo-colo. M-am uitat vizavi unde negresa pusese și ea ochii pe mine. Am așteptat să treacă două rable de mașini care veneau în viteză, apoi am traversat.

Cum am ajuns pe trotuar s-a și apropiat, murmurând, cu dinții sclipind în lumina neanelor:

— Ia zi, scumpule? Te simți singur?

Am privit-o. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, iar părul creț îi încadra chipul. Pe moment, am uitat de Rhea și de faptul că trebuia redusă la tăcere. Trebuia cu orice chip să mă descarc de această tensiune care mă apăsa.

— S-ar putea spune și așa, am răspuns, răgușit. Ce-ar fi să facem ceva ca să reparăm asta?

— Zece dolari, scumpule, spuse studiindu-mă cu ochii ei negri, ușor bulbucăți. Ai zece dolari?

M-am revăzut oferindu-i Rheeli cinci sute de dolari, ca să mă culc cu ea.

— Da, am.

— După cum arăți, nu s-ar zice că ai nici doi dolari. Degetele ei fine înhățară banii cu repeziciunea unei șopârle care vânează o muscă.

— Hai drăguțele, spuse. Sunt a ta, toată.

M-a dus în imobilul dărăpănat care putea mai rău decât al meu. A urcat scara, mișcându-și fesele, cu mine în urma ei. Urcușul părea să nu se mai termine și, ajunși pe palier, am dorit-o atât de tare încât sexul mă durea.

Fata își cunoștea meseria, așa că, în sfârșit, m-am simțit ușurat. Altă dată, când încă mai alergam după fete, mi se întâmplase să mă culc cu prostituate, însă niciodată nu-și meritaseră banii. De obicei se mulțumeau să se uite-n tavan, sau să tragă din țigară, chicotind, însă mititica asta neagră merse până într-acolo încât să-mi lase impresia că terminase și ea, cu toate că știam bine că-i vorba de teatru.

Când am terminat și-am lăsat-o din brațe, n-a făcut ceea ce fac cele mai multe dintre colegele ei... adică să se dea jos din pat și să se îmbrace. Rămase întinsă lângă mine, aprinse două țigări, oferindu-mi una.

— Ei bine, s-ar zice că duceai lipsă, scumpule, spuse, prinzându-și sânii în palme.

Exact asta se putea spune. Acum mă simțeam destins, ca și cum un abces s-ar fi spart. Am tras adânc din țigară, lăsându-mi privirea să hoinărească pe tavanul cojit. Apoi am auzit un zgomot de pași, deasupra. Înainte să sar pe fata asta eram într-o

asemenea stare de tensiune încât nu dădusem nicio atenție acestui lucru. Acum auzeam distinct pașii... bocănitul unor tocuri înalte ce nu puteau aparține decât unei femei. Rhea îmi reveni în minte, împreună cu motivul pentru care de fapt mă aflam în această încăpere mizerabilă, în compania unei negrese tinere, întinsă goală alături de mine.

Am tras cu urechea.

Deasupra, o femeie străbătea odaia fără oprire. Clac... clac... clac. Negresa stinse țigara:

— Trebuie să mă întorc la treabă, scumpule. E mai bine acum, nu?

— Ce se întâmplă acolo, deasupra? am întrebat, arătând cu degetul spre tavan.

— Ce treabă ai tu cu asta? (Se ridică, coborându-și lungile picioare de pe pat.) Sus, băiete. Munca n-așteaptă.

Am întins brațul în jurul taliei ei subțiri, atrăgând-o spre mine.

— Nu ne grăbește nimeni, am spus. Clientul tău sunt eu. Îți mai dau zece dolari.

— Te ții de glume? făcu, lăsându-se peste mine, la loc.

— Vrei banii imediat?

— Scumpule, plata mai întâi. Trebuie să trăiesc și eu.

M-am dat jos din pat și i-am adus din buzunarul pantalonilor încă zece dolari. După ce m-am culcat înapoi, azvârli un picior peste mine, începând să-mi ronțăie urechea. Am lăsat-o să-și vadă de treabă, continuând să ascult zgomotul de pași din tavan.

— Ce se întâmplă sus? am întrebat încă o dată. Ai putea să juri că e unul care se antrenează pentru maraton.

— O nebună, făcu negresa, mângâindu-mi ceafa. Dacă nu m-a înnebunit și pe mine. În fiecare zi, în fiecare noapte, treapădă prin cameră. Dacă nu era vorba de Spooky, de mult mă duceam să mă iau de ea, însă e gagică-sa, iar în cloaca asta el face legea.

— Ai văzut-o cum arată?

Se ridică în coate, studiindu-mă cu ochii ei strălucitori pe jumătate închiși:

— De ce îmi pui toate întrebările astea, scumpule? Nu-i mai bine să ne vedem de treabă?

Și-n timp ce vorbea auzeam pașii aceia.

— Zici că e partenera lui Spooky?

— De ce? Îl știi pe Spooky?

— Cică dacă-l cunosc pe împuțitul ăla!

Se înmuie, lăsându-se peste mine, înainte de a vorbi:

— Pute urât ceea ce se petrece acolo, sus. Tipa e căutată de poliție. De vreo cincisprezece zile se ascunde aici... Nu iese niciodată. Nu face decât să umble tot timpul prin cameră, de m-a scos din minți cu zgomotul ăsta veșnic, în tavan.

Aflasem tot ceea ce doream. Dădusem peste Rhea!

○

Întors în odaia mea, m-am întins pe pat, în întuneric, cu draperia ridicată. O firmă luminoasă din vecinătate îmi dădea destulă lumină. Mă simțeam liniștit.

Era de crezut că avusesem mare nevoie să fac dragoste. Sadie – negresa tinerică îmi spusese cum o cheamă în momentul în care plecam – avusesse asupra mea un efect terapeutic. În prezent, știam că Rhea se ascundea în cotlonul lui Spooky. Atâta timp cât ea trăia, libertatea mea, ca și averea moștenită de la Sydney erau în pericol.

Dacă poliția punea mâna pe ea, ar fi vorbit, denunțându-mă ca pe un complice. Trebuia redusă la tăcere... dar cum? Chiar atunci mi-a venit în minte un gând înfiorător.

Oare vorbise cu Spooky despre mine? Fiindcă în acest caz, chiar dacă mă descotoroseam de ea, îmi rămânea el în cale și nu s-ar fi dat îndărăt să mă șantajeze. Îi spusese ea oare că era în posesia unui colier de diamante care, credea ea, valora un milion de dolari? I-ar fi dat ea unei canalii precum Spooky o asemenea armă împotriva ei însăși? Trebuia să aflu. În caz afirmativ, aș fi avut nu una, ci două crime de înfăptuit. Două ființe pe care ar fi urmat să le aduc la tăcere. Nici măcar n-am clipit, gândindu-mă la asta. Le refuzam Rheeli și lui Spooky orice drept la viață. Nu vedeam în ei decât două fiare periculoase pe care trebuia să le dobor, însă dac-aș fi reușit să evit această dublă crimă, totul ar fi fost mai ușor și mai puțin periculos pentru mine.

Tot gândindu-mă la asta am ațipit însă, pe la două dimineața, a apărut prima ploșniță. Mi-am petrecut restul nopții pe scaun, lângă masă, cu capul pe brațe.

La puțină vreme după ora trei, pâraitul unei motociclete sparse liniștea nopții. Am alergat la fereastră, de unde l-am zărit pe Spooky urcând treptele și dispărând în clădire.

Dimineața, după un mic dejun cam subțirel, am plecat la baia publică. Restul dimineții l-am petrecut hoinărind pe străzi, evitând centrul orașului, de teamă să nu mă întâlnesc cu Jenny. Am cumpărat un insecticid, apoi m-am întors în cameră, să-mi pregătesc ceva de mâncare: cartofi cu sos, tot din conserve, desigur. După ce am îmbibat cu insecticid salteaua și așternuturile, m-am întins pe pat și-am adormit.

Când m-am trezit era șapte seara. Apropiindu-mă de fereastră, am observat că în camera lui Spooky lumina ardea. La etajul de dedesubt, Sadie își făcea de lucru la reșoul ei. M-am uitat în stradă, constatând că Honda nu era la locul ei. De unde am dedus că Spooky plecase la golăneală. Am ales dintre conservele cumpărate o cutie de ravioli care s-au dovedit tari și fără niciun gust.

M-am instalat apoi în fața ferestrei, unde am fumat o mulțime de țigări, până la nouă, moment în care Sadie a ieșit din odaia ei.

Am scotocit prin sacoșă după pistolul 38 automat, pe care l-am strecurat în buzunar și-am coborât în stradă. M-am apropiat de Sadie care tocmai ieșea.

— Ia zi, scumpete, ce-ar fi s-o luăm de la început? am întrebat-o.

— Ia uite, dom'le! Dar tu ești un adevărat campion, făcu ea, zâmbind, strecurându-și brațul pe sub al meu. Păi da... hai s-o luăm de la început.

Ajunși în odaia ei, am scos din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, pe care i-am arătat-o:

— Ți-ar plăcea să-i câștigi, Sadie?

— Cred că tu vrei să-mi ceri cine știe ce șmecherii mai speciale, zise, făcând ochii mari.

— Nu. Vreau pur și simplu să-mi petrec noaptea la tine. La

mine, în cotețul ăla, colcăie de ploșnițe.

— Ia zi (lăasă capul într-o parte, privindu-mă cu ochii pe jumătate închiși) toți biștarii ăștia de unde-i scoți?

— Nu-i treaba ta... Dorm la tine sau mă duc la hotel.

— Bagă banul, făcu, întinzând mâna. Dormi la mine.

Nici nu intrasem bine la Sadie în odaie și auzisem pașii Rheeli înconjurând cușca, sus.

— Nu se oprește niciodată nebuna asta, am zis, întinzându-i banii fetei.

— Nu-mi mai vorbi de ea. Cu timpul m-am obișnuit, ce să fac? Când se oprește, îi simt lipsa.

Ascunse banii în geanta ei, luă cuvertura de pe pat și cotrobăi prin dulap, după așternuturi curate.

— Mă răsfeți, am spus, ajutând-o să facă patul.

— Un tip care-ți bagă o sută de dolari merită cearceafuri curate, anunță Sadie. Cum avem toată noaptea înaintea noastră, mă duc să fac un duș. Vrei să bei sau să halești ceva?

— Un păhărel ar fi bun.

Puse în fața mea o sticlă de whisky prost, o cană cu apă, niște gheață, după care dispăru la duș.

M-am instalat într-un fotoliu cam dezarticulat, ascultând-o pe Rhea trepădând deasupra, ca un animal în cușcă, m-am gândit la ea, amintindu-mi de timpul când o doream ca un nebun, pe când acum nu mai vedeam în ea decât o fiară periculoasă.

Dac-aș fi avut îndrăzneală, aș fi urcat la ea, aș fi spart ușa și-aș fi terminat-o cu un glonte, numai că știam că ăsta n-ar fi fost cel mai bun mod de-a termina cu ea. Aveam nevoie să fiu sigur, când îi veneam de hac, că nu exista posibilitatea de a-mi fi pusă în spinare crima.

Am făcut dragoste cu Sadie, cu mai multă răbdare decât cu o seară înainte, pentru că acum nu mai eram sub presiune. Apoi am ațipit amândoi, îmbrățișați.

Sadie căzuse într-un somn sănătos, în vreme ce eu nu dormeam decât cu un ochi. Auzeam vag mărșăluiala Rheeli și m-am trezit de-a binelea, în clipa în care am auzit zgomotul Hondei care făcea să zbârâie geamurile.

Sadie mormăi ceva, se mișcă întorcându-se pe-o parte și adormi la loc.

Undeva, jos, o ușă se trânti cu violență. După care, pasul greu al lui Spooky cutremură scările. Tropăiala Rheeli se opri brusc. L-am auzit pe Spooky intrând și trântind ușa.

— Fii atentă la mine, scârbă ordinară. E ultima sticlă pe care ți-o aduc!

Glasul său amenințător ajungea la mine, de parcă s-ar fi aflat chiar în odaia lui Sadie.

— Dă-o încoa! (Am recunoscut imediat glasul Rheeli.)

— Na! Îmbată-te până mori! Ce-mi pasă mie de tine?

Sadie mormăi iarăși în somn.

După un lung moment de liniște, l-am auzit pe Spooky:

— M-am săturat până-n gât! S-o ștergi de-aici! Locul e-al meu! M-am săturat să-ți văd mutra!

— Gura, dobitocule! (Am remarcat în vocea Rheeli o notă de isterie care m-a făcut să ciulesc urechea.) Sunt aici și-aici rămân! N-am unde să mă duc în altă parte. Iar dacă-mi faci necazuri, canalie ce ești, te trag după mine! Și n-o să fie greu, Spooky. Polițaii abia așteaptă să te înhațe!

Spooky tăcu un timp, după care l-am auzit iarăși.

— Ce-i cu toată porcăria asta, pentru Dumnezeu! Ia zi! De ce te-ascunzi aici, așteptând ca lucrurile să se potolească? Ce lucruri? Ce-ai mai făcut? Și de ce-ai venit să te-ascunzi aici, de poliție? Fel unde e? Ia să-mi spui? M-am săturat să te tot aud trepădând prin cotețul ăsta și îmbătându-te cu whisky. Nu te mai vreau pe-aici.

— Adevărat?

Nemișcat, simțind trupul moale al lui Sadie lipindu-se de mine, am continuat să trag cu urechea.

— O să rămân aici atât cât va fi nevoie, zise Rhea. Ar fi prea periculos pentru mine să mă arăt, cât timp afacerea e încă fierbinte. După toate câte-am făcut pentru tine! Cine ți-a făcut cadou motocicleta, hai? De ce nu încerci tu să câștigi bani? Nu ești bun decât să încaleci motocicleta aia și să faci pe durul, tâmpit descreierat ce ești!

— Bun! făcu Spooky, vorbind mai încet, așa încât a trebuit să

fac mari eforturi ca să-l aud. N-ai decât! Du-te să mă torni la poliție. O să fie încântați să pună mâna pe tine, așa că de mine nici n-o să le mai pese. Adună-ți boarfele și șterge-o!

— Hai, mai bine să mai bem un pahar, Spooky.

— Ți-am zis s-o iei din loc!

— Hai, nu mai fi rău... Să ștergem totul cu buretele. Ce naiba, tot timpul ne certăm, făcu Rhea, cu voce plângărească. Bem o dușcă și ne culcăm. Am poftă de tine.

— Numai că eu n-am niciun chef s-o fac cu tine. Ia-o din loc, îți spun!

— Hai, Spooky, vino să te culci cu mine.

— Mi-e lehamite de mutra ta, bețivă nenorocită ce ești! Du-te și-ți vezi de treabă. Lasă-mă naibii în pace!

Din tonul vocii, am înțeles că nu glumea. M-am strecurat jos din pat, îmbrăcându-mă în grabă. Poate asta era șansa mea! Ea nu-i spusese nimic, așa că Spooky nu reprezenta un pericol pentru mine. În timp ce mă încălțam, Sadie se întoarse, murmurând somnoroasă:

— Unde pleci, dragule? (După care adormi la loc.) L-am auzit pe Spooky urlând:

— Ieși afară!

Ușa s-a deschis și-am auzit un zgomot de ceva târât pe jos.

— Ia-ți și zdrențele! mai zbieră Spooky.

Din nou un zgomot înfundat, după care ușa se trânti. Mă aflam deja pe culoar. Am închis binișor ușa lui Sadie și-am coborât în goană până la parter, unde m-am lipit cu spatele de perete, în întuneric, trăgând cu urechea. Rhea coborî scările, mârâind printre dinți.

— Mizerabilul! Scârba!

I-am zărit silueta, în timp ce traversa holul de la intrare, sprijinindu-se de pereți.

— Nu fă prostii, mititico, i-am strecurat, cu voce joasă, în colț e un sticlete.

Se opri brusc și, ținându-și respirația, încercă să mă distingă, în întuneric:

— Tu cine ești?

— Urmărit... ca și tine.

Se strecură de-a lungul peretelui, lipindu-se de mine. Duhnea a whisky.

— Urmărit? repetă, cu glas moale. Nu-nțeleg ce vrei să spui. (Am realizat că era complet chiaună.)

— Am auzit tot. Nu vrei să ne luăm zborul împreună? Am mașină. Și știu un colțișor, afară din oraș, unde ai putea fi în siguranță.

Se lăsă să alunece pe podea, spunând, pe un ton disperat:

— Doamne, cât o să mai țină? O să crăp!

Bine, dar nu aici, mi-am spus. O împușcătură ar scula tot imobilul în picioare. Trebuie s-o duc undeva, în afară.

— Hai cu mine, drăguț. (Am apucat-o de braț, încercând s-o ridic de pe jos.) Plecăm.

— Cine ești? făcu, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Nu pot să te văd, aici. Cine Dumnezeu ești?

— Hai, vino... s-o luăm din loc.

Am purtat-o pe cele câteva trepte, apoi pe strada pustie, trebuia s-o susțin zdravăn, fiindcă se clătina. Când am ajuns sub o firmă luminată, se depărtă puțin, uitându-se la mine. Am privit-o și eu, abia recunoscând-o. Îmbătrânise groaznic. Părul acela al ei roșu de parcă ardea era acum înspicat cu alb. Ochii de smarald sticleau, luminați parcă din interior. Era descărnată și se tot poticnea, încercând să se uite la mine.

Purta tot costumul acela pantalon, roșu ca sângele, și un sac de voiaj, îndesat, pe umăr.

— Ia zi, maimuțoiule, ai păr sub aia?

— Hai, odată. Am mașina în capătul străzii. Tu și cu mine o luăm din loc.

Mă studie din nou, cu ochi nesiguri, peruca mea scărmanată și barba crescută, hainele nu prea curate părură s-o liniștească.

— Deci, și tu ești pe fugă?

— Așa cum spui. Haide.

Se porni pe un râs groaznic, isteric, de alcoolică.

— Fratele meu e mort. Era el un gunoi, dar cel puțin mă-nțelegea. L-au mierlit polițiștii.

— Hai s-o luăm din loc, fir-ar să fie! am scrâșnit, apucând-o de braț. Se lăsă dusă, dar era atât de beată încât, dacă n-aș fi

susținut-o, s-ar fi întins cât era de lungă. Ne-am îndreptat, pe trei cărări, pe strada pustie, spre locul unde parcasem Chevroletul. În timp ce descuriam portiera, s-a rezemat cu spatele de mașină, uitându-se fix la mine:

— Auzi, maimuțoiule, parcă te-am mai văzut undeva.

— De ce te urmărește poliția? am întrebat-o, așezându-mă la volan.

— Ce te... aia grija, pe tine?

— Pe mine? Nici vorbă... Te urci sau rămâi aici?

Deschise portiera, instalându-se lângă mine. A trebuit să mă aplec peste ea, să închid eu portiera.

— Încotro mergem, maimuțoiule?

— Nu știu încotro o iei tu, însă eu vreau s-o întind spre coastă. Frate-meu are un vapor și-o să mă ducă la Havana.

— La Havana? făcu, prinzându-și fața în palme. Exact acolo vreau eu s-ajung.

— Nici nu se putea mai bine... Bani ai?

— Am, în asta, zise, arătând spre sacul de voiaj, vârful. Gata, maimuțoiule, dă-i bătaie.

În momentul în care intram pe șoseaua spre Tamiami, în direcția Neapole, a adormit.

Era patru dimineața. Într-o oră avea să se lumineze. Autostrada largă, pustie, era mărginită, de ambele părți, de perdelele dese de chiparoși și pini.

M-am uitat la ea. Era cu capul rezemat de geamul portierei și-avea ochii închiși. Ajungea să încetinesc, oprind ușor, să scot din buzunar pistolul și să-i trag un glonte în cap. Să deschid apoi portiera de pe partea ei, s-o împing și să plec. Nimic mai ușor. Puțin înainte de intrarea în Neapole, m-aș descotorosi de perucă, aș împinge mașina într-o râpă și-aș opri o ocazie, un autobuz Greyhound, care să mă ducă până la Sarasota. Mi-aș cumpăra de-acolo alte țoale, m-aș bărbieri și-aș lua altă mașină, spre Ford Pierce. De-acolo, tot cu mașina până la Little Jackson, unde aveam parcat Fordul Capri. Și-așa, sănătos voinic, aș ajunge la Paradise City.

Am revăzut planul în minte și mi s-a părut perfect pus la punct. Mă tot gândisem că lichidarea Rheeli va fi o treabă grea,

periculoasă, iar acum ea era aici, îndesată cu whisky, cu totul la discreția mea. Era suficient să îndrept pușcociul spre ea și s-apăs pe trăgaci.

Am aruncat o privire în retrovizor. Nu se vedea niciun far, din urmă, pe toată autostrada aceea. Am ridicat ușor piciorul de pe accelerație. Mașina încetini, oprindu-se apoi la umbra deasă a unui stejar verde. Am scos din viteză și-am tras frâna de mână.

Am privit-o iarăși pe Rhea. Dormea buștean. Am dus încet mâna la buzunarul de la spate, apucând mânerul pistolului. L-am scos cu grijă din buzunar, trăgându-i piedica.

I-am dus țeava la tâmplă, cu degetul pe trăgaci, însă mai mult n-am făcut.

Am stat să mă uit la ea, țintind-o cu pistolul, realizând cu disperare că nu eram în stare să trag. N-o puteam uide cu sânge rece. Atunci când mă aflasem într-o situație foarte compromițătoare, îl împinsesem pe Fel peste balustradă, dar nu eram omul care să împuște o femeie adormită. Rhea deschise brusc ochii, zbierând:

— Ce-aștepți, Larry Carr? Dovedește-ți că ești bărbat. Dă-i drumul... omoară-mă!

o

Farurile orbitoare ale unui camion venind din direcție opusă luminară interiorul Chevroletului. Am putut-o vedea distinct pe Rhea. Era îngrozitoare! Când mă gândesc că putusem s-o doresc pe această fantomă, adevărat personaj de coșmar! Ghemuită în colțul ei, cu ochii stinși și buzele subțiri deformate într-o strâmbătură îngrozită, avea totul dintr-o nebună.

— Dă-i drumul... omoară-mă! repetă.

Camionul trecu în trombă, curentul de aer clătinând Chevroletul. M-am cutremurat la gândul că dac-aș fi tras în Rhea, acel vehicul ar fi trecut chiar în clipa în care aruncam corpul afară.

Am scăpat pistolul, care a scăzut între scaunele noastre. Ajunsesem la capătul drumului și, brusc, mi-am dat seama că nu-mi mai păsa de nimic.

— Ce-ai pățit, amărâtule? întrebă Rhea. Le puseși bine pe toate, cap la cap, nu? Ți-a căzut curajul în nădragi? Ce credeai,

că n-o să te recunosc, cu peruca aia de idiot?

M-am uita la ea cu ură. Un lepros și nu mi-ar fi provocat atâta scârbă.

— Am să-ți spun și eu ca amicul tău „Ia-o din loc!” Coboară din mașina mea și să nu te mai văd.

— La ce-ți servește să te ambalezi în halul ăsta? zise, privindu-mă fix. Am colierul și încă le mai putem scăpa printre degete... tu și cu mine. (Cotrobăi puțin în sac, scoțând caseta de piele.) Uite-l! Un milion de dolari! Ai zis c-ai putea să-l vinzi. Plecăm amândoi la Havana și începem o viață nouă acolo, împreună.

Împreună? Amândoi? M-a trecut un fior.

— Să-l vând, ca să trăiesc cu tine? am exclamat. Dacă ai fi ultima târfă rămasă pe pământ și tot nu m-aș apropia de tine! Cât despre colier, nu valorează niciun chior... fiindcă e fals. Se îndreptă brusc, aplecându-se în față, iar în ochi a avut un licăr de nebunie.

— Minți!

— E doar o copie din cristale șlefuite, proasto! Chiar credeai că o să vă las, pe tine și pe frate-tu, să plecați cu un colier de un milion de dolari?

O apucă sughitul. Am crezut, în primul moment, că va fi cuprinsă de o furie turbată însă, din contră, ceea ce-i spuseseam a făcut-o una cu pământul.

— Și doar l-am prevenit pe dobitocul ăla, zise, vorbind singură, parcă. Am înțeles de cum am dat cu ochii de tine că era ceva în neregulă, dar el, nu și nu. Nu m-a crezut. Repeta, în prostie: „Tipul ăsta e pe bune”, dar eu știam că nu-i așa. (Se lăsă pe spate.) Bine, Carr, amărâtule, ai câștigat. Dacă mă saltă, de data asta va fi pe viață. Am tras-o deja opt ani... Știu cu ce se mănâncă pușcăria. Tu, nu. Nici Fel. Norocul lui că-i mort.

Nu-i mai puteam suporta prezența.

— Pleacă, i-am strigat. Și când te vor aresta, n-ai decât să le spui ce vrei. Dacă ai ști cât de puțin îmi pasă... Gata, ajunge, cară-te.

— Am stat închisă două săptămâni în cotețul ăla, continuă, de parcă nici nu auzise, așteptând să vină poliția, să mă aresteze.

Doamne, ce-aș bea ceva!

Își luă capul în mâini. M-am uitat la ea, însă nu simțeam nicio milă. Nu vroiam decât un lucru: să mă descotorosesc de ea și să mă întorc la Paradise City, așteptând ca poliția să vină să mă salte.

— Pleacă odată! am urlat. Ești putredă până-n măduva oaselor. Până și o jigodie mărunță, precum Spooky, s-a săturat de tine. Du-te și spânzură-te, să nu te mai văd!

— Fel era singurul care nu putea renunța la mine. Dar când treaba s-a împuțit, a căzut și el... ca un păgubos ce era. (Izbucni într-un râs amar.) Nu rămâne decât să lăsăm cortina... Mă întreb cum o fi când mori?

Am observat atunci că în mână avea pistolul meu.

— Lasă arma! am țipat.

— Adio, amărătule... curând o să-ți vină rândul.

M-am repezit spre ea, dar m-a împins, ducându-și arma la tâmplă, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Fulgerarea m-a orbit, detunătura asurzindu-mă. Am simțit că pe față mă stropea ceva umed și-am sărit, cutremurându-mă, din mașină. M-am șters cu batista, în timp ce prin portiera deschisă ieșea o şuviță subțire de fum.

○

Sergentul O'Halloran rula creionul pe masă, cu palma. Pe bancheta aliniată lângă perete stăteau înșirați cinci derbedei din banda lui Spooky, puștani între zece și cincisprezece ani, lățoși, murdari, purtând toți aceeași uniformă, cămașă neagră și blue-jeans.

Am produs o oarecare senzație, lucru care nu m-a mirat, în momentul în care doi polițiști m-au îmbrâncit fără menajamente în sala comisariatului. Cu peruca trasă pe ceafă, cămașa pătată de sângele Rheeli și vânătaia pe care mi-o făcuse unul dintre sticleți când mă pocnise peste gură, cu cătușele la mâini, nu puteam trece neobservat.

Gașca de derbedei începură să chicotească, iar O'Halloran urlă, aplecându-se în față:

— Liniște, bandă de vagabonzi! Gura, sau încep să dau, la grămadă!

Am avut impresia că m-am întors de unde plecasem.

Unul dintre polițiștii de la patrulare se apropie și începu să-i vorbească lui O'Halloran. N-am prins decât câteva vorbe, din zbor: „Autostrada către Tamiami... Moartă pe loc... Avea încă pistolul în mână...” (Coborî glasul, terminându-și raportul, în timp ce O'Halloran scria de zor.) Am înțeles că mă acuza de uciderea Rheel, lucru care-mi era absolut indiferent. Depășisem acest stadiu. În timpul lungului drum către Luceville avusesem timp să mă gândesc. Sinuciderea Rheel redeșteptase în mine omul care fusesem înainte de accidentul de mașină care o costase viața pe Judy. Acum mă vedeam exact cum eram. Lăcomia, de care nu eram conștient, dar care probabil existase în mine dintotdeauna, reușise să iasă la suprafață. Pasiunea aceasta pentru bani cauzase moartea lui Sydney. Tot din cauza lăcomiei îl omorâsem pe Fel Morgan. Revedeam momentul în care, apucându-l de partea de jos a pantalonilor, îl azvârleam în gol. Iar pe drumul de întoarcere către Luceville îmi cunoscusem momentul adevărului. O'Halloran, care terminase de scris declarația subalternului său, îmi făcu semn să mă apropii. Nu m-am mișcat, mulțumindu-mă să-l privesc fix și numai un brânci dat de paznicul meu mă trimise mai în față.

— Numele dumitale? întrebă O'Halloran cu vocea lui răgușită și surdă.

— Lawrence Carr, cînșpe sute de dolari.

Se aplecă în față, căscând ochisorii porcini, apoi mă recunoscui, brusc.

— Dă-i jos nenorocita aia de perucă, îi spuse polițistului, care mi-o și luă, aruncând-o pe birou.

O'Halloran oftă adânc, după care spuse, fără a-și lua ochii de la mine:

— Ai vreo declarație de făcut? Te previn că tot ce spui s-ar putea folosi împotriva dumitale.

— Ea era la fel de obosită de viață ca și mine, am început. Nu-și dorea decât un lucru, să moară. Și-atunci i-am tras un glonte în cap.

O'Halloran pufni, ca de obicei, se lăsă pe spătarul scaunului, apoi făcu semn către subaltern:

— E un sonat. Du-l la brigada criminalistică.

Am fost dus acolo. Locotenentul care era șef, un tip scund, cu părul alb, avea ochii de nuanța oțelului și un chip roșcovan, cu bărbie proeminentă.

Îmi puse o groază de întrebări, la care însă n-aveam chef să răspund. Am rămas acolo, ghemuit, și n-am reacționat nici când m-a pocnit peste față. Până la urmă, m-au închis într-o celulă.

Adâncit în gânduri, îmi reproșam amarnic faptul de a fi cauzat moartea unui om care făcuse atâtea pentru mine, lăsându-mi moștenire toată averea sa.

Mi s-a adus masa, de care nu m-am atins.

Puțin mai târziu, în celula mea intră O'Halloran, cu degetele mari de la mâini înfipite sub centiron. Îmi spuse, cu glasul său răgușit, dar plin de bunătate, lucru care m-a mirat:

— Bătrâne, ești în mare necaz. Nu știu ce vrei, dar nu-i totul pierdut... Poate dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat în realitate...

— Am omorât-o, am spus, privindu-l în ochi. Acum e rândul dumitale să joci.

O'Halloran se scărpină la subsuoară, împingându-și apoi cascheta pe ceafă:

— Locotenentul întreabă dacă ești dispus să dai o declarație. În locul dumitale, bătrâne, eu n-aș face-o, dar eu sunt aici doar ca să mă supun ordinelor.

— De ce n-ai face-o? am întrebat, văzându-l cu adevărat bănuitor.

Își scoase cascheta, o examină atent, apoi și-o puse la loc, pe cap, spunând:

— Rămâne între noi, dumneata ești sărit de pe fix, însă refuz să cred că ai omorât-o. Așa că, un sfat bun, ține-ți gura și nu vorbi decât în prezența avocatului.

— Deci mă crezi nebun?

— Absolut... și asta încă de când te-am cunoscut. Impresia asta am avut-o de când ai pus piciorul în oraș. Și-acum, ascultă-mă atent. Ține-ți gura. S-a luat legătura cu Paradise City. Asociatul dumitale, Luce, va sosi aici, cu un avocat celebru. O să te scoată de-aici. Dar până atunci, gura.

Nu țineam deloc ca Tom Luce să mă scoată de-acolo.

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație.

— Ascultă, bătrâne, reîncepu O'Halloran, mutându-se de pe un picior pe altul, poate că ești sonat, însă eu vreau să te ajut.

Se aplecă, vorbind mai încet:

— Nu-ți dai seama în ce necaz te afli... Dacă i-aș telefona domnișoarei Baxter, să-i povestesc ce ți s-a întâmplat... s-ar da peste cap să te-ajute. Ce zici de asta, bătrâne?

Jenny?...

Am realizat că, pentru mine, Jenny era pierdută definitiv, ca și Judy... Nu mai era decât o amintire minunată, un vis cu care mă întâlnisem.

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație, am repetat.

O'Halloran își șterse transpirație de pe chip, cu dosul mâinii.

— Ai putea lua cam cincisprezece ani, mai încercă, și l-am simțit sincer încurcat. Chiar dacă te vor considera cu adevărat sonat, cu mai puțin de zece nu scapi.

Brusc, cuprins de liniște, m-am rezemat de zidul celulei:

— Spune-i locotenentului că sunt gata să dau o declarație.

Mi-a venit în minte Sydney, atât de bun, atât de talentat, dând din mâini în jurul meu. Cincisprezece ani... Zece ani?... Ca schimbare de decor, ar fi ceva.